

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Yıl 7 / Sayı 94 / Ekim 1989 / 3.-DM

HİTLER RUHU BİR KEZ DAHA HORTLATILMAYA ÇALIŞILIYOR!

BATI ALMANYA-PKK DAVASI BAŞLADI

Tutuklu Kürt politikacılar hep bir ağızdan haykırıyor:

- ***"Biz PKK bayrağı altında insanlık cumhuriyetinin vatandaşlarıyız."***
- ***"Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini hiçbir emperyalist güç önleyemez. Zafer bizimdir."***

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve önder gücü PKK'ye karşı uluslararası alanda açılan ilk dava olan ve F Almanya tarihinin en büyük siyasai davalarından biri olarak nitelendirilen F Almanya-PKK Davası 24 Ekim 1989'da açıldı. Bazıları iki yıla yaklaşan süredir, her türlü hukuk kurallarına aykırı olarak zindanda tutulan Kürdistanlı devrimci politikacıların uzun süreden sonra nihayet mahkeme önüne cıkarılması, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ile emperyalizm arasındaki keskin savasımın yeni bir safhasını açmış oldu.

F. Almanya emperyalizmi anayasasının "devlet güvenliği"ni içeren 129 a maddesine dayanarak açtığı davada, üçü tutuksuz olmak üzere 19 Kürdistanlı yargılanıyor. Haklarında, Türk ve F. Alman devleti ile işbirliği içindeki ajanların iddialarına

Devamı 6. sayfada

ARGK'NİN DEVRİMCİ VURUŞLARI; TÜRK DEVLETİNİ TEMELLERİNDEN SARSTI

- **Asimilasyoncu eğitime darbe: Siirt, Van, Mardin ve Hakkari'de bütün özendirici tedbirlere rağmen, öğretmen bulamayan Türk faşist sömürgeciliği 2000'i aşkın okulu kapatmak zorunda kaldı.**
- **Kürdistan adım adım intifadaya hazırlanıyor. Daha önce Cizre'de, Silopi'de ayaklanan halk kitleleri; bu sefer Nusaybin'de binlerce sayıdaki bir kalabalıkla sömürgeci polislere taş ve sopalarla saldırdılar.**

Ulusal kurtuluş savaşımız sonbahar atılımıyla her sahada sömürgeci Türk devletine büyük darbeler indirerek, gelişimini kesintisiz bir şekilde sürdürmektedir. Önceki atılımlarla önemli mevziler kazanarak, bu atılım dönemine giren mücadelemiz; silahlı ve siyasal alanda daha büyük kazanımların sahibi olmak amacıyla bütün insani yetenekleri kullanarak faşist Türk rejimini tam bir çıkmaz ve dağılma sürecine sokmasını bilmiştir. Gelinen noktada varlığını devam ettirmede oldukça zorlanan rejim yeni seçenekler üretemez duruma gelmiştir. Bu kendisini en açık şekilde cumhurbaşkanı seçiminde ortaya koymaktadır.

Cumhurbaşkanı, yani devletin başı olacak kişiyi seçtirmede bu düzeyde zorlanan Türk sömürgeci sisteminin değerlendirilmesi ayrı bir yazının kapsamına girse de; esasta Kürdistan'da PKK'nin örgütlediği çağdaş ulusal kurtuluş savaşının ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Çünkü bu savaş, vardığı düzey itibarıyla Kürdistan'da milyonlarca emekçinin biricik seçeneği haline gelmiş; her gün onlarca genç ARGK saflarına katılırken, yüzlercesi de ERNK'de kendi öz örgütlenmesine kavuşmaktadır. Halk kitlelerinin akın akın ulusal kurtuluşun saflarına akması; sömürgeciliğe karşi her geçen gün artarak büyüyen koordineli bir halk eylemliliği anlamına gelmektedir. Hatta bu eylemlilik, gittikçe siyasal muhtevasını daha da zenginleştirerek, daha korkusuzca TC'nin karşısına dikilmektedir. Böylece en insani ulusal değerlerine sahip çıkan halkı, bunu eylemleriyle ifade ederken, ölümü hor gören, aşağılayan bir düzeye ulaşmıştır. Halk, gelişkin savaş araçlarını da aramadan kendi olanaklarıyla mücadele içerisine atılmıştır.

Nitekim, son olarak Nusaybin'de

Devamı 2. sayfada

2000'e Doğru Dergisi adına Doğu Perinçek'in PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaşla yaptığı röportajın, Türk halkını ve onun devrimci-demokratik seçeneğini değerlendiren bölümünü yayınlıyoruz.

"KÜRT VE TÜRK HALKLARINI DEVRİM BİRLEŞTİRİR"

18. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

GÜNCEL SİYASAL GELİŞMELER VE DEVRİMCİ SAVAŞIMIZ ÜZERİNDEKİ OLASI ETKİLERİ

Güncel siyasal durumun bazı özellikleri ve ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerindeki olası etkilerini değerlendirirken; bu temelde savaş taktiklerimizin daha da yetkinleştirilmesi gerektiğini belirtmek gerekir.

Türkiye Cumhuriyeti, 12 Eylül faşizmi ile içine girdiği çözülüş sürecinden kurtulma çabalarını günümüzde de sürdürmektedir. Biz, Türkiye Cumhuriyeti olgusunu başından beri giderek derinleşen bir çözümlemeye uğrattık. Keza bu cumhuriyetin, kapitalist sistemin hangi aşamasında ortaya çıktığını ve Türk egemen sınıflarının burjuvalaşma süreci ile onun özelliklerini inceledik. TC'nin, ulusal kurtuluş savaşı aşamasında nasıl evrimleştiği, kemalist diktatörlükle vardığı düzey, bunun özellikleri, daha sonraki süreçte bir yerde gelişmeyi ifade eden kemalist dönemle daha da büyüyen bir kapitalizm ve burjuvalaşmanın olgunluk dönemine tekabül edebileceği -tabii kendi çapında- ama '70'lerden itibaren de ağır bir bunalımın içine girdiği Türk kapitalizminin kendini sürdürmede artık zorlandığı, birçok çürüme belirtisinin ortaya çıktığı, aynı zamanda bunun emekçilerin hareketine de yol açtığı, buna 12 Mart darbesiyle karşılık verilmek istendiği ortaya konmuştur. Ama gelişmeler bu temelde, yani bir yandan düzenin çürümesi ve bunalımın derinleşmesi temelinde olurken, diğer yandan ise buna tepki olarak gelişen, bunu aşma rolü ile yükümlü olan emekçi ve halklar seçeneğinin kendini devreye koyması ile birlikte, daha derin ve daha kapsamlı bir müdahale olan 12 Eylül askeri darbesine gidilir. 12 Eylül askeri diktatörlüğünün, esasta çöküş çağındaki cumhuriyeti zorla yaşatmak, çok sınırlı olan burjuva parlamenter -demokratik, hatta sivil bile diyemeyeceğimiz- yönetimin yerine askeri yönetimi bir kez daha, hem de uzun ve kalıcı bir biçimde devreye sokmak olduğunu belirttik.

Devamı 12. sayfada

Emperyalizmin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yeni bir komplosu

"KÜRTLER, İNSAN HAKLARI VE KÜLTÜREL KİMLİK" KONFERANSI

Son aylarda Kürdistan sorunu, uluslararası platformlarda dikkat çekici boyutlarda ele alınıp tartışılan bir sorun halini almaya başladı. Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili, çeşitli kurum ve kişilerce giderek daha sık ve yüksek sesle ifade edilmeye başlanan çeşitli görüşler, bu kez geniş kapsamlı toplantılarda ele alınmaya başlandı. Özellikle uluslararası emperyalist güçlerin bu yönlü çabaları daha da sistemli yürütülen çabalar halini aldı.

Bu çalışmaların en çarpçı örneklerinden birine, 14-15 Ekim 1989 tarihlerinde Fransa'nın başkenti Paris'te tanık olundu. Bu tarhilerde, "Kürtler, İnsan Hakları ve Kültürel Kimlik" adı altında uluslararası bir konferans düzenledi. Fransa Cumhurbaşkanı'nın eşi Danielle Mitterrand'ın önderlik ettiği Fransa Özgürlükler Vakfı ile emperyalizmin **seçkin uşağı Kendal Nezan'ın başkanlığındaki Fransa Kürt** Enstitüsü'nün düzenlediği konferansa, başta Fransa, Amerika, İsveç, İngiltere, F. Almanya gibi, "Kürt sorunu"nda geçmişten beri söz sahibi olmaya çalışan emperyalist ülkelerden delegelerin yanısıra, Sovyetler Birliği, Hollanda, Belçika, Cezayir, İspanya gibi ülkelerden de delegeler katıldı. Türkiye ve İran'ın katılmayı reddettikleri konferansa, İrak delegelerinin yanısıra, Türkiye'den uzun tartışmalar sonucu bir grup SHP milletvekili ile bazı politik kişilikler de katıldı. Ayrıca Kürdistan'ın değişik parçalarındaki politik örgütlenmelerin temsilcileri de konferansta yer aldılar.

Konferans, her ne kadar Kürdistan'daki insan hakları ihlallerine ve Kürt halkının içinde bulunduğu dramatik duruma dikkat çekmek amacıyla gerçekleştirilen "insani" bir çaba olarak lanse edilmeye çalışılmışsa da, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirilmek istenen ve Kürt işbirlikçilerinin eliyle uygulanması hedeflenen emperyalist "alternatif"in geliştirilmesi çabalarının ileri bir adımını ifade etmektedir. Başını ABD ve Fransız emperyalistlerinin çektikı bu "alternatif", "Kürtlere Kültürel Özerklik" sloganında ifadesini bulmaktadır. Tüm emperyalist güçler ile yerli işbirlikçileri bu sloganda hemfikirdiler. Ancak, kendi emperyalist ve örgütsel çıkarları için "kültürel özerklik" politikasının öncülüğünü ele geçirme konusunda aralarında bir yarış da sözkonusudur. Paris Konferansı'nda da belli ölçüde dışa vurulan bu yarışın özü, hangi emperyalist gücün "Kürdistan pastası"ndan daha büyük dilimi alacağı ve bunu hangi işbirlikçi Kürt örgütü vasıtasıyla elde edeceğidir. Bugün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirilen komplo ve tasfiye hareketlerinde hemfikir olan ve işbirliği yapan bu güçlerin üzerinde yoğunlaştıkları nokta, işte bu çıkar hesaplarıdır. Paris Konferansı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı "kültürel özerklik" planını uygulamada ABD ve Fransa'nın daha da yakın işbirliği içinde olduğunun ve bu konuda Paris Kürt Enstitüsü'ne giderek artan bir rolün verileceğinin de bir göstergesi oldu.

Nitekim, konferansın sonuçlanmasının hemen ardından Bayan Mitterrand ile Kürt Enstitüsü **Başkanı Kendal Nezan Amerika'ya giderek, Amerika Temsilciler** Meclisi'nde "Tehlikedeki Halk: Kürtler" adı altında düzenlenen bir toplantıya katıldılar. Toplantıda bir konuşma yapan Bayan Mitterrand, Kürtlerin yokedilmeyle karşı karşıya bulunduğunu belirterek, Kürt sorununun uluslararası boyutlarda ele alınıp destek sunulması talebinde bulundu. Daha sonra düzenlediği basın toplantısında da benzeri görüşler dile getirdi. Şüphesiz ki, dile getirilen bu görüşler, uygulamaya konan planın sadece görünürdeki yüzüdür. Paris Konferansı'nda alınan kararların da bir gereği olarak, Kürt sorunu uluslararası platformlar ve Birleşmiş Milletler gündemine sokularak, sorunun emperyalist ülkelerin

Devamı 8. sayfada

Ajan-provokatörlerden itiraflar-II

"PKK'yi terörist ilan etmek için, Palme suikastini SÄPO, İbrahim Güçlü ve Hüseyin Yıldırım'ın da içinde yeraldığı bir ekiple planladık"

9. sayfada

ARGK'NİN DEVRİMCİ VURUŞLARI; TÜRK DEVLETİNİ TEMELLERİNDEN SARSTI

Baştarafı 1. sayfada

200'ü aşkın bir kitlenin şehit düşen 4 yoldaşımızın cenazelerini almak için gösterdiği kararlılık, bunun en iyi kanıtı olmaktadır. Ayrıca bu küçücük ilçede, bu düzeyde bir kitle katılımı ve bunun içinde 500'ün üzerinde kadın ve çocuğun yer alması; gösterinin siyasal karakterlerini ortaya koymaya yeterlidir. Yine özel eğitilmiş binlerce polis ve özel tim gösteriyi dağıtmak için kitlenin üzerine rastgele ateş etmiş, kitle ise taş ve sopalarla bu saldırıya karşı koymuştur. Böylece kitle disiplinli ve kararlı tavrıyla, polisin komplo ve provokasyonlarını boşa çıkarmış ve yoldaşlarımızın mezarı başına kadar bağımsızlık ve özgürlüğü içeren sömürgeciliği teşhir eden sloganlar atarak yürümüştür. Ayrıca yoldaşlarımızın mezarı başında saygı duruşunda da bulunan kitleler, yoldaşlarımıza karşı son görevlerini de yerine getirdikten sonra dağılmışlardır.

Nusaybin'de tavrını böyle ortaya koyan kitleler; sömürgecilere açıkça, "Ülkemizden defolup gidin! Gitmezseniz sizi göndermesini biliriz. Artık sizin tehditlerinizden, sadist uygulamalarınızdan ve katliamlarınızdan korkmuyoruz. Çünkü PKK sayesinde özgürlüğün kutsallığını öğrendik ve bu yüce değerler karşısında ölümün ne anlamı olabilir ki? Bu yüzden toprağa düşen her insanımız en kıymetli varlığımızdır ve onların izinde yürüyeceğiz" demektedirler. Bu tavrı daha önceleri Cizre'de, Silopi'de ve Hakkari'de binlerce yoksul halk kitleleri ortaya koydular. Van alanı da hızla bu sürece girmektedir. Sömürgeciliğin genelde Kürdistan'da, özelde Van ve çevre yerleşim birimlerinde yürüttüğü özel savaş uygulamaları, halktaki kin ve nefreti patlama noktasına getirmiştir. Son günlerde Van'ın Gürpınar ilçesinde savunmasız insanlar katledilerek, ARGK gerillalarından alınan ölümcül darbelerin hırsı çıkarılmak istenmektedir. Yöre halkı, düşmanın bütün savaş kurallarını hiçe sayarak yürüttüğü bu pervasız savaşa karşı Gürpınar'da dağdaki gerilladan aldığı güçle intifadaya hızla yaklaşmaktadır. Yer yer isyana kalkan halkla çapul sürüleri arasındaki çatışma sürüyor. Gerillaların da başarılı eylemleriyle, sömürgeci eşkıya güçleri dağılıyorlar. Fakat dağıldıkça da halka saldırıyor ve katliamlar geliştiriyorlar. Bu anlamda Türk sömürgeci güçleri tam ölüm histerisine tutulmuş durumdadırlar.

Nusaybin'deki son halk intifadası sonbahar atılımıyla kitleler seçeneklerini kesin olarak ulusal kurtuluştan yana koyarken, aslında Kürdistan genelinde halkın toplu bir intifadanın hazırlıklarını yürüttüğü de anlaşılıyordu. Bunu, oğlu şehit düşen yaşlı bir babanın, *"Şimdi oğlum yok. Şimdi bir ben, bir katırım kaldık. Gücüm yetse dağa çıkarım. Elim yetse..."* şeklindeki sözerinden de çıkarmak mümkün. Aslında Kürdistanlı bir babanın dağa, özgür gerilla yaşamına ula5amanın özlemiyle dolu bu sözcükleri; her Kürdistanlının duygularını yansıtmaktan başka bir şey değildir. Nitekim bu özlemi, savaş alanlarını gezen 2000'e Doğru Dergisi muhabiri de, orada yaşayanlara dayanarak şöyle açıklamaktadır: *"... PKK'nin gerilla sıkıntısı çekmediğini, kayıplarını fazlasıyla giderebildiğini saptıyorlar. Hatta bugünkü iaşe, barınma, sevk, eğitim, yönetim ve savaş olanakları açısından PKK, kendisine yönelik katılma isteklerinin tümünü karşılayamamaktadır."* (24 Eylül 1989)

Bu birkaç alıntı dahi, Kürdistan'da özgürlük tutkunu bir halkın hazırlandığını ve buna ulaşmak için hızla örgütlenip eyleme kalktığını göstermektedir. Şu insanlık tarihinden iyi bilinir; bağımsız ve özgür yaşama bilincine ulaşan bir halkın ne kadar geri ve donanımsız olursa olsun, gerici hiçbir gücün sahip olduğu teknik donanım ne kadar gelişkin olursa olsun o halkı yenemez, ve kendisi hezimete uğrar. Bugün halkımızın ulaştığı konum böylesi bir düzeydir. Dolayısıyla faşist Türk sömürgeciliğinin dayattığı çağın en gerici ve komplocu özel savaş biçimi de beklenen yenilgiden kurtulamıyor. İşte Türk rejiminin politika üretme ve alternatif geliştirmede çözümsüz kalmasının altında yatan gerçek neden de bu tarihsel gerçekliktir. Bugün bunun bir yansıması da cumhurbaşkanlığı seçiminde gündeme gelen tıkanıklıktır.

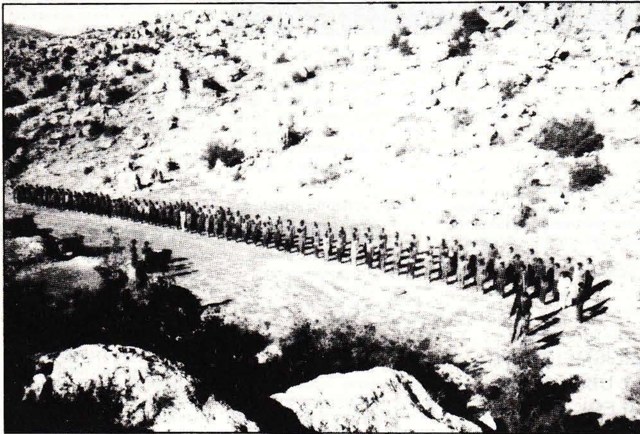
Açık ki rejimin Kürdistan'daki savaşta hızla tükenişe doğru gitmesi, onun kuruluşundaki çarpıklık ve gericilik karakteriyle de yakın bağ içindedir. Bir kere, onun oluşum mantığı, Türk egemenlik tarihinin oluşumundaki gericiliği kendisinde temsil etmesine ve bu temelde gelişimini Kürdistan halkının inkarına ve imhasına bağlamasına dayanmaktadır. Geçmiş yerel ayaklanmaları da, önderliklerin geri karakterinden dolayı fazla zorlanmadan, çok rahat ve kısa sürede katliamdan geçirerek imha edebilmiştir. Ve daha sonraki süreçte de halkımızı ciddi bir direnmeyle karşılaşmadan, zorla veya dolaylı ekonomik nedenlerle sürgün etmiştir. Bizzat Kürdistan topraklarında asimilasyona tabi tutmuş ve uydu bir kişilik yaratmayı esas almıştı. Yine yeraltı-yerüstü ve insan gücünü yoğun bir talana tabi tutmuş durumdaydı. Dolayısıyla çok rahat ve istediği biçimde yönettiği bir halk konumuna büyük oranda getirmeyi başarmıştı. Ayrıca, Kürdistan toplumunda yarattığı bu ekonomik-sosyal bünyeye dayanarak, Türkiyeli emekçileri de rahatlıkla yönetebiliyordu. Dolayısıyla Türk rejimi önüne koyduğu planları ciddi engellerle karşılaşmadan uygulayabiliyordu. Fakat bugün roller değişmiş; Kürdistan halkı eski tarzı, yani sömürgeci yönetimin her uygulamasını reddediyor ve kendi başına hükümran bir halk olduğunu, bu yüzden de ERNK bünyesinde yönetim aygıtında yer alarak bağımsız ve özgür yaşamı esas alıyor.

Özgür yaşamın vazgeçilmezliğini bütün iliklerine kadar hisseden halkımız; isyanını daha da ileri boyutlara vardırarak, sömürgeciliğin her kurum, kuruluş ve uygulamasını kendisine vurulmuş kölelik zincirleri olduğunu görerek, korkusuzca bunlara saldırıp parçalayarak, yüce amacına doğru emin ve kararlıca yürümektedir. Dolayısıyla TC'nin Kürdistan'ı artık yönetemeyeceği anlaşılmış; bu yüzden de her gün çıplak zorunu en pervasız biçimde halk kitlelerine dayatarak, onları sindirmeye çalışıyor. Zira rejim, uyguladığı her taktik kurtuluş savaşımız karşısında işlevsiz kaldığından, yeniyi geliştirememektedir. Böylece tükenen politikacılığı bütün sistemini çözümsüz bıraktığından, egemen sınıflar arasındaki çelişkileri de daha şiddetli çatışmaya doğru götürmektedir. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde iktidarı ve muhalefetiyle bunu açıkça ortaya koymaktadır. Bir yandan oy oranı %15'lere düşen Özal'ın cumhurbaşkanlığına aday olması ve seçilmesinin kesinlik kazanması, diğer yandan SHP ve DYP'nin sözde muhalef edip seçimi boykot etmeleri, hatta toplu istifalarla parlamentodan çekilmeyi düşünmeleri; önümüzdeki dönemde Türk egemen sınıflarının kendi aralarındaki çelişkili durumu daha da çatışmalı hale getireceğini ve tamamen yönetemez hale geleceklerini söylemek için, kahin olmaya gerek yoktur. Bu durum Türk egemenlerinin, dolayısıyla Evren-Özal kliğinin çözülüşünü ve alternatif de geliştirilemediğinden, sisteminin bitişini ifade etmektedir.

Faşist Türk rejiminin bir zamanlar çok rahat yönettiği ve kendisini yaşatmanın asıl dayanağı haline getirdiği Kürdistan, bugün onu tüketen bir kaynak durumuna gelmiştir. Böylece rejim, Türk halkı üzerindeki etkinliğini de giderek yitirmektedir ve faşist uygulamalarını istediği gibi geliştirememektedir. Çünkü gücünün büyük bölümünü Kürdistan'a kaydırmış, her gün de Türkiye'deki gücünden takviye etmek zorunda kalmaktadır. Özellikle de Türkiye halkının Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşından aldığı ilhamla artık bu faşist rejim tarafından yönetilmeyi istememektedir. Ve kendiliğinden de olsa; bunu çeşitli eylemlerle ortaya koymaktadır. Ve Kürdistan'da PKK'nin geliştirdiği devrimcilik Türk halkının ufkunu açmakta; ve giderek kendiliğinden gelişen eylemliliğin örgütlü, bilinçli bir önderliğe dönüşeceği de açıktır. Bugünden bunun böyle gelişme sürecine gireceği görülebilmektedir. Bu temelde Türk halkındaki şoven duygular yıkılmaktadır Türk halkı, Kürdistan halkının ve öncüsü PKK'nin kahramanlığına sempatiyle bakıp, alkışlamaya başlamıştır. Açık ki bu gelişmeler, halklarımızın sömürgeci faşist Türk devletine karşı ortak savaşmanın zemini de oldukça olgunlaştırmaktadır.

Kürdistan'da yükselmekte olan kurtuluş savaşı, Türk devletini salt siyasi ve askeri alanda çıkmaza sokmamakta, ona, ekonomik açıdan da büyük kayıplar verdirmektedir. Sömürgeciliğin yürüttüğü özel savaşta askeri harcamaların bilançosu her yıl oldukça daha da kabarık rakamlara ulaşmaktadır. Sadece köy korucularına yılda 50 milyar lira ödendiği gözönüne alındığında; 1 milyona yakın ordu gücünün donanımı için yapılan harcamaların ve giderlerin düzeyi rahatlıkla anlaşılacaktır. Şimdiden dıs borçları 50 milyar ve iç borçlanması da 30 milyarı aşan Türk devleti, özel savaşı hangi kaynaklardan finanse edebilecektir? Açık ki savaşın finans kaynakları giderek kuruyan TC, hergün ileriye doğru tırmanan kurtuluş savaşı karşısında, savaşı yürütebilmek için daha çok harcama yapmak zorunda kalacaktır. Fakat yoğun bir krizi yaşayan ekonomisi, şimdiden finanse etmekte oldukça zorlanmaktadır. Bu yüzdendir ki, Türk devlet yetkilileri kapı kapı yardım dilenmektedirler. Ve "taşıma suyla değirmenin dönmeyeceği" de açıktır. Bu nedenle Kürdistan'daki gerilla savaşı aynı zamanda Türk ekonomisini çökertme mücadelesidir de.

Ana hatlarıyla koymaya çalıştığımız bu gelişmeleri gören Türk sömürgeciliği, kışa girmeden, kurtuluş mücadelemizi imhayı gerçekleştiremese de, en azından gelişimini durdurmayı, savaşı sınırlandırmayı hedefliyor. Çünkü '89 yılının mücadelemizin zaferiyle kapanması demek; '90 bahar atılımıyla TC'nin Kürdistan'daki varlığı daha da tartışılır hale gelecektir. '89 bahar ve yaz atılımları kurtuluş savaşımızın büyük kazanımlarıyla kapanmış, mücadele sonbahar atılımına büyük bir ivme kazanarak girmiştir. TC, bu yüzden bütün gücünü harekete geçirerek, yılı kazanma şansını yitirdiğinden, en azından başa baş bitirmeyi amaçlıyor. Zira düşmanın başka da alternatifi kalmamıştır. Çok önceden savaşı uzun vadede ele alınması gerektiğini itiraf etmiştir.

Kısa sürede kurtuluş savaşımızı imha edemeyeceğini kabul etmek zorunda kalmıştır. Fakat sonbahar atılımı kendi açısından oldukça önemliydi. Çünkü bu atılımın mücadelemizin zaferiyle kapanması durumu, '90'lı yılların hep lehimize sonuçlanmasını ve bu temelde TC'nin tümden tasfiyesini, yani rejimin yıkılmasını gerçekleştirecektir. Bu anlamda faşist Türk sömürgeciliği, sonbaharda bütün güç ve olanaklarıyla yüklendi. Yalnız modern ve çağdaş kurtuluş mücadelemiz karşısında çürüyen-dağılan bir güç olduğundan, Kürdistan batağına daha da battıkça battı.

Geçmişten günümüze uygulayageldiği "savaşın tek noktada sınırlandırıldığı; burada gerillaları sıkıştırdığı" imajını yayma taktiğine yine başvurdu. Özellikle İbrahimbey Dağlarını bu tarz da ele aldı. Büyük askeri güçleri, özel tim, komando ve jandarma birliklerinden oluşmakta; bunların sayıları onbinlerle ifade edilmektedir. Yine çeteleştirdiği Ertuşi aşiretinden 450 kişilik bir eşkıya gücünden de yararlanmayı ihmal etmedi. Havadan uçak ve helikopterler desteğinde İbrahimbey Dağlarını tam bir kuşatmaya aldı. Önüne çıkan her şeyi yakıp-yıkarak tam bir imha savaşına yöneldi. Bu ortamda sömürgeci savaş öyle bir karışık hal aldık ki; kimin özel timkontra, kimin köylü olduğu ayırt edilemez oldu. Bu konuda savaş alanını ziyaret eden bir milletvekili, *"Orada sadece devlet güçleriyle PKK'nin çatışması yok. Hükümetin sivil güçleriyle onlardan emir almayan bazı başka güçler* (kontralar bn.) *arasında da çatışma var. Bu güçler her genci* (Kürt gencini bn.) *düşman olarak görüyorlar. Terör estiriyorlar."* (2000'e Doğru, 24 Eylül 1989)

Bu sömürgeci terör ortamında onlarca yurtsever en alçakça tarzda katledilerek, basına gerilla diye tanıtıldı. Fakat gerillaların başarılı manevra ve savaş kabiliyeti, halkın da engin desteği ile İbrahimbey Dağları Türk sömürgeciliğine mezar oldu. Yine savaşın salt bu alanla sınırlı olmadığı, Kürdistan genelinde her karış toprağın bir savaş cephesi olduğu, ARGK askeri güçlerinin başarılı eylemleriyle aydınlanırken, sömürgeci çapul kuvvetleri de bir kaçış sürecine girdiler. Savaşta yaşanan kaçıştan dolayı, köy korucularını dahi koruyamaz duruma geldiler. Ve çareyi bunları Van şehir merkezine taşıyarak burda ikamete tabi tutmakta buldular. Yine asimilasyoncu eğitim sistemine indirilen darbeler sonucu, bütün özendirici önlemlere rağmen öğretmen bulunamadığından Siirt, Hakkari, Van ve Mardin'e bağlı 2000 köy ve mezrada okullar kapatılmak zorunda kalındı.

Kısaca bu gelişmelerden de anlaşılacağı gibi, sonbahar atılımı, sömürgeci Türk devletinin aldığı bütün gerici önlemlere rağmen, gelişiminden hiçbir şey kaybetmediği gibi, tersine her geçen gün askeri, siyasi, sosyal vd. alanlarda anlamlı ve büyük mevziler kazanarak, yükselişini sürdürüyor. Özellikle faşist rejimin bütün dikkatleri cumhurbaşkanlığı seçimi ve sözde "Paris Kürt Konferansı"na çekme çabalarına rağmen, mücadelenin askeri ve kitlesel yoğunlaşmasını gizlemeye gücü yetmedi. Sürmekte olan savaş atılımı, tamamen kendi özgücüne dayanarak gelişimini sağladı. Ve ikili iktidar hedeflerini gerçekleştirmede zengin gelişmeler ortaya çıkardı. Böylece halk demokrasisini inşa sürecinin önemli bir kilometretaşı haline gelerek, kışa çok zengin ve gelişkin kazanımlarla girmesini bildi.

Botan'da yoğun eylemlilik sürüyor

Halk demokrasisini inşa hedefi doğrultusunda halkımızın PKK önderliğinde yurdu düşmandan temizleme savaşı her boyutta yükseliyor. Açık ki bu arındırma savaşı, ülkemizde düşmana ait ne varsa, onu her türlü aracı kulanarak imha etmeyi içerir. Bu, bağımsız ve özgür yaşamın kitleler için vazgeçilmez, zorunlu bir yaşam tarzı haline gelmesidir. Bu yönlü oluşan bilinç günümüzde halk eylemine dönüşerek gelişimini göstermektedir. Ulusal kurtuluş savaşımız, düşmanın bütün kurum ve kuruluşlarını imha etmeyi kapsamına alarak, içeriğini daha da zenginleştirerek, bağımsız eylem gücüne ulaşmış durumdadır. Bu kapsamda ERNK'de örgütlenerek gelişimini kesintisiz yükselten halkımızın eylemini, başta sömürgeci eğitim kurumları olmak üzere,bütün düşman kurumlarını tasfiyeye yöneltmiştir.

Bilindiği gibi, sömürgeci eğitim kurumlarının asıl işlevi, Kürt bireyini kendi kimliğinden soyutlamak, özümsemek ve bu temelde Türkleştirerek Kürtlük ve Kürdistan gerçeklerini öldürmektir. Bu anlamda, sömürgeci eğitim kurumları olan okullar, düşmanın Kürdistan'da örgütlediği en tehlikeli kurumların başında gelmektedir. Bu nedenle Partimiz PKK daha doğuş yıllarında bu büyük tehlikeye dikkat çekerek günümüze kadar kapsamlı bir mücadele yürüttü ve yürütüyor, günümüzde bu bilinç ve mücadele halkımıza mal olmuştur. Bizzat halkımız en basit savaş araçlarıyve eylem biçimlerinden tutalım, en gelişkinlerine kadar kendi önüne koyduğu yöntemlerle savaşmaktadır. Nitekim halkımızda gelişen bu bilinç sonucudur ki, 24 Ekim'de Siirt'in Beşırı kazasında Doğalkavak Ortaokulu, öğrenciler tarafından önce taşlandı ve ardından da ateşe verilerek yakıldı.Bu eylemde de görüldüğü gibi, kitlelerde sömürgecilere karşı büyük kin ve nefret oluşmuştur. Halkımız bunu özellikle '89'un sonbahar atılımında, çeşitli eylemleriyle ortaya koymuştur. '89'un sonlarına doğru geldiğimiz bugünlerde, düşman son çırpınışlarla bütün gücünü harekete geçirerek, bu yılı en azından taraflardan hiçbirinin kazanamadı''gı bir yıl haline getirmek istemektedir. Çünkü, '89 bahar atılımıyla kurtuluş savaşımızın ortaya çıkardığı gelişmeler '89 yılının mücadelemizin zaferiyle kapanacağını göstermiştir. Yıl ilerledikçe bu giderek daha da netlik kazandı ve düşmanın sürekli başvurduğu taktik, bir alanda gelişen savaşın sürekli kendi lehine geliştiğini göstermek ve diğer cephelerde yükselen kurtuluş savaşının basınyayın kuruluşlarına yansımasını engelleyerek "kıstırdığı" imajını yaratmaktı.Nitekim, daha önce Cudi Dağı'nı böyle ele aldı ve sonradan burayı gerillardan "temizlediğini" ilan ederek sözde zirveye törenle Türk bayrağını dikti. Bununla, "zaferini" ilan etti! Fakat kurtuluş savaşındaki gelişme, düşmanın hayal ettiği mantıkla değil, tamamen kendi yasalarıyla olduğundan, Kürdistan'ın her alanında, ileri-geri olma noktalarında, biçimde bazı farklılıklar gösterse de, mücadelemiz özde istikrarlı bir gelişmeyi yaşamaktadır. Zaten bu yüzdendir ki düşmanın geliştirdiği her taktik fiyaskoyla sonuçlanmaktadır. Bu da düşmanı çileden çıkardığı ve ölümünü her geçen gün yaklaştırdığı için, hırçınlaşmakta, saldırganlaşmakta ve savunmasız insanlarımızı her türlü adi yöntemi kulanarak katletmektedir.

Son günlerde düşman klasik taktiğini bu sefer de İbrahimbey Dağlarında devreye soktu. "Balyoz Operasyonu" adını verdiği savaşta, onbinlerce özel tim, asker ve köy korucusu desteğinde harekete geçiti. Tabii kendi basınını da savaşın psikolojik yönünü tamamlamak amacıyla harekete geçirdi. Adeta didik didik ettiği her karış toprakta "başarısını" ve gerillanın "kayıplarını" yayınlamayı sürdürüyor. Gerçeklerin ise Türk sömürgecilerinin yansıttığı biçimin tam tersi olduğu kısa sürede açığa çıktı. Sonbahar atılımıyla, yalnız İbrahimbey Dağlarında değil, Kürdistan'ın her karış toprağında ARGK'nin başarılı eylemleri sürüyor, gelişiyor.

Sömürgeci ordu güçleri, ARGK'nin gerilla birlikleri karşısında tam bir hantallaşma, çürüme ve dağılma içindedirler. Bu anlamda, avare eşkiya ve çapul güçleri konumundadırlar. Bu yüzdendirki, savunmasız köylülerin malına, canına ve namusuna saldırıyorlar. Katlettikleri köylüleri "PKK militanıdır" diye göstermektedirler.Gerçeği gizlemek için de cenazeleri ailelerine teslim etmemektedirler. Çünkü cenazeleri teslim etmeleri durumunda bütün sadistlikleri daha iyi görülecektir ve kabaracak halk kininin selinde boğulacaklardır. Zira, insanlarımızı katletmekle hınçlarını alamadıklarından, kulak-burun kesme vb. sadist yöntemlere de başvurmaktadırlar. Bu vahşi uygulamaları, gerilla güçleri karşısında aldıkları ağır yenilgilerin ortaya çıkardığı ruh hallerinin pratik yansımaları olmaktadır.

Savaş cephelerinden vereceğimiz birkaç muharebe bile durumun tamamen, böyle olduğunu ortaya koyacaktır. Düşmanın İbrahimbey Dağlarında 23 Eylül'de başlattığı operasyon, gelen haberlere göre, geri püskürtülse de havadan ve karadan yeni takviye güçlerle sürdürülmeye çalışılmaktadır. Özellikle operasyonda, çeteleştirilen Ertuşi aşiret güçlerinden yoğunca yararlanılmaya çalışılmaktadır. Yine, havadan uçak ve helikopterlerle her alan yoğun ateş altında tutulurken, onbinlerce özel tim, jandarma ve asker kullanılmaktadır. Düşmanın operasyonunu boşa çıkarmak ve ona darbe indirmek için, gerilla birlikleri sık sık pusu kurmaktadırlar. Bu pusuların her birine düşman güçleri onlarca kayıp vermektedir. Ve yer yer muharebeler günlerce sürmektedir.

26 Eylül günü ARGK'ye bağlı bir gerilla birliği Van- Başkale'ye bağlı Yukarı köyüne düzenlenen bir operasyonda, gerilla birliği ile köy korucuları arasında çıkan çatışmada korucular ağır kayıplar verdirilerek, etkisiz kılındılar. Köylülere ve"afetevler" inşaatında çalışan işçilere yönelik yapılan propaganda sonucunda 1O işçi anında işi bıraktı. Böylece düşmanın afetevler, okul vb. adı altında geliştirmeye çalıştığı özel savaşı kurumlaştırma çalışması boşa çıkarıldı. Bu durum köylüler ve işçiler üzerinde büyük etki yarattı. Ve gerilla birliği saatler süren bu çatışmada kayıp vermeden üssüne çekildi.

29 Eylül tarihinde Van-Çatak'a bağlı Çatlıca köyünden 14 genç ARGK saflarına katıldı. Yine aynı gün Çatak'a bağlı Konalga köyü ve Narlı bucağı arasındaki yola barikat kuran ARGK gerilla birliği, gelen araçları durdurarak kitleye propaganda yaptı.

ARGK güçlerine karşı hezimete uğrayan düşman, hırsını alamayarak 4 Ekim günü Van-Gürpınar Yukarıbeşparmak mezrasına baskın düzenledi. Köylülere ağır işkence ve hakaret yaptıktan sonra, Sidar aşiret reisinin kardeşi Nedim Öner'i köylülerin gözü önünde kurşuna dizerek öldürdü, oğlu Mehmet Öner'ide ağır yaraladı. Düşman, bu cinayeti Ordumuza yüklemeye çalıştıysa da köylülerin kararlı tutumu sonucu gerçeğin anlaşılması fazla uzun sürmedi. Bu cinayet dahi tek başına TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü özel savaştaki pervazsızlığını ortaya koymaya yetmektedir. Bununla daha da iyi anlaşılıyor ki; TC Kürdistan'da yurtsever olup-olmadığına da bakmadan, kendisinden olmayan, tarafsız olan insanları da çok rahat katletmektedir.

Gürpınar'ın Özlüce ve Şahmanız köyleri arasında 4 Ekim günü özel bir otomobili durduran ARGK gerilla birliği, aracın şoförünü birlikte götürdü.

7 Ekim günü Hakkarı'nin Yüksekova ilçesine bağlı Dilekli köyünün Dibecik mezrasında bir korucu ve kardeşi gerilla birliği tarafından ölümle cezalandırıldı.

23 Eylül tarihinde Işıklı köyü yakınlarında düşmanla bir gerilla birliği arasında meydana gelen bir çatışma iki gün devam etti. Gelen haberlerde düşmanın ağır maddi-manevi kayıp gürdüğü ve onlarca savaş gücünün tamamen etkisiz hale geldiği bildiriliyor. Kaybı çok yüksek olmasına rağmen, düşman 1 erinin öldüğünü ve 1 astsubayının da yaralandığını açıkladı. Yine aynı tarihlerde Başkale'nin Ekecek köyünde 6 genç Askerlik Yasası gereği ARGK saflarına alındı.

Yine aynı günlerde Başkale yakınlarında ARGK gerillalarının düşmana kurduğu pusuda ağır maddimanevi kayıplar verdirildi. Ve gerilla birliği kayıp vermeden geri çekildi. Ayrıca Şırnak-Namaz Dağı'nda operasyon düzenleyen düşmanla kurtuluş güçleri arasında çatışma çıktı. Çatışmada düşmanın kaybı çok fazla olmasına rağmen, "1 asker öldü" şeklinde açıklama yapıldı. Kurtuluş güçlerinden ise 1 savaşçı şehit düştü.

9 Ekim gecesi Siirt'in Şırnak ilçesinin kırsal alanındaki Kocagili köyünün Sotektepe mevkiinde devriye gezen sömürgeci güçlere pusu kuran bir ARGK gerilla birliği, çok sayıda düşman askeri öldürürken, birçoğunu da yaraladı. Muharebe de 2 ARGK savaşçısı da şehit düştü.

15 Ekim tarihinde Eruh'un Fındık bucağına bağlı Dağlarca köyü yakınlarında düşmanla karşılaşan gerilla birliği ile sömürgeci güçler arasında çıkan çatışmada, düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirildi. Düşman kayıplarını 3 erin yaralandığı şeklinde açıkladı.

Yine aynı gün Uludere'nin Gülyazı köyünde düşman ajanı olan Gazi Çetin ölümle cezalandırıldı.

13 Ekim günü Cizre'nin Kasrık Boğazı Karteltepe mevkiinde ARGK gerillalarının düşman güçlerine kurdukları pusuda; çatışma aralıksız iki gün sürerek, Eruh'un Dağlıca köyüne doğru kaydı. Çatışmada düşmanın askeri gücünden onlarca ölü ve yaralı meydana gelirken, ulusal kurtuluş güçlerinden de 7 gerilla şehit oldu, 1 gerilla da düşmana esir düştü.

16 Ekim'de Van-Çatak'a bağlı Kurulu köyü'nde üslenen sömürgeci güçlere ARGK gerillaları baskın düzenlediler. Saatlerce süren çatışmada çok sayıda düşman askeri ölüp ve yaralanırken; 2 gerilla da aynı çatışmada şehit düştü. Yine aynı gün düşmanın operasyon sürdürdüğü Çukurca'nın Taşek köyü Kovatepe mevkiinde ARGK savaşçıları pusu kurdular. Çıkan çatışmada sömürgecilere ağır darbeler indirildi. Fakat her zaman olduğu gibi, düşman bunu "1 asteğmen ve 1 er öldü" biçimininde açikladı. Ve ARGK gerilla birliği ise hiç kayıp vermeden geri çekildi.

17 Ekim günü Van'ın Bahçesaray ilçesine bağlı Akyayla köyünde çıkan çatısmada 1 astsubay öldürüldü; ve 1 savaşçı da şehit düştü.

18 Ekim günü Hakkari'nin Çanaklı köyü yakınlarında bir ARGK gerilla birliği ile düşmanın büyük bir askeri gücü karşılaştı. Saatlerce süren çatışmada, gerillalar üstün bir manevra gücü ile düşmana onlarca ölü ve yaralı verdirdiler. Çatışma sürecinde 3 gerilla şehit düşerken, 1 gerilla da ağır yaralı olarak esir düştü. Yine aynı gün Şırnak'ın Dereler kesiminde çıkan çatışmada 1 düşman askeri öldürüldü, 2'si ağır yaralandı. Ve ARGK gerillalar ise kayıp vermeden, geri çekildiler.

Yine aynı tarihte Herekol Dağlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci güçler arasında meydana gelen çatışma saatlerce devam etti. Gerillalar düşmana ağır darbeler indirdiler. Gelen habere göre 1 düşman askeri öldürüldü, 2'si de ağır yaralandı. Gerillalar ise kayıp vermeden üslerine çekildiler.

19 Ekim'de Uludere'nin Siyahtaş tepesinde büyük sayıda ve oldukça donanımlı olan bir düşman gücüyle, ARGK gerillaları arasında 48 saat süren bir muharebe yaşandı. Düşmanın hem karada hem de havadaki teknik üstünlüğüne rağmen, gerilla birliği üstün manevra gücü ve savaş kabiliyetiyle, düşmana büyük kayıplar verdirdi. Muharebe sürecinde gerilla birliğinden 2 gerilla şehit düşerken, 5 gerilla da ağır yaralı olarak düşmanın eline geçti. Yine aynı gün Şırnak'ın Elmatepe mevkiinde ARGK güçleriyle düşman güçleri arasında meydana gelen çatışmada 1 savaşçı şehit düştü.

21 Ekim'de Çukurca yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci güçler arasında başlayan çatışma uzun süre devam etti. TC, ağır kayıplar verdiği çatışmada sadece 1 erinin öldüğünü açıkladı. Gerillalar ise hiç kayıp vermeden geri çekildiler.

Yine aynı gün başka bir gerilla birliği de Uludere'ye bağlı Hilal kasabasına gerçekleştirdiği devrimci operasyonda, ajan Kemal Benek'i ölümle cezalandırdı. Ve diğer ajan Şevket Benek'i de yanına alarak, kayıp vermeden geri çekildi.

Kürdistan'ın diğer eyaletlerinde durum

Ulusal kurtuluş savaşımızın ana cephesi Botan olduğundan doğal olarak burada yaşanan gelişmeler büyük kazanımlar sağladı. Ancak diğer eyaletlerimizde yürütülen savaş da Botan Eyaleti paralelinde önemli gelişmeler yarattı. Bu alanlardaki sömürgeci oldu güçlerine ve kurumlarına ciddi darbeler indirildi. Böylelikle sömürgeci kurumlar büyük oranda işlevsiz kılındı ve ulusal kurtuluşun kurumlaşması ve otoritesinin tesisi sağlanarak, kitlesel kabarışlar sağlandı. Halk kitlelerinden, özellikle gençlik kesiminden ARGK'ye büyük katılımlar gerçekleşirken, bütün emekçilerde mücadeleye duyulan sempati daha da derinleşerek ERNK komitelerinde örgütlenme büyük hız kazandı. Dolayısıyla bu gelişmeler, ulusal kurtuluşun silahlı savaş cephesi üzerinde de olumlu etki bırakarak, önemli gelişmelerin yaşanmasına neden oldu. Böylece ARGK güçlerinin nicelik ve niteliksel olarak gücünü arttırdığından, kurtuluş savaşımız daha yetkin, doğruya en yakın olan vuruş tarzını kazandı. Yani Partimizin vuruş ve kazanma tarzı karşısında düşman güçleri hızlı bir dağılmayı yaşıyorlar. Açık ki ülke genelinde yaşanan bu gelişmeler, düşmanı giderek daha da pervasızlaştırdı. Bunun sonucu olarak çeşitli komplo, entrika ve kitle katliamlarına başvurmaya başladı. Fakat başvurduğu her türlü çaba ve yöntemlere rağmen kurtuluş savaşını durdurmak bir yana, adeta gelişimini körüklemekten başka bir sonuç vermedi ve veremezdi de.

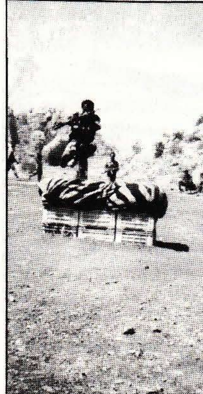
Düşman, özellikle "İbrahimbey Dağlarına hepsini sıkıştırdım; imha edip, bitireceğim" taktiğinden ötürü, bu eyaletlerimizdeki savaşın durumunun basına yansımasını engellemek için her tedbiri almış durumdadır. Fakat buna rağmen kurtuluş savaşımız bu engelleri aşarak, kendisini bütün boyutlarıyla ortaya koymaktadır. Bir aylık süreçte gerçekleşen ulusal kurtuluşçu eylemler, kısaca vurgulanan gerçekleri kanıtlamaktadır.

1 Ekim'de Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Doğanca köyü Eskimezra mevkiinde ARGK güçleri ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çatışma çıktı. Saatlerce süren çatışmada düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirirken; gerillalardan Reha Yetkin DÖNÜ (Celal) ve Şehmuz UZUK (Sami) adlı yoldaşlar büyük kahramanlık örneği sergileyerek şehit düştüler. Ayrıca 1 savaşçı da yaralı olarak yakalandı.

7 Ekim günü Doğubeyazıt'ın Demirkapı köyüne baskın gerçekleştiren bir gerilla birliği, ajanlık yapan köy muhtarı Baran Basut'u ölümle cezalandırdı. Daha sonra asimilasyon yuvası köy ilkokulunu ateşe veren gerillalar, kayıp vermeden alandan uzaklaştılar. Yangını söndürmeye gelen itfaiye ekibinden bir askerin de gerillaların kurduğu tuzaktaki bombanın patlaması sonucu bacağı koptu.

8 Ekim gecesi Bingöl'ün Yamaç bucağına bağlı Üçkaya köyü yakınlarında bir ARGK birliği ile sömürgeci kuvvetler arasında çatışma çıktı. Çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirilirken, ARGK gerillalarından Vahdettin KITAY (Veli), Abdullah BUCUKA (Necmi) ve adı öğrenilemeyen diğer bir gerilla şehit düştü. Sömürgeciler ise kayıplarını sadece 1 polisi ölü olarak yansıttılar.

9 Ekim günü ARGK'ye bağlı bir gerilla birliği, Nusaybin'e bağlı Açıkköy ve İlkadım köylerine baskın düzenledi. Baskında köy koruculuğu yapan Şükrü Taşkın ve Mehmet Ali Akın ölümle cezalandırıldılar. 1 korucu da ağır şekilde yaralandı. Ayrıca asimilasyon yuvası olan Açıkköy ilkokulu ateşe verilerek yakıldı. Yine bir korucunun da traktörüne patlayıcı yerleştirilerek havaya uçuruldu. Bunun üzerine büyük askeri birliklerle operasyon başlatan sömürgeci kolluk kuvvetleri ile ARGK gerillaları Akarsu bucağının kırsal kesiminde çatışma çıktı. Çatışma aralıksız sürerek sabaha kadar devam etti. Çatışmada 4 ARGK gerillası kahramanca savaşarak şehit düştü. Sömürgeciler, onlarca kayıp verdiği çatışmada 2 jandarma onbaşısının

öldüğünü açıkladılar.

Yoldaşlarımızın cenazelerinin ailelerine teslim edilmemesi üzerine binlerce yurtsever cenazeleri almak için Nusaybin'de eyleme geçti. TC gösteriyi dağıtmak için binlerce polisini harekete geçirdi. Polisin rastgele kitlenin üzerine ateş etmesine rağmen, kitleler sopa ve taşlarla karşı saldırıya geçtiler. Böylece polis kitleleri dağıtmayı başaramadı. Ve binlerce yurtsever, yoldaşlarımızın mezarı başına kadar yürüyerek, saygı duruşunda bulunduktan sonra dağıldı. Dağılma sonrası polis rastgele 60 yurtseveri toplayarak gözaltına aldı.

10 Ekim'de Elbistan'da 4 yurtsever ARGK gerillalarına yardım ettikleri gerekçesiyle tutuklandı.

18 Ekim'de Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla bucağının yakınındaki bir yerleşim alanına gelen bir gerilla birliği, önce köy korucularını etkisizleştirerek, köylülerle toplantı yaptı. Yapılan konuşmada koruculuk teşhir edildi ve mücadelemizin geldiği düzey izah edildi. Ardından köylülerin onayı ile, korucu Ramazan Bengir ölümle cezalandırıldı. Köydeki diğer iki korucu olan Kadir Şengir ve Abdulcebbar Özek'i de gerillalar birlikte götürerek, daha sonra ölümle cezalandırdılar.

Mardin'in Savur ilçesine bağlı Başkavak köyü ilkokul öğretmeni ajan Fesih Söğüt ölümle cezalandırıldı.

Kızıltepe'nin Kanun köyünde bir ajanın evine baskın düzenleyen ARGK gerillaları Rıdvan, Cemil ve Doğan Çelik adlı 3 ajanı ölümle cezalandırdılar.

Aynı tarihte Savur ilçesine girmek isteyen ARGK gerillaları ile kolluk kuvvetleri arasında, ilçe girişinde çatışma çıktı. Gerillalar, bir polisi ağır şekilde yaralayarak, ilçe merkezine girmeyi başardılar. İlçeyi bir süre kontrollerinde tutan ARGK gerillaları, daha sonra düzenli bir çekilişle üslerine döndüler.

Malatya'da üniversitede okuyan 8 öğrencinin, öğrenimlerini bırakarak ARGK saflarına katıldıkları gelen haberler arasındadır.

Düşmanı kudurtan eylem!

Bir düşman ajanını açığa çıkaran ARGK gerillaları köy basarak, ajanı ve işbirlikçilerini yargılayıp cezalandırdılar

5 Eylül 1989 Salı günü saat 21.00 sularında Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Görentepe (Bızgurê) köyüne üç ayrı koldan giren ARGK gerillaları, önce köy muhtarının evini basarak telsiz ve telefonunu etkisiz hale getirdiler. Ardından düşmanla işbirliği yaptıkları kesinleşen 2 kişi ile aynı köyden olan bir düşman sızmasını köylüler ile birlikte köy okulunun meydanına getirdiler. Burada düşman tarafından sızdırılan kişi, halkın huzurunda mahkemesi yapılarak suçunu itiraf etti ve suç ortaklarına, suçlarını yüzlerine okudu. Daha sonra ARGK propaganda ve ajitasyon görevlisi, halka hitaben düşman sızmalarına karşı uyanık olmaları ve ihaneti affetmemeleri doğrultusunda konuşma yaptıktan sonra her 3 ajan ARGK infaz mangası tarafından kurşuna dizilerek ölümle cezalandırıldılar. Eylemden sonra uzun bir süre daha köyün etrafındaki kuşatmada bekleyen ARGK gerillaları, düşmanın olay yerine gelmeye cesaret edememesi üzerine sabaha doğru kuşatmayı kaldırarak üslerine çekildiler. Ancak güneşin doğmasından çok sonra, o da büyük bir kuvvetle olay yerine gelen düşman kuvvetleri, karşılarında kendi sızmalarının ölüsünü görünce çılgına döndüler. Ancak tüm saldırı ve çabaları sonuçsuz kaldı. ARGK birliğinin, bu yerinde ve başarılı eylemi halkın gönlünde bayram havası estirdi.

Yukarıda özetle değinilen eylemin önceki gelişmeleri açıklandığında, düşmanın özel savaşının nasıl boşa çıkarıldığı, oyunlarının nasıl fiyaskoyla sonuçlandırıldığı ve kendisinin darbe vurma hazırlığı içinde bulunduğu bir sırada PKK tarafından darbe yemesinin siyasi sonuçlarının nasıl büyük olduğu, bunun karşısında halkın ve kitlelerin coşkusunun nasıl kabararak Parti etrafında daha da kenetlendiği ve binlercesinin ayağa kalkmaya, saflara katılmaya can attığı ortaya çıkacaktır.

Bundan bir süre önce eyaletimizin çeşitli alanlarında meydana gelen kimi yakalanmalardan elde ettiği istihbarat ve bilgileri değerlendiren düşman gücü, eyaletimizde bir toplantı yapılacağı sonucuna ulaştıktan sonra tüm olanaklarını ve istihbarat birimlerini, ajanlarını, işbirlikçilerini faaliyete geçirerek PKK'ye büyük bir darbe vurma hazırlığının içine girdi. Eyaletimizde, düşmanın gece hareketi, ARGK gerillaları tarafından sınırlandırılmış olduğundan, geceleyin dışarı çıkamayan düşman, planlarını gündüz darbe vurma üzerinde yoğunlaştırdı. Bunun için hazırlanan plana göre ARGK saflarına bir unsur sızdırılacak ve bu unsur, toplantının başlamasından sonra bir gün gündüz vakti kaçarak düşmana haber verecek ve düşman da zaten tetikte hazır beklediğinden derhal toplantı yerini kuşatarak, arayıp da bulamadığı darbeyi iştahla vuracaktı.

Bunun için olanaklar seferber edildi. Daha önce düşman askerinin bir süre konumlandığı ve bu süre zarfında köyde kendisine bir ajan yapı oluşturduğu Bizgurê köyüne ağırlık verildi. Bu iş için de Tınatê köyünden işbirlikçi ajan ve çetebaşı olan Salihko ve Küllük adlı hain unsurlar görevlendirilerek harekete geçirildi. Salihko ve Küllük adlı çetebaşı hainlerin Bizgurê köyünde ajanlaşmayı derinleştirip köylüleri koruculaştırma çabaları olduğundan, kendilerine sızdırılacak bir zavallıyı bulmakta pek güçlük çekmediler. Her şeyden önce Parti saflarına sızmayı kabul edecek kişinin ya çok bilinçli bir düşman unsuru, ya da toplumdan hep dışlanmış bir zavallı kişi olması gerekirdi. PKK'nin de beş yıllık savaş tecrübesi temelinde, düşmanın özel savaş taktikleri karşısında onu boşa çıkaracak denli güçlendiğinin bilincinde olan düşman, Kürt insanının eski toplum yapısı içerisinde kişiliksizleştirilmiş durumunu ve Partinin bu kişiliklere karşı vermekte olduğu sabırlı, kararlı savaşımı dikkate alacak, saflara bilinçli bir ajan yerine kişiliksizleştirilmiş birini göndermeyi uygun buldu. Kendilerince saflarda bu tür kişiliklerin yetmezlikleri, hata ve eksiklikleri, onların kişilik sorununa bağlanacak, böylece esas yanları olan ajanlık konumları görmezlikten gelinerek açık kapı bırakılacaktı. Nitekim böylesi durumlar daha önce de yaşanmış, biri aynı köyden olmak üzere, birkaç unsur saflara bu niyetle gelmiş; ve Partinin iyi niyetli yaklaşımlarını kötüye kullanarak bir kaç gün kaldıktan sonra kaçmış ve bildiklerini düşmana aktararak kimi sığınakların ele geçmesinde, ilişkileri deşifre olmasında ajan rol oynamışlardı. Bu da kitleler üzerinde olumsuz etki yaratmıştı.

Düşmanın bu yönlü çabalarının farkedilmesi üzerine, saflarını daha da çeliklettirip tedbirini alan PKK militanları, daha toplantının yapılacağı yere varmadan önce Bizgurê köyünde saflara katılan ve her fırsatta gönüllü katıldığını belirten Fehimko adlı unsurun üzerinde dikkatleri yoğunlaştırarak denetim ve takip altına aldılar. Kendisine bu durum sezdirilmeden eğitimine başlanıp silahlandırılarak, konumunun daha da netleşmesi beklendi. Ötede izbe yerde uykuya çekilmeye, uykudaymış gibi görünerek arkadaşların konuşmalarını dinleyip tavırlarını gözlemeye başlaması üzerine, güvenlik görevlisi arkadaşlar da denetimlerini arttırdılar.

Nitekim yöreden alınan istihbaratlar, durumu daha da netleştiriyordu. Düşman bir yandan bazı geçiş noktalarına yığınaklar yapıp köylerin etrafına pusu atarken, diğer yandan ise gündüzleri de yüksek noktalara gözcü çıkarmaya başlamıştı. Salihko gibi çetebaşı hainler de halk arasında ilişkide olduğumuz insanların kulağına gidecek şekilde, *"PKK'lilere söyleyin onlara teslim olmak istiyorum"* tarzında haber yollayarak arkadaşların hangi alanda olduğunu tesbit etmeye çalışmaktaydılar.

Daha toplantının ikinci günü bir helikopter gökte serseri serseri dolaşarak esasen Fehimko adlı sızmaya, "daha ne bekliyorsun, haydi kaç" talimatını sezdirmeye çabalıyordu. Ancak Fehimko, bu talimatı alamayacak denli denetim altındaydı. Nihayet soruşturulmasıyla görevlendirilen bir arkadaşın çok kısa bir sorgulamasıyla zaten önceden durumu anlaşılmış olan Fehimko, suçunu itiraf ederek af dilemeye başladı. İtirafları banda kaydedilen sızma unsurun, ibret verici alçakça görevini dile getiren sözlerini kısaca aşağıya aktarıyoruz:

"İki gün önce korucu olmak için başvurmuştuk, bu arada askerlik yoklamam da gelmişti. Eminkê Elo adlı şahıs gelip bana karakoldan istendiğimi söyledi. Akşam karakola gittim. Salihko, Küllük ve Astsubay oradaydı. Bana, Apocuların içine gireceksin; 'ben de Kürdüm, savaşmak istiyorum' diyecek, birkaç gün içlerinde kalacaksın, sığınaklarını, kaldıkları yerleri ve ilişkilerini öğreneceksin; sonra hepsinin toplantıda olduğu bir gün, gündüz vakti aralarından kaçıp en yakın karakola haber vereceksin. Bunun karşılığında sana iki milyon lira vereceğiz. Ancak, şimdi beşyüzbin lira veriyoruz. Başardığın zaman geri kalan parayı da veririz:

O gün Apocular köye gelip köylüleri topladılar, zaten bir gün önce de gelip bir-iki eve uğramışlardı. Bu kez geniş bir toplantı yaparak, saflara katılacakların olup olmadığını sordular. Ben, katılacağımı bildirdim;

Eyaletimizde, PKK gücünün belirlenen noktaya gelip toplanmasıyla birlikte, Parti Önderliğinin *"İyi planlanır, iyi yürütülürse her toplantı büyük bir eylemdir"* çözümlemesinden hareketle, toplantı için gerekli tüm önlemler kollektif bir çaba ve planlı bir görev dağılımıyla alındı. Dış güvenliğin yanısıra, Fehimko adlı sızmanın başında da bir arkadaş grubu görevlendirildi. Nitekim eyalet güçlerinin biraraya gelmesiyle birlikte, bu unsurda bir tedirginlik başlayarak yerinde duramaz oldu. Sık sık tuvalete gitmek istemeye, yemek yemeyerek kendini hasta rolüne koymaya, dışarıdan arkadaşlardan

randevulaştık. Bu arada aldığım beşyüzbin lirayı eve götürüp anneme verdim. Bu parayı nereden getirdiğimi sordu. Ona astsubay ve Salihko'nun verdiklerini, PKK içinde birkaç gün kalıp kaçtıktan sonra bir buçuk milyon lira daha vereceklerini belirttim. Annem, afferin diyerek parayı aldı ve bana yol parası olarak otuzbeş bin lira verdi. Ben de köyden ayrılıp şehire gittim ve bir araba tutarak randevu noktasına giderek, orada saflara katıldım. Bana çok iyi davrandılar; elbise giydirip silah verdiler. Her şey yolunda gidiyordu. Birkaç gün sonra tüm hal ve hareketlerimi kontrol ettiklerinin farkına vardım. Kaçmak istiyordum, ancak sürekli yanımda birilerini bulundurup, beni yalnız bırakmıyorlardı. Görevli olan, 'Senin her şeyini biliyoruz, haydi konuş' dediğinde, suçumu itiraf ettim. Bu işe akılsızlığımdan bulaştım. Pişmanım."

Ancak Kürdistan'da pişmanlık da duysa hiçbir ihanet cezasız bırakılmamıştır. Kişilik olarak beş para etmeyen Fehimko adlı sızma, kendisini 500.000 TL'ye satmış, anası da ona değer olarak 35.000 TL biçmiştir. Halk arasında yaptığımız araştırmalar sonucu, bu kişilik toplum içerisinde kesinlikle yer edinememiş, hep dışlanmış, hep köşeye atılmıştır. Evde ailesiyle, komşularıyla, hatta köylüleriyle hiçbir zaman geçinememiş, hep onların beddularına muhatap olmuş, köyde artık barınamadığından metropole çalışmaya gitmiş, ancak girdiği her işte dikiş tutturamayarak kovulmuştur. Bu arada yeniden köyüne dönmüş, ailesi "ne de olsa oğlumuzdur" diyerek onu evbark sahibi etmeye, evlendirmeye kalkışmış, ancak bu evlilik ilk günden itibaren bir uyumsuzluk içinde yürümüş ve birkaç ay sonra nefretle terkedilmiştir. Böylece toplum içinde hiçbir insanla geçinemeyen bu kişilik, hayvanların arasına çoban olarak verilmiş, ancak kısa bir sürede onlarla da geçinemeyerek kimisinin kaybolmasına, kimisinin, kurtlara yem olmasına yol açmış ve nihayetinde hayvanlar arasından da kovularak ailesinin başına bela bir tarzda eve kapanmış, ta ki düşmanın satın almasına dek böyle toplumdışı olarak kalmıştır. Her yönüyle zararlı ve üzerinde oynanması kolay olan bu kişilik, düşmanın iştahını kabartmış, önce onu köy korucusu yapmaya kalkmış, ardından mertebesini daha da yükselterek PKK içine sızdırma işiyle görevlendirerek, bunun sonucunu keyifle beklemeye başlamıştır. Ama bu unsur, toplum içinde ne kendine, ne başkasına ve ne de bir hayvan sürüsüne dahi yarayamayan Fehimko kişiliği, düşmanın da işine yarayamayacak denli düşürülmüş olduğundan, yakayı ele vermekten kurtulamamıştır. Bu kişilik halkın huzuruna çıkartılıp itirafı yaptırıldığında halkın, *"Bunun size yaramayacağını biliyorduk. İhaneti affetmeyin"* diye Kürdistan gerçeğini dile getirmesi üzerine, Fehimko (Fehmi Duman), kendisine 35.000 TL değer biçen suç ortağı annesi Rabia ve aynı durumdan haberdar olan, ikinci bir sızmaya hazır hale getirilen Eminko (Eminkê Elo) adlı şahıslar, ARGK infaz mangası tarafından kurşuna dizilerek ölümle cezalandırıldılar.

Halk ayağa kaldırılarak, **"Bijî Partiya Karkerên Kurdistan"**, **"Bijî Serok Apo"**, **"Xiyanet mirine, nayê efukirin"** sloganları eşliğinde evlerine dağıtıldı. Evlerine dağılan halk, *"Em dixwazin hun tim wilo bikin. Destê we êşê nebîne"* diyerek sevincini dile getirdi. O gece sabaha dek köyü kuşatma altında tutan ARGK gerillaları, düşmanın olay yerine gelmeye cesaret edemediğini görünce kuşatmayı kaldırıp üslerine çekilmek üzere köyden ayrıldılar.

Ertesi gün, gündüz vakti köye giden düşman, PKK'ye büyük bir darbe vurmak için bütün umudunu bağlamış olduğu Fehimko'nun cesediyle karşılaşınca, kudurup çılgına dönerek halka saldırmaya ve kinini ona boşaltmaya kalkıştı. Ancak düşmanın tüm sorgulama, işkence ve tehdit çabaları sonuçsuz kaldı.

Düşman, PKK toplantısının sona erdiğini ve bu eylemin de onun, başarısının işareti olduğunu sezmekte gecikmeyerek, hiç olmazsa görev yerlerine dağılmakta olan ARGK güçlerine bir darbe vurabilmek amacıyla köy korucuları ve özel timlerden oluşan büyük bir asker gücünü helikopter ile panzerler eşliğinde harekete geçirerek tüm geçiş noktalarına, köy çevrelerine pusular atıp iki günlük geniş çaplı bir operasyon başlattı. Ancak tüm çabaları boşunaydı. Zira Parti Önderliğinin talimatı harfiyen uygulandıyordu: **"İyi planlanır, iyi yürütülürse, her toplantı büyük bir eylemdir."**

Gerçekten de uzun bir hazırlıktan sonra eyalet güçlerini biraraya getiren toplantıda, yedi gün boyunca eyaletin kaderi tartışıldı. Geçmiş pratik, Parti Önderliğinin yeni çözümlemeleri doğrultusunda özeleştiriye tabi tutuldu. Eyaletin tüm bölgeleri ve alanları ile tüm kadro ve savaşçıları bir bir ele alınarak tüm özellikleri itibarıyla değerlendirildiler. Hangi kadro ya da savaşçının hangi alanda nasıl bir görevle başarılı olabileceğine dair yoğun tartışmalar geliştirildi. Nihayetinde birçok görev ve konum ile yer değişikliği yapılarak, yeni görev bölümü doğrultusunda güçler alanlarına aktarıldı. Ve ardından toplantının ilk ürünü bölge gücüyle Birikê köyü basılarak, düşmanın ajan,sızma ağına büyük bir darbe vurma ile pratiğe yansıtıldı. Böylece PKK'nin doğru, devrimci çizgisinin sınırlı uygulanışının bile düşmana nasıl büyük darbeler vurmaya yetkin olduğunun pratikte kanıtı olan bu eylem, bir yandan halkın PKK'ye olan güvenini pekiştirirken, diğer yandan da Fehimko kişiliğindeki unsurlara da düşmanın oyununa gelmemelerine dair bir uyarı oldu. Aynı zamanda düşman da PKK'nin öyle kolay oyuna gelen, kolay yutulan bir lokma olmadığının bilincine varmış oldu. PKK, bugüne dek olduğu gibi, bundan böyle de ihaneti effetmeyecek ve düşman sızmalarına karşı uyanıklığını pekiştirerek, saflarını daha da netleştirip özgürlüğe ve bağımsızlığa doğru zaferle yürüyecektir.

ARGK gerillaları köy korucularını pusuda bastı

Tek kurşun dahi sıkmaya fırsat bulamayan köy korucuları, çareyi teslim olmakta buldular.

Ağustos ayının ilk yarısında şanlı 15 Ağustos zaferimizin beşinci yıldönümünde **Mardin'in Mazıdağ ilçesine bağlı Hetwan köyünü basan ARGK birliği, köy korucularını etkisiz hale** getirerek, 10 adet G-3 marka otomatik tüfek ve bunlara ait çok sayıda şarjör ve mermi ile 5 gocuk kamulaştırıldı. Teslim olan korucular, koruculuğu bırakacaklarına dair söz verdikten sonra serbest bırakıldılar.

Düşmanın köy koruculuğu ağına darbe vurmak ve 15 Ağustos zaferimizi bir eylemle kutlamak amacıyla harekete geçen ARGK gerillaları, **istihbarat ve keşif çalışmalarını yürü**terek Hetwan köy korucularının silahsızlandırılmasına yönelik plan geliştirmeye başladılar. Daha önce de aynı ilçeye bağlı Teokê ve Qertê köylerine baskın yapılmış ve 5 köy korucusu silahsızlandırılarak serbest bırakılmıştır. Bunun üzerine gerek düşman, gerekse köy korucuları tedbir almaya başlamış, herhangi bir baskına karşı hazır halde beklemekteydiler.

Bunu bilen ARGK gerillaları, sağlıklı bir keşif ve istihbarat aldıktan sonra, kollektif bir plan çıkararak görev bölümüne gittiler. Zira planın yapılmasında ve uygulamasında en ufak bir aksaklık durumu, köyün Avgewr karakoluna ve Mardin-Dıyarbakır karayoluna çok yakın olması nedeniyle eylemi başarıyla sonuçlandırabilecekti:

Nitekim ARGK birliği köye yaklaştığında koku alan köpeklerin havlamasıyla, köy muhtarının evinde bulunan projektörle köyün etrafı taranırken, diğer yandan da korucular taşlardan örme pusularına girip tetikte beklemeye başladılar

Buna rağmen ARGK gerillaları, planı cesaretle yürüterek muhtarın evine dek sızmayı ve içeriye baskın düzenleyerek köy muhtarı ile nöbetini bekleyen bir köy korucusunu, daha silahlarına davranmaya fırsat vermeden etkisiz kılıp teslim aldılar. Aynı zamanda köyün ağasının oğlu olan köy muhtarı ile korucu kişi alınarak tek tek korucuların evlerine baskın yapılmış, ancak korucuların evde olmaması üzerine köy muhtarına pusular itiraf ettirilmiş ve korucular bu kez pusularda tek tek basılarak, üstelik hiçbir çatışmaya fırsat vermeden teslim alındılar. Silah, şarjör, kurşun ve gocukları alınan köy korucuları muhtarın evine toplatılarak, kendilerine, düşmanın özel savaşımı, köy koruculuğu, politikası ve Kürt insanları üzerindeki oyunları anlatıldıktan sonra, şanlı 15 Ağustos yıldönümüne binlerce şehitlerimizin huzurunda bir dakikalık saygı duruşunda bulunduruldular. Ayrıca hep beraber, **"Bijî Partiya Karkerên Kurdistan"**, **"Bi xwin, bi can em bi terene ey Serok"** sloganları attırıldı.

Bir daha köy koruculuğu yapmayacaklarına dair namus sözü verdiklerinden, ARGK gerillalarıyla el sıkışıp kucaklaşarak serbest bırakıldılar. ARGK gerillaları, komşu köyün korucularına da uyarı mesajı gönderdikten sonra, kamulaştırılan silah ve malzemeleri alıp köyden ayrıldılar. Köylüler de, *"Xwedê ji we razi be, we em ji wê belê xelaskir"* diye gerçek konumlarını belirtiyorlardı.

Olaydan sonra yoğun operasyona geçen düşman gücü, gerillaların izine dahi rastlamayınca, çareyi korucuları tutuklayıp işkenceye almakta buldu. Ancak iflas eden köy koruculuğu politikasını artık diriltmesi mümkün değildi. Nitekim bu olayın hemen ardından PKK militanlarının çağrısına kulak veren 11 köyün korucuları, düşmanın silahlarını yüzüne fırlatarak, şunları söylüyorlardı: *"Biz artık onurumuzla yaşamak istiyoruz. Bizi oyuna getirerek bu iyi insanlara karşı silahlandırdınız. Onlara karşı silah aldığımız halde, köy basıp bizi teslim aldıkları halde öldürmedikleri gibi, üstelik bizimle kucaklaşıp ayrılıyorlar. Sizler ise onlara kurşun sıkmadığımız için bize işkence yapıyorsunuz. Demek ki kötü olan, terörist olan, siz devlet askerlerisiniz, Apocular ise iyidir, bizdendir. Artık bu pis silahları bir daha almayacağız."*

Düşmanın tüm ısrar ve tehditlerine rağmen, silahları bırakıp dönen köy korucuları, her fırsatta artık huzura kavuştuklarını belirtiyorlar.

-Yaşasın PKK!
-Bijî Serok Apo!

Baştarafı 1. sayfada

dayandırılarak çeşitli asılsız suçlamalar getirilen, Hüseyin Çelebi, Selahattin Çelik, Mustafa Erbil, Selahattin Erdem, Yasemin Gedik, Hasan Hayri Güler, İbrahim Kadah, Ali Haydar Kaytan, Meral Kıdır, Ali Sapan, Mehmet Yıldırım, Erol Kedik isimli Kürt politikacıları ile birlikte Ali Aktaş tutuklu olarak yargılanırken, yurtseverlerden Hasan Engizek, Ali Saçık ve Bozan Öztürk ise tutuksuz yargılanmaktadırlar. Ayrıca Kemal Güngöze ve Ekrem Güngöze isimli kişiler de bu davada tutuklu olarak yargılanmaktadırlar. F. Almanya emperyalizminin kendilerine teslim edilmesini istediği Kasım Kılıç'ın ise Fransa'da yargılanacağı bildirilmektedir.

Mahkemenin başlayacağı 24 Ekim tarihinden önce, sömürgeci ve emperyalist güçler kamuoyunu, Kürdistanlı politikacılara karşı şartlandırmak ve kendi yanlarına çekmek için basın-yayın organlarından yoğun bir kampanya başlattılar. F. Almanya'nın dört bir yanında polis güçlerinin alarma geçirildiğini, her tarafta olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığını işleyen basın, "tehlikeli bir terör davası" imajını yaratma çabasına girdi. F. Almanya devleti de mahkeme salonunda milyonlarca mark harcayarak yaptığı düzenlemelerle bu imajı çok önceden yerleştirme gayreti içine girmiş; tutuklular için özel cam bölmeler ve penceresiz-camsız tam bir zindanı andıran bir mahkeme salonu hazırlatmıştı. Diğer taraftan, Kürdistanlı yurtseverlerin, ulusal kurtuluş mücadelesi ve tutuklu önderlerine sahip çıkmasını engellemek için baskı ve gözdağı furyasını yoğunlaştırmış; ev ve dernek baskınlarını, gözaltına almaları ve tehditlerle etkisiz kılma çabasını had safhaya vardırmıştı. Ev baskınları ve gözaltına almalarda, polisler açıkça yurtseverlerin PKK'ye ve tutuklu Kürt politikacılarına sahip çıkmamalarını istemiş, aksi halde daha ağır uygulamalara maruz bırakılacakları tehdidinde bulunmuşlardır.

Bütün bu saldırı, tehdit ve kamuoyunu yanıltma çabaları, F. Alman emperyalistlerinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderlerine duyduğu kini olduğu gibi, onun çıkmazını ve korkusunu da ele vermiştir. Nitekim, 24 Ekim tarihinde açılan F. Almanya-PKK Davası sırasında yaşananlar, F. Alman emperyalistlerinin şahlanan Nazi ruhunun ve Kürdistan halkı ve devrimcilerinin sömürgeciliğe karşı olduğu gibi, emperyalizme karşı da direnme kararlılığının ve boyuneğmezliğinin belgesi olmuştur.

Mahkemenin başlayacağı sabah saatlerinde mahkeme salonu önüne akın eden Kürdistanlı yüzlerce emekçi, kadın, çocuk, genç günboyu gösteriler yapmış, bildiriler dağıtmış, bayrakları, pankartları ve sloganlarıyla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve tutuklu Kürt politikacılarına sahip çıktığını ve çıkacağını haykırmıştır. Halayları ve sloganlarıyla mahkeme salonunun önünü bir miting alanına çeviren Kürdistanlı yurtseverler, Kürt politikacılarının terörist ve yalnız olmadıklarını, bütün bir halkın iradesinin temsilcileri olduklarını ortaya koymuş; kamuoyunun etkilemede önemli bir rol oynamışlardır.

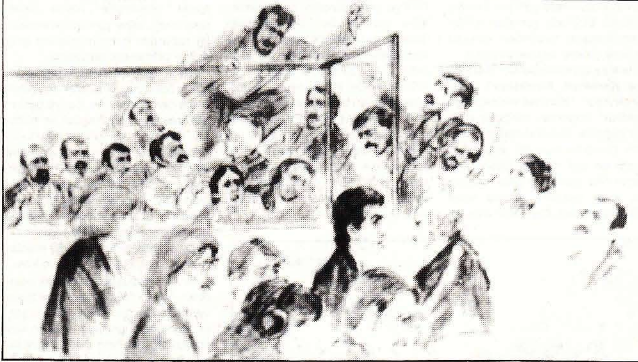
Yine, birçok ülkeden gelen delegasyonlar mahkemeyi bizzat izlemek üzere mahkeme salonunda yeralmış; başta Yunanistan, Kıbrıs, ve İsveç'ten olmak üzere birçok ülkeden dost güçler mahkemeye gösterdikleri ilgi ile, Kürdistan halkı ve önderlerinin emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı mücadelelerinde yalnız olmadıklarını pratikte göstermişlerdir. Bu durum, daha baştan F. Almanya-PKK Davası'nın dünya ilerici demokratik

HİTLER RUHU BİR KEZ DAHA HORTLATILMAYA ÇALIŞILIYOR!

BATI ALMANYA-PKK DAVASI BAŞLADI

Tutuklu Kürt politikacılar hep bir ağızdan haykırıyor:

- ***"Biz PKK bayrağı altında insanlık cumhuriyetinin vatandaşlarıyız."***
- ***"Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini hiçbir emperyalist güç önleyemez. Zafer bizimdir."***

kamuoyuna malolduğunu, bu dava etrafında Kürdistan halkı ile dayanışmanın giderek güçlenme kaydedeceğini ortaya koymuştur. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderlerini dünya kamuoyundan tecrit etme ve sahte iddialara dayandırdığı yargılamasıyla, amaçlarına rahatça ulaşma hülyaları kuran emperyalizm böylece zorlu bir dava ile karşı karşıya olduğunu daha ilk günden iyice görmek zorunda kalmıştır. Dünya basın-yayın organlarının da mahkemeye ilgisi büyük olmuş; F. Almanya tarihinin en büyük siyasal davası olarak nitelendirilen PKK Davası'nı izlemek üzere, çeşitli ülkelerin ajans, gazete ve televizyon muhabirlerinden oluşan 50 dolayında gazeteci mahkemede yer almıştır.

F. Almanya-PKK Davası'nın açıldığı 24 Ekim'de yaşananlar, bu mahkemenin emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçileri ile Kürdistan halkı, önderleri ve dost güçler arasında kıyasıya bir mücadele alanı olacağını açıkça gözler önüne sermiştir. Yine, faşizm ile ulusal kurtuluşçuluk ve insan haklarının kıyasıya bir savaşımının yaşanacağı belgelenmiştir. Mahkeme salonunda bizzat gazeteciler, gözlemciler ve yurtsever Kürdistanlıların gözleri önünde Hitler faşizmi ve Türk sömürgeciliğinin insanlık ve halk düşmanı yüzü, yasa ve kural tanımazlığı, Kürdistan halkı şahsında halklara düşmanlığı fütursuzca sergilenmiştir. Sergilenen bu ruh, mahkemenin, ilk gününden itibaren çatışmalı bir ortamda geçmesini de birlikte getirmiştir.

Mahkeme salonuna getirilen Kürdistanlı tutuklu politikacılar, 12 metre genişlikte, 2 metre derinlikte özel yaptırılmış bir camlı bölüme konularak, avukatları ise ayrı bir bölüme oturtularak bağlantıları kesilmiş; tutuklu devrimcilerin bölmesine yerleştirilen gardiyanlarla psikolojik baskı ortamı oluşturulmuş; iletişim bozuk mikrofonlarla sağlanmaya çalışılmıştır. Hiçbir hukuk kuralı ile bağdaşmayan bu uygulamalar karşısında tutuklu yoldaşlarımız ve avukatları yerlerine oturmayı reddederek durumu protesto etmişlerdir. Avukatlardan Michael Schubert söz alarak şunları söylemiştir: "Müvekkillerimizi cam kafes içerisine aldınız ve bizleri kendileriyle görüşme olanağından yoksun bıraktınız. Müvekkillerimizle aramıza cam duvar çekildiği böylesine antidemokratik ve hukuk kurallarına aykırı bir duruşmada yerimize oturmayı reddediyoruz. Aramızdaki cam perde kaldırılmazsa, duruşmaya müdafi olarak katılmayacağız." Avukatın bu sözlerine, tutuklu yoldaşlarımız da "Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm"," Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur" sloganları ve "Biz PKK bayrağı altında insanlık cumhuriyetinin vatandaşlarıyız", "Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini hiçbir emperyalist kuvvet önleyemez. Zafer bizimdir" sözleriyle eşlik ettiler.

Bu arada yoklama yapmak isteyen emperyalist mahkeme heyeti, teknik aletlerdeki arızalardan kaynaklanan anlaşmazlığı bahane ederek gardiyanları yoldaşlarımızın üzerine saldırttı. Gözlemciler, gazeteciler ve yurtseverlerin gözleri önünde yoldaşlarımıza yönelik saldırıya girişilmesi, tüm davetliler ve yurtseverlerce lanetlenirken yoldaşlarımız da direniş sloganları ile emperyalizmin faşist uygulamalarını lanetlediler, devrimci marşlar söyleyerek direnişlerini sürdürdüler. Cam bölme içinde yoldaşlarımıza saldıran gardiyanlar, duruşmaya ara verilmesinden sonra hücrelerde de işkencelerine devam ettiler. Duruşma tekrar başladığında söz alan avukatlar, yoldaşlarımızın doktor kontrolünden geçirilmesini istediler.

Duruşmanın tekrar başlaması ardından yeniden söz alan avukatlardan Michael Dietrich şunları söyledi:

"Ben Türkiye'deki mahkemelerde de buna benzer davaları izledim. Orada bile bu mahkemedeki kadar sert ve hukuka, anayasamıza aykırı önlemler alınmamıştı. Almanya tarihinde böyle bir duruşmanın yapıldığı görülmemiştir. Tutuklular avukatlarından ayrı tutulamaz. Duruşma başka bir salona alınsın. Tutuklularla avukatlarının yanyana oturmalarına ve aralarında birer tercüman bulunmasına imkan verilsin. Aksi taktirde avukatların savunma görevlerini yerine getirmeleri engellenmiş olacaktır. Cam bölmede her sanığın başında birer gardiyan bulunması da görülmüş şey değildir. Bu sanıklar üzerinde psikolojik baskı yapıyor. Sanıkların mikrofonları hakimlerin kontrolü altında. İstedikleri zaman mikrofonu kapıyorlar. Böylece sanıklara kendilerini savunma hakkı verilmemiş oluyor. Savcı, müvekkillerimizin Almanya çapında bir suikast hazırlığı içinde olduklarını söyleyerek, kamuoyunu kışkırtıyor, müvekkillerimizi azılı birer canavar gibi göstermek istiyor. İnsan şerefi ayaklar altına alınıyor."

Bütün bu insanlıkdışı uygulamaların yanısıra, mahkemenin gidişatını emperyalizm ve sömürgecilerin lehine çevirmek, yoldaşlarımızın savunma haklarını ellerinden almak için, çeşitli yöntemlere başvurulmaktadır. Mahkemelerin açılmasından önce tutuklu Kürt politikacılarını her türlü savunma malzemeleri ve dökümanlarından yoksun bırakarak, savunmalarını hazırlamalarını engellemeye çalışan emperyalistler, mahkeme açıldıktan sonra da bu yönlü uygulamalarını sürdürmektedirler. Yoldaşlarımızın kendi savunmalarının yine tutuklu yoldaşlarımızca tercüme edilmesini, "kollektif savunma kapsamına giriyor" gerekçesiyle reddeden F. Alman mahkeme heyetinin kendi saptadığı ve görevlendirdiği tercümanlar ise bu görevin gereklerini yerine getirmekten uzak bulunuyor. Emperyalistler ve sömürgecilerin amaçları doğrultusunda programlanmış robotlar konumunda olan tercümanlar, tutukluların sözlerini çarpıtarak çevirmekte, böylece savunmaları özünden boşaltıp tutukluları aleyhinde kullanılabilecek şekilde yansıtmaktadırlar. Ayrıca, Türkiyeli olan bazı tercümanların da bizzat soruşturmalarda yeraldıkları, Türk ve Alman istihbarat örgütleriyle ortak çalıştıkları ve yurtseverlerin evlerinin basılmasında bizzat rol aldıkları kanıtlanmış bulunuyor. Bu unsurlar da Türk devleti ile ortak çalıştıklarını açıkca itiraf etmektedirler. Bütün bunlar karşısında, tutuklu Kürt politikacıları ve avukatları bu tercümanların mahkemede görevlendirilmesine karşı çıkmış, durumu protesto etmişlerdir. Bugüne kadar yapılan duruşmaların en çok tartışılan konusu bu olmasına karşılık, henüz bir çözüm getirilmediği gibi, faşist Türk sömürgecilerinin izinden yürüyen F. Almanya mahkeme heyeti savunmaların özet halinde sunulmasını istemiş; buna karşılık yoldaşlarımız; "Bunun Diyarbakır zindanlarında Türk sömürgecilerince uygulanan ve savunmaları engellemeyi amaçlayan bir yöntem olduğunu" belirterek, reddetmişlerdir. Bu durum üzerine, emperyalist mahkeme heyeti, yoldaşlarımızı ve avukatlarını tehdit ederek, böyle devam etmeleri halinde farklı önlemlere başvuracaklarını söylemişlerdir.

F. Alman emperyalistlerinin hukukdışı ve faşist uygulamaları avukat sorununda da kendisini ortaya koymaktadır. Tutuklu Kürt politikacılarını savunmakla görevli avukatlar bulunduğu halde, F. Alman devleti mahkemeleri kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirebilmek ve gerçekdışı iddiaların sonuca götürebilmek için, tutuklu yoldaşlarımızı "savunacakları" iddiasıyla devlet avukatlarından bir grubu görevlendirmiştir. Ancak tutuklu yoldaşlarımız ve avukatları devletin atadığı avukatları reddederek onları tanımadıklarını ifade etmişlerdir. Bu avukatları, kendilerine verilen görevi reddetmeye çağıran Kürt politikacıları, onların duruşmalar sırasında söz alıp konuşmasına, soru sormasına da izin vermemiş; kendilerini temsil etme yetkileri olmadığını ifade etmişlerdir.

Bütün bu hukukdışı yöntemlerin yanısıra, F. Alman emperyalistleri, kamuoyunu yanıltma çabaları içine girmekte; mahkeme savcısı tehdit altında bulundukları iddiasıyla faşist uygulama ve önlemlerine haklılık kazandırmaya çalışmaktadır. PKK ve PKK'lileri "terörist" olarak lanse etme çabasının bir parçası olarak geliştirilen bu iddialar karşısında söz alan tutuklu Kürt politikacılarından Ali Haydar Kaytan şunları söylemiştir; "Öncelikle bu davanın düşmesini istiyorum. Bu davanın mahkemece reddini de istiyorum. Sayın Federal Savcının PKK'nin kendisini tehdit ettiğini ileri sürmesiyle, bu dava açılmıştır. Bu sözlerin arkasında PKK'ye yönelik komplo vardır. Yeri geldiğinde bunların bazılarına da değineceğim. F. Almanya sürekli olarak PKK tehlikesinden söz ediyor. Ve F. Almanya toprakları üzerinde Kürtlere karşı savaş sürdürüyor. Bu Alman emperyalistlerinin PKK hakkında yeni komplolar kurmasından kaynaklanıyor."

Büyük hesaplarla açılan F. Almanya Davası, daha şimdiden emperyalistlerin başını ağrıtmaya başlamıştır. Tutuklu Kürt politikacıları, mahkemeyi emperyalizm ve sömürgeciliğin yargılandığı bir platforma dönüştürme kararlılıklarını dile getirip uygularken, kamuoyu da bu hukuk ve insanlıkdışı davanın aleyhinde giderek daha fazla sesini yükseltmeye başlamıştır. Bazı F. Almanya gazeteleri de böyle bir davanın gerçekten gerekli olup olmadığı, yargılananların terörist oldukları için mi yoksa PKK'ye karşı yürütülen mücadele gereği mi yargılandıkları şeklinde sorular ortaya atmışlardır. Yine, mahkemeye gözlemci olarak katılan bir Fransız hukukçu mahkemeyi Nürnberg mahkemelerinin (nazilerin yargılandığı dava) intikamının alınması olarak değerlendirmiştir. Mahkeme salonundaki saldırılar ve teknik önlemlere tanık olan çeşitli uluslardan gözlemciler, buradaki uygulamaların eşi görülmemiş hukuk ve insanlıkdışı uygulamalar olduğunu dile getirmişlerdir.

Bütün bu gerçekler de açıkça gösteriyor ki, F. Almanya-PKK Davası insanlığın ve halkların haklı davasını savunanlarla, onları çağdışı bir hüküm altında tutmak isteyenler arasındaki kıyasıya savaşın bir parçasıdır; ulusal ve sınıfsal kurtuluş için çalışanlarla, kapitalist egemenliği yaratmak isteyenlerin savaşıdır.

Ve yine bu dava, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderi PKK'yi imha etme planının bir parçası; NATO güçlerinin ortak eylemidir.

Ancak bugüne kadar açıkça sergilenen bir gerçek vardır: F. Almanya-PKK Davası'nda yargılanan ve mahkum edilen, emperyalizm, sömürgecilik ve her türden işbirlikçilik olacaktır. Kazanan ise Kürdistan halkı ve tüm dünya insanlığı olacaktır.

F. Almanya-PKK Davası'na gözlemci olarak katılan bazı dostlarla yaptığımız röportajları yayınlıyoruz

"Bu dava, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bir davadır"

Kıbrıslı milletvekili Panayotu: "Bu dava uluslararası hukukla bağdaşmıyor"

Serxwebûn: Okuyucularımıza kendinizi tanıtır mısınız?

Panayotu: Ben Kıbrıs Demokratik Partisi'nin milletvekili ve avukatım. Bu davada özgürlük uğruna verdiğiniz mücadeleyi destekliyorum ve dayanışmamı iletiyorum.

Serxwebûn: Davaya ilişkin görüşlerinizi açıklar mısınız?

Panayotu: Benim açımdan, bunun bir siyasi dava olduğu açıktır. Bununla, diğer devletleri de ülkenizdeki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı değişik tavır almaları için sıkıştırmak istiyorlar. Bu dava, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı bir davadır ve aynı zamanda dünya halklarının uygarlığına da karşıdır. Burada bir yanlışlık vardır; ulusal kurtuluş hareketi bir terörist örgüt olamaz. Madem ki Kürt halkı baskı altındadır; o zaman buna karşı mücadele verilmelidir. Özellikle mahkemedeki teknik uygulama çok yanlıştır; tüm kanunlara ve hukuka aykırıdır. Benim gördüğüm kadarıyla, mahkemedeki yargıç acemi ve tecrübesizdir.

Serxwebûn: Sizce Kıbrıs halkı bu dava karşısında nasıl bir tavır almalıdır?

Panayotu: Biz böyle bir siyasi davaya karşıyız. Siz ulusal kurtuluşçu bir hareketsiniz. Kıbrıs'ta ve uluslararası alanda ERNK tanınan bir örgüttür. Bir halk olarak bizim de üzerimizde baskı vardır. Ülkemizin yarısı TC tarafından işgal edilmiştir. Biz tam özgür bir halk değiliz. Halk olarak, insan hakları, ulusal kurtuluş hareketleri ve halkların kendi kaderlerini tayin hakkından yanayız ve destekliyoruz. Bu dava, uluslararası hukukla bağdaşmamaktadır. Hiçbir gücün diğer bir alana müdahale etme hakkı yoktur. Biz döndüğümüzde kamuoyunu aydınlatmaya çalışacağız. Sizin mücadelenizi desteklemek için, tüm çabalarımızı seferber edeceğiz. Kıbrıs'ta mevcut olan Dayanışma Komitesi'ni daha da güçlendireceğiz. Bizim Kıbrıs'tan size mesajımız; sizleri sonuna kadar destekleyeceğimizdir.

Serxwebûn: Kürt halkı adına, Kıbrıs halkına sevgi, selam ve dayanışmamızı iletiyoruz.

Yunanistanlı gazeteci Dina Vagena: "Bu dava siyasi bir davadır."

Serxwebûn: Davanın açılmasıyla birlikte, 24-25 Ekim'de mahkemeye gözlemci olarak katıldınız. Gözlemlediklerinizin değerlendirmesini yapabilir misiniz?

Vagena: Bu mahkemede gördüklerimi, daha önce hiç görmemiştim. İnsanların dövüldüğünü ve suçlandığını bu mahkemede gördüm. Bir yanlış anlama vardı; tutuklulardan biri "hakimi duymadıklarını" söyledi. Fakat orda vuku bulan olaylar insan haklarıyla bağdaşmayan olaylardır. Polislerin mahkeme meydanında tutukluları dövmeleri görülmemiş bir olaydır. Bunu kabullenemiyorum.

Serxwebûn: Bu davayı siyasal açıdan nasıl değerlendiriyorsunuz?

Vagena: Dava nihayet açıldı. Bunun iki püf noktası vardır: Birinci nokta, ulusal kurtuluş mücadelesinin temsilcilerinin amaçları ve belirli politik sistemidir. Diğer nokta ise, FAC'nın hedef ve politik istemleridir. Tabii ki bunlar kendi içinde çelişiyor. Bunların amaçları tamamen birbirine zıttır. FAC kendisini tehlikeye koyanı terörist olarak damgalıyor. Kesin olmamakla beraber, fakat birçok parti temsilcilerinden duyduğuma göre, FAC ve Türkiye arasında belirli bir anlaşma vardır. Bu anlaşma, PKK'nin ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek, imha ve tecrit etmektir. Bu tutuklulara karşı suçlamalar net ve açık değildir. Biz bunu önceden daha değişik düşünüyorduk. Yani suçlamaların belirli kişilerle sınırlı kaldığını sanıyorduk. Açıklık görülemiyor. Yani siyasi olarak. Örneğin; İbrahim, Ahmet'i öldürdü denilmiyor. Bunların tümü insan haklarına aykırıdır. Tutukluların suçu netleşmediği halde, bunları mahkemeye çıkarmak çok tehlikeli bir şeydir. Bu olay bir kez yapıldı mı, her zaman yapılır.

Serxwebûn: Davayı hukuksal açıdan nasıl değerlendiriyorsunuz?

Vagena: Uygulamalar eşitlik ilkesine aykırıdır. Anlama koşulları zor olduğu halde tutukluların camlı bölmeye yerleştirilmeleri daha çok zorluk yaratıyor; özellikle Almanca dilini bilmeyenler için. Kendimiz tanık olduk, mahkemede anlaşmanın ne kadar zor olduğuna. Bu dava gerçekliğe karşı bir davadır. Devlet diyor ki, "Terörizmden korunmak amacıyla bu uygulamalara gittik". Fakat bence adil bir karar, bu tür koşullar altında alınamaz. O cama ve mikrofonlara baktıkça sıkılıyordum. Eğer kendilerini korumak ve tutukluların kaçmasını önlemek istiyorlarsa, bu onların sorunudur. Davanın devam etmesini mümkün görmüyorum. Çünkü mikrofonlar bozuktur ve tercümeler tam olarak yapılmıyor.

Serxwebûn: Davayı kendiniz takip ettiniz. Bunları kamuoyuna iletecek misiniz?

Vagena: Zaten mesleğim gazeteciliktir. Kısaca, yazacaklarım şunlardır. Bu dava siyasi bir örgütün mensuplarına karşı açılmıştır. Net ve kesin suçlamalar yoktur. Katillerin kim olduğu ve ne suç işlediğinin iddianamede belirtilmediğini anlatacağım. Bu dava hukuki çerçeveyi aşıyor ve daha çok siyasi bir niteliktedir.

Serxwebûn: Tutukluların bulunduğu koşulları değerlendirir misiniz?

Vagena: Tutukluluk koşulları tamamen ihlal edilmiştir. Gün yüzüne çıkmak yasaktır. Günde sadece bir saat dışarıya çıkma imkanları vardır. Uygulamalar alabildiğine sıkıdır. Bu yabancı ülkelerin genel sisteminin lanetlenmesidir. Fakat hangi ülkenin veya örgütün mensupları olurlarsa olsunlar, bu tür insanlıkdışı uygulamalara maruz bırakmak, çok yanlış bir şeydir.

Serxwebûn: Röportaj için teşekkür eder, görüşlerinizi Yunan halkına iletmenizi dileriz.

Vagena: Ben de teşekkür eder, üstün başarılar dilerim.

Yunanistanlı avukat bayan Kirita Tasia: "FAC bu davayı yürütemeyecektir."

Serxwebûn: Okuyucularımıza kendinizi tanıtır mısınız?

Tasia: İsmim K. Tasia, avukatım. Atina'da hem Avukatlık Birliği'nde ve hem de İnsan Hakları Kurumu'nda yer alıyorum.

Serxwebûn: Siz Atina'dan bir delege olarak geldiniz. Davanın başlamasıyla birlikte, 24 ve 25 Ekim'de mahkemede gözlemci olarak yer aldınız. Bu konuda görüşlerinizi belirtir misiniz?

Tasia: B. Alman yargıçlarından ve halkından dolayı hayal kırıklığına uğradım. Kendi özgürlüğü ve bağımsızlığı için mücadele veren Kürt halkına destek verilmeliydi. Bu dava, bizim bile hayal edebileceğimizden uzak oldu. Bununla B. Almanya kendi gerçek yüzünü sergiledi. Bu gerçek bir faşist ülkenin yüzüdür. Bu tutukluların şahsında aslında mücadele yargılanmak isteniyor. Kürt halkı 20. yüzyılın sonunda kendi bağımsızlık ve özgürlüğü için mücadele veren dünya halklarından en büyüğüdür. Bu dava insan haklarına ters düşmektedir. Fakat diğer taraftan birçok şeyi etkileyecektir; yani kendi özgürlüğü, hakları ve inançları uğruna mücadele veren Kürt halkı umutludur. Görüldüğü gibi, hiçbir şey onların mücadelesini önleyemeyecektir, zafer onlarındır.

Bu davadaki tutukluluk koşulları beni çok şaşırttı. Tamamen tüm insan haklarına ve kanunlarına ters düşmektedir. Almanya devletinin yeni bir kanun çıkarması çok önemli bir husustur. Böylece, kendisiyle bağdaşmayanları mahkemeye çıkarıp terörist olarak sıfatlandıracaktır. Bu da dünyada gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine yönelmenin bir başlangıcıdır. Şimdilik PKK ile başlanıyor. Tüm halkların bunu bilmesi gerekir. Biz bu kanunu daha önceden Yunanistan'da duymuştuk. Bu yeni yasayla Alman Devleti tüm dünya halklarını kendi mahkemesinde yargılamaya kalkabilir. Fakat FAC bu davayı yürütemeyecektir. Diğer taraftan bunlar Kürt halkının moralini daha da yükseltecektir. Diğer ülkelerin ve kamuoyunun Kürt halkının mücadelesine desteğini sağlayacaktır. Daha birkaç sene önce Kürtler hakkında fazla bilgi yoktu. Fakat günümüzde herkes onların haklarından ve bağımsızlıklarından bahsetmektedir.

Serxwebûn: Siz bir avukat ve gazeteci olarak, döndüğünüzde kendi halkınıza, Kürt halkına, özellikle işçi, gazeteci ve diğer avukatlara hangi mesajı ileteceksiniz?

Tasia: Emperyalizme karşı seslerini yükseltmelerini. Bunlar insanlığı, dünya halklarını ve tüm ulusal kurtuluş hareketlerini alçaltmaya çalışıyorlar. Sonuç, bizim çabalarımıza bağlıdır. İster FAC olsun, ister diğer bir ülke olsun, hangisi yeniden Hitler ruhunu canlandırmaya çalışırsa ve yeni metotları ortaya koyarsa buna karşı çıkmalıyız. Bu, Avrupa açısından çok tehlikelidir. Tarihte bile dünyanın demokrasi beşiği Avrupa'dır. Fakat FAC Avrupa'yı tehlikeye sokmaktadır.

Alman Devleti, Türkiye'nin Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşı tamamlamaktadır. Ve ilerici halklar bugünkü faşist Almanya'yı kabul etmemektedirler. Demokrat insanların ulusal kurtuluş mücadelenize destek vermeleri için çaba harcayacağız.

Son olarak, Kürdistan dağlarında özgürlük uğruna mücadele veren savaşçıların bağımsızlık mücadelesini ve haklarını candan selamlıyorum.

"Kendi ülkesinde özgürlük uğruna mücadele edenler bir başka ülkede yargılanamazlar."

İsveç Yeşiller Partisi Parlamenteri Bayan Ragnhild Pohanka

Serxwebûn: Okuyucularımıza kendinizi tanıtır mısınız?

Pohanka: Adım Ragnhild Pohanka, İsveç'te Yeşiller parlamenteriyim. Aynı zamanda, İsveç'te bulunan, Kürt halkının insan hakları mücadelesiyle dayanışmada olan bir Kürt komitesinin üyesi ve önde gelen temsilcisiyim.

Amacım, bu davayı takip etmektir. Çünkü bu dava, dünyada veya Avrupa'da, birçok ülkede Kürt insanlarının sıkı bir takibat altında bulundurulduklarını ifade etmektedir. Ve ilk olarak Avrupa'da yabancı bir örgüt mahkeme önüne çıkarılıyor. Bununla birlikte, başka bir ülkede sözümona işlenmiş bir olay da öne sürülebilmektedir. İddialar konusunda, herhangi bir bilgi, kanıt olmamasına rağmen, Kürt politikacıları mahkeme önüne çıkarılmaktadır.

Davanın ilk gününde büyük bir skandal yaşandı. Yargılananların davayı provoke ettikleri söylendi. Hayır, doğru değil! Çünkü ilk etapta yargılananlardan birisi mahkeme huzuruna çağrıldı. Teknik araçların bozuk olması ve söylenenlerin tercüme edilmemesinden dolayı, yerinden kalkmadı. Bunun üzerine gardiyanlar saldırıya geçerek, karmaşık bir ortam yarattılar. Cam bölmenin yukarısında duruyordum. Ve olayların bir bölümünü yakından izleyebildim. Diğer öfkelendiğim bir konu ise; tercüme durumu idi. Konuşmaların içeriği Almanca çevirisinde anlamsızlaştırılıyordu.

Tutukluluk koşullarına gelince; tutuklular 1,5 senedir izole edilmiş ve şimdi de "kafeste tutulan hayvanlar" gibi cam bölmenin arkasında tutuluyorlar. Cam bölmede çok sayıda gardiyan da yer alıyor. İster suçlu, isterse suçsuz olsunlar, bunlar insandır ve insanca muamele yapılması zorunludur. Avukatlarıyla doğru-dürüst görüşme imkanları dahi bulunamıyor. Bu davayı böyle yürütmek imkansızdır.

Serxwebûn: Mahkeme başkanı, bu davanın politik bir dava olmadığını, hukuki bir dava olduğunu ileri sürdü. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Pohanka: Hayır! Federal Almanya'da işlenmemiş bir olay karşısında -ki buna inanmıyorum- bu insanları terörist olarak hukuki açıdan yargılamak doğru değildir. Bu insanlar, kendi ülkesinde özgürlük uğruna mücadele eden bir hareketin mensuplarıdırlar. Böylesi hareketler bütün dünyada vardır. Fakat bunlar başka bir ülkede yargılanamaz.

Serxwebûn: Mahkeme salonu önünde çok sayıda Kürt gösteri düzenledi. Ve siz de buna tanık oldunuz. Bunlar sizin üzerinizde ne tür izlenimler yarattı?

Pohanka: Gerçek anlamda güçlü oldukları ve destekledikleri gördüm. Kürtler dünyada ülkesi olmayan en büyük halklardandır. Ve kendi halkının özgürlüğü için mücadele etmektedirler. Başka halklar da var. Fakat Kürtler gibi büyük ve belirgin değillerdir.

Serxwebûn: Teşekkür ederiz.

"Mücadele etmek, baskı altındaki tüm halkların görevi ve hakkıdır."

Bizler, Kıbrıs Komite adına, Kürtlere karsı açılmış olan bu davaya karşı dayanışmamızı, özgürlük ve insan hakları için mücadele veren Kürt halkına desteğimizi iletiyoruz.

Biz tümüyle insan haklarından, her yerde özgürlük fikrinin ve siyasi inancın ifade edilmesinden, herkesin kendi ulusal kurtuluş hareketi için uluslararası desteği sağlamasından, bu hakkın herkes tarafından saygıyla karşılanmasından, özgür-demokratik Avrupa Birliğinden, dünya çapında ayrımın yapılmamasından yanayız ve bütün bunların takipçisiyiz. Böyle bir ortamda Kürt yurtseverlerine karşi takibatlar ve açılan dava, Avrupa ülkeleri için talihsiz bir olaydır.

Düşüncelerimizde bir şeyi netleştirmemiz gerekir: Neye karşı tepkilerimiz olmalıdır; değişik menfaatler mi, yoksa siyasi hedeflerimiz mi bize yön vermelidir? Bir kurtuluş hareketi terörist bir örgüt değildir. Ulusal kurtuluş mücadelesi terörizm değildir.

Mücadele etmek, baskı ve zulüm altında olan tüm halkların görevi ve hakkıdır. II. Dünya Savaşı'nda tüm Avrupa ülkeleri bu haktan yararlanarak -açık savaşın yanısıra- işgale karsı direniş ve kurtuluş hareketini geliştirmişlerdi. Bu nedenledir ki, bu tür savaş haklı ve meşru olarak kabul edilmiştir. Bugün ise, kendi ülkelerinde suçsuz, masum insanlar hedef alınmışlardır, hapsedilmişlerdir.

Kürt halkı kendi ulusal kurtuluş hareketiyle tüm şartları yerine getiriyor. Bundan dolayı bizim desteğimizi ve yardımımızı hakketmiştir. Hiç unutmayalım ki, ulusal kurtuluş hareketlerinden ve buna herkesin katkıda bulunduğundan dolayıdır ki, bugünkü özgürlük inşa edilmiştir.

Eğer kendi sorumluluğumuzu görmezsek, barıştan bahsetmek boş ve basittir. Adaletsiz bir barış çok anlamsızdır. Baskı altında bulunan insanlara zarar vermekle, bunların özgürlüğünü ve insan haklarını inkar etmekle, barıştan yararlanamayız ve temelini atamayız. Bu inkarcılık ve ilgisizlik, özgürlük mücadelelerinin ortaya çıkmasının kaynağıdır. Bunların böyle olmamasını kim istemez ki... Fakat gerçekler başkadır.

Biz Kıbrıslılar da, bu kabul edilmeyecek gerçek hakkında acı bir tecrübeye sahibiz. Bildiğiniz gibi, ülkemizin yarısı Türk kuvvetlerinin işgali altındadır. Bu nedenden dolayı biz, Kürt halkının mücadelesini tümüyle destekliyoruz. Ve dünyada özgür, barışçıl ve mutlu bir birliğin gelecekte yaratılmasından yana olan herkesi de buna davet ediyoruz.

Kıbrıs Demokratik Partisi milletvekili A. Panayotu

Kıbrıs Sosyalist Partisi milletvekili Aksanatos

Kıbrıs Komünist Partisi milletvekili Yorgo Saridis

Emperyalizmin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yeni bir komplosu

"Kürtler, İnsan Hakları ve Kültürel Kimlik" Konferansı

Baştarafı 1. sayfada

çıkarına çözümü yolunda adımlar atılmaya çalışılmaktadır. Bu amaçla, sorunun Amerikalı çevreler içinde de tartışılması için çaba gösterilmektedir. Varılmak istenen hedef; ilk elde, sorunun Birleşmiş Milletler platformuna taşırılması ve Kürtler adına bir temsilcinin gözlemci düzeyinde BM oturumlarına katılımının sağlanması; bunun ardından "Kürtlere Kültürel Özerklik" planının uygulanması için başta Türkiye olmak üzere sömürgeci ülkeler üzerinde baskı kurulmasıdır. Bu amaca ulaşılmak için, Paris Konferansı, bir sıçrama tahtası olarak kullanılmış; sözde tüm Kürt örgütlerini bir araya topladıkları ve bu konuda ilk defa uluslararası bir konferans gerçekleştirme başarısını gösterdikleri iddiasıyla, Kürt halkının avukatlığını yapma hakkını kendilerine tanımışlardır.

Paris Konferansı, Kürdistan halkının iradesini temsil etme yetkisinde ve gücünde olmadığı gibi, pratik işleyiş olarak da bir avuç işbirlikçi-hainin Kürdistan'ı satışa çıkarma çabalarının en açık şekilde sergilenişi olmuştur. Emperyalistlerce ortak hazırlanan karar maddeleri yine kendilerince onaylanarak tüm konferansın iradesi gibi yansıtılmış; Kürdistan halkının gerçek temsilcisi gücün itirazlarına kulak tıkanmıştır. Bu bizce şaşırtıcı da değildir, zira Paris Konferansı çalınan minareye hazırlanan kılıf olmaktan başka bir şey değildi ve emperyalistlerle işbirlikçilerinin ruhuna tam da uygun bir platformdu. Burada, her ne kadar sadece insan hakları sorunu açısından meseleye yaklaşan masum bir platform süsü verilmişse de, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine ve bağımsızlık hedefine alternatif olarak çıkarılmak istenen "kültürel özerklik" politikasının pratik adımları atılmış; Fransa, Kürdistan sorunun çözümünde iddialı bir rolle ortaya çıkacağını ilan etmiştir. Bu ve daha sonraki gelişmeler, ABD'nin de "kültürel özerklik" politikasının geliştirilmesinde en aktif rolle ortaya çıkmaya hazırlandığını göstermiştir.

Bu politikanın yerli uzantıları olarak da tüm işbirlikçi-reformist güçler harekete geçirilmekle birlikte, Paris Kürt Enstitüsü ve Başkanı Kendal Nezan'a önderlik rolünün tanınmak istendiği de daha açıkça gözler önüne serilmiştir. Ancak sadece bu da değil. Emperyalistlerin asıl amaçları, her an ellerinin altında hazır bulunduracakları, günü geldiğinde Filistin örne˘ginde görüldüğü gibi, yine, geçmişte "Kürt Teali Cemiyetleri" örneğinde görüldüğü gibi -bir koz olarak kullanıp amaçları doğrultusunda harekete geçirecekleri ajan yapılanmalar, kişiler, gruplar ortaya çıkarmak, eğitmek, bunlara uluslararası alanda meşruluk kazandırmaktır. Bu nedenle Kendal Nezanların sayısı artacaktır. Her emperyalist devlet kendi Kendallarını yetiştirecektir. Bu konuda İngiltere ve İsveç'in de yoğun çabalar içinde bulunduğu bilinmektedir. Geçtgiğimiz dönemlerde yapılan Stockholm Konferansı bu çalışmaların bir ön adımı olmuştur, 1990 yılının Temmuz ayında İsveç'te yapılması planlanan Paris Konferansı benzeri bir konferans bu konudaki çabalarda yeni bir adımı teşkil edecektir. Planlara göre, bu konferansın ardından da 1991 yılında Londra'da benzeri bir konferans gerçekleştirilecektir. Görüldüğü gibi, çalışmalar tüm emperyalistlerce koordineli bir şekilde geliştirilmekte; Kürt işbirlikçilerine düşen ise, kendilerinin daha iyi uşaklık yapabilecekleri konusunda emperyalistlere daha çok güven vermek, öne çıkmaya çalışmak, kendi içlerinde böyle bir uşaklık yarışını sürdürürken, PKK'ye karşı da yekvücut hareket etmektir. Onlar biliyorlar ki, emperyalistlerin gözüne girmenin yolu; PKK'ye karşı en iyi savaşı vermekten geçmektedir, çünkü varlık nedenleri budur; bunun için emperyalistlerce beslenmektedirler.

Emperyalizm ve yerli uşaklarının Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ezme ve ona karşı bir alternatif olma çabaları geçtiğimiz günlerde yaşanan değişik gelişmelerle daha da açık ortaya kondu.

Paris Konferansı'nın hemen ardından Paris'te gizli bir toplantı yapan değişik parçalardan işbirlikçi Kürt örgütleri, tüm Avrupa sathında Kürt Enstitüsü benzeri bürolar açma kararı aldılar ve aynı dönemde Belçika'da Kürt Enstitüsü kuruldu.

Bu gelişmenin olduğu günlerde Fransa, B. Almanya, Avusturya, İtalya ve İsviçre içişleri bakanlarının katıldığı bir toplantı yapıldı ve "Kürt sorununa bağlı PKK'ye karşı alınacak önlemler" tartışılıp kararlara ulaşıldı. Bunun anlamı, Avrupa çapında PKK'nin faaliyetlerinin engellenmesi amacıyla PKK'ye karşı kapsamlı uygulamalar içine girme hazırlığıdır. Federal Almanya'da PKK Davası'nın açılması, başta F. Almanya ve Fransa olmak üzere birçok Batı Avrupa ülkesinde Kürdistanlı kitlelere ve yasal kuruluşlarına yönelik baskı ve saldırıların yoğunlaşması ve bütün bunlara paralel olarak emperyalizmin işbirlikçi uşaklarına uluslararası alanda manevra sahası açacak toplantıları peşpeşe geliştirmesi dikkate alındığında, işbirlikçi Kürt örgütlerinin Batı Avrupa çapında bürolar açma kararını vermeleri ve içişleri bakanlarının PKK'ye karşı alacakları özel önlemleri belirlemek üzere toplantı yapmaları daha da anlam kazanıyor. Bütün bu çabalar, uluslararası alanda PKK'yi imha ve ona alternatif olarak işbirlikçi güçlere taze kan verip geliştirme amacına yöneliktir. Bu da emperyalizmin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ezmede giderek daha aktif role soyunduğunu ortaya koyuyor.

Bütün bu emperyalist ve yerli işbirlikçi çabalara karşı son sözü, Parti Önderliğimizin değerlendirmelerinden aldığımız şu alıntıyla ifade etmek istiyoruz:

"Baştan beri bu tehlikeye karşı her türlü önlemi alan Parti hareketimiz, bugün gelişmiş mücadele olanaklarıyla, bütün Kürdistan'daki etkinliğiyle, uluslararası alandaki mevzilenmesiyle bunları da rahatlıkla teşhir-tecrit edip, Kürdistan devrimine bunlardan gelen tehlikeleri bertaraf etmede daha azimli, kararlı ve başarılı olabilecektir. PKK'nin bu işbirlikçi konferans platformuna karşı geliştireceği platform, çoktan beri hem ilan edilmiştir, hem de pratikte yürürlükte olması sağlanmıştır...

"*... Bu gelişmeler karşısında PKK önderliği, baştan beri çıkısının temelinde yatan teorik, ideolojik, siyasi doğrultusunun güçlü bir şekilde doğrulandığını görmekle, PKK'nin Kürdistan devrimindeki tarihi rolünün nasıl vazgeçilmez olduğunu, artık uluslararası gelişmelerde de yerinin olduğunu tamamen açığa çıkarttığını bilerek, haklılığının bir kez daha doğrulanmasına tanıklık edecektir.*" (Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin geliştirmek istedikleri ulusal-kültürel özerklik üzerine, Serxwebûn, Haziran 1989)

PKK- Avrupa Temsilciliği'nin dağıttığı bildiriyi yayınlıyoruz.

Kürt sorunu salt bir insan hakları sorunu değil; ulusal bir sorundur

Tüm ilerici-demokratik kamuoyuna!

14-15 Ekim tarihlerinde Paris'te bir konferans düzenleniyor. "**Kürtler, İnsan Hakları ve Kültürel Kimlik**" konulu konferans, Paris Kürt Enstitüsü ve Bayan Mitterrand'ın başkanı olduğu Özgürlükler Vakfı'nın işbirliği ve çeşitli kişi ve örgütlerin katılımıyla gerçekleştiriliyor. Açıklandığına göre, konferansta Kürtlerin içinde bulunduğu çeşitli sorunlar, insan hakları ihlalleri ve kültürel kimliğinin korunması sorunu ele alınıp değerlendirilecek ve sonuçta çeşitli kararlara ulaşılmaya çalışılacak.

Konferansta, adeta tüm dünyaca unutulup bir kenara atılmış; yüzyıllardır sorunlarına kulak tıkanmış bir halkın, Kürt halkının sorunlarının ele alınacağının belirtilmesi, ilk anda ilerici ve olumlu bir çağrışım yapıyor. İnsan hakları gibi canalıcı bir soruna işaret edilmesi de bu çağrışımı kuvvetlendiriyor. Ama acaba gerçek böyle midir? Gerçekten bu toplantı Kürt halkının sorunlarına objektifçe yaklaşıp çözüm yolları arama amacında mıdır?

Ne yazık ki hayır! Bu yargıya varmak için, konferansın sonuçlarını beklemek gerekmiyor. Konferansı gerçekleştirenlerin konumu, Kürdistan halkının mücadelesine yaklaşımları ve bizzat konferansın içeriğinin somutlanışı olan ve konferansa adını veren "insan hakları ve kültürel kimlik" sözcükleri, bu toplantının Kürdistan halkının sorunlarına objektif yaklaşmaktan ve çözüm gücü olmaktan uzak bulunduğunu gösteriyor.

Her şeyden önce, Kürdistan halkının sorunları "insan hakları ve kültürel kimlik" sorunu derekesine düşürülüyor ki bu, sorunu bırakalım çözmek, onu doğru ele almaktan dahi uzak olunduğunu gösteriyor. Çünkü, Kürdistan halkının temel sorununun ulusal sorun olduğu, bu soruna çözüm getirilmeksizin Kürt halkının hiçbir sorununun çözümlenemeyeceği gerçeği gözardı ediliyor. Bugün Kürt halkı bir varlık-yokluk savaşı vermektedir. Yani, ulusal varoluş-yokoluş kavgası yürütmektedir. Bu ise, Kürdistan halkının kendi kaderini tayin hakkında somutlaşmaktadır. Yani, Kürdistan halkının tüm sorunlarının çözümü, kendi kaderini tayin hakkını kullanıp kullanamamasına bağlıdır. Konferansı düzenleyenler, süslü sloganlar altında Kürt halkına dostluk gösterisi yapmakta ama onun canalıcı sorunu olan kendi kaderini tayin hakkını "kültürel özerklik" derekesine düşürmektedirler. Bir halkın ulusal sorununu gözardı edip, onun kültürel kimlik sorunundan dem vurmaktadırlar. Oysa Kürt halkının sorunu, sadece kültürünün saldırıya uğraması ya da kültürünü koruma sorunu değil; bir halk, bir ulus olarak varlığını koruma, kendi ulusal kimliğine kavuşma sorunudur; yani bağımsızlık ve özgürlük sorunudur. Kürt halkının sorununu böyle tespit edip, çözüme bu temelde yaklaşmayanlar onun sahte dostları sıfatından başka sıfata layık olamazlar; bu halk adına konuşamaz ve onu temsil edemezler.

Yine, konferansı düzenleyenler "insan hakları" sorunundan dem vurmaktadırlar. Konferansa katılacak birçok "tanınmış şahsiyet" vardır. Bunlar NATO ülkelerinin stratejilerine sıkı sıkıya bağlı şahsiyetler! Ve NATO, bugün Kürdistan halkına karşı yürütülen soykım savaşının en belli başlı destekleyicilerindendir. Kürdistan halkının en azılı düşmanı olan, Kürt halkını tarihten silmek için her türlü yola başvuran Türkiye Cumhuriyeti bir NATO ülkesidir. Kürt halkına kan kusturan, Kürdistan'da her gün insan haklarını ayaklar altına alan Türk ordusu ve yöneticileri NATO'nun belkemiğini oluşturmaktadır. Kürt halkına karşı yürütülen soykırım savaşı NATO karargahlarında planlanmaktadır. Sadece Kürdistan'da değil, Avrupa alanında da Kürdistan halkının öncü güçlerine karşı ortak bir savaş yürütülmektedir. Bunun en büyük belgelerinden biri olan Federal Almanya-PKK Davası yakında başlayacaktır. Kürdistan halkının idamını ortak olarak imzalayanlar ve bunlara alkış tutanlar, Kürdistan'daki insan hakları ihlallerinin en başta gelen sorumlularıdır. Bu politikaları lanetlemeyenler, Kürdistan halkının sorunlarına sahip çıkamazlar, insan haklarını savunamaz ve koruyamazlar. O halde, Paris Konferansı neyin kurtarıcılığına soyunuyor? Hangi insan hakları ihlallerinden söz ediyor? Bir halkın ulusal sorununu inkar edenler onun katliamına ortak oluyorlar demektir. Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük hakkına saygı duymayanlar, onun öncü gücünü "terörist" olarak damgalayıp her türlü imha yöntemiyle üzerine gidenler kendileri insan hakları ihlallerine ortak olmaktadırlar. Bu lekeyi alınlarından, masum Kürt insanının kanını ellerinden silmeyenler insan hakları ve kültürel haklardan sözettiklerinde akla hemen bir soru takılacaktır: Bunun altında yatan hesap nedir? Evet, Paris Konferansı'nın altında yatan hesap nedir?

Kamuoyu, Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine alternatif olarak, Avrupa sosyal-demokrasisi, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve Türkiye'deki bazı sosyal-demokrat çevrelerin "Kürt halkına kültürel özerklik" sloganı etrafında bir araya geldiklerini bilmektedir. Kürdistan sorununu "kültürel özerklik" temelinde "çözmeyi" hedefleyen bu çevreler, mevcut sömürgeci statünün devam etmesini, sınırların olduğu gibi korunmasını, ancak Kürt halkının kendi dilini konuşması ve kültürünü yaşatması hakkının tanınmasını amaçlamaktadırlar. Yani, bağımsızlık ve özgürlük hedefinin karşısına "kültürel özerklik" hedefini çıkararak Kürt halkının gözünün boyanmasını ve böylece başlarını ağrıtan "Kürt meselesi"nin çözüme kavuşturulmasını istemektedirler. Bunu sağlamak için de, Türk devletini ikna etmeyi ve onun katı inkarcı politikasını terketmesini sağlamayı amaçlamaktadırlar. Yani, onların Kürdistan'da insan hakları ve kültürel kimlikten sözetmeleri, Türk devletini "yumuşatma" amacını güdüyor. Bu çevreler, bu konuda atılacak adımlarda geç kalınmasının Kürdistan'ın bütünüyle kaybedilmesi ve bağımsızlık hareketinin güçlenmesi tehlikesini doğuracağına inanmakta; bu nedenle de bu yönlü konferans ve toplantıları geliştirerek soruna dikkati çekmeyi hedeflemektedirler. Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini kendi çıkarları için bir tehlike olarak gören bu çevreler, bu mücadelenin önderi PKK'nin tasfiyesi temelinde ancak hedeflerine ulaşabileceklerine inanmakta; bu nedenle de PKK'yi "terörist" olarak nitelendirip ona karşı mücadeleyi haklı gerekçelere kavuşturmaya çalışmaktadırlar. Federal Almanya'da açılan PKK Davası'nın perde arkasında yeralan ve kültürel özerklik karşılığı PKK'ye karşı savaşma konusunda Türk sömürgecileri ile anlaşmaya varan TEVGER güçlerinin bu konferansın baş aktörleri arasında yeralması bu gerçeği ortaya koymaktadır.

Tarihte birçok halkın mücadelesine karşı geliştirilen tasfiye ve etkisiz kılma mücadeleleri birçok parlak slogan ardına gizlenerek yürürlüğe konmuştur. Bugün de KÜrdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı savaş yürütenler, Kürt halkının kültürel haklarından ve Küridstan'da insan haklarının ihlal edilmesinden dem vurarak aynı çabaları yürütmektedirler. Kürdistan'da insan haklarının ihlal edildiği; hiçbir insani hak ve özgürlüğe izin verilmediği ve yine, Kürdistan halkının kültürel değerlerinin gaspedildiği, yasaklandiğı ve yokedilmeye çalışıldığı bir gerçektir. Ama bugün Kürdistan sorununu sadece bu çerçevede ele almak, Kürt halkının ulusal sorununu ve kendi kaderini tayin hakkını gözardı etmek, Kürt halkına düşmanlık yapmanın bir diğer biçimidir. Kürt halkının sorunlarının çözümü onun ulusal sorununun çözümüne bağlıdır. Bu da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığını ve ilericiliğini gösterir. Bu gerçeği görmeyenler ve Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesini "terörizm" olarak adlandırıp ona karşı düşmanca tutum takınanlar Kürt halkının dostu olamazlar.

Tüm ilericileri, demokratları ve insan hakları savunucularını bu gerçeği görmeye, Kürdistan halkı ile doğru temellerde dostluk geliştirmeye ve onun haklı mücadelesini desteklemeye çağırıyoruz.

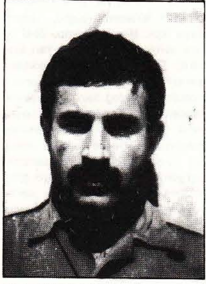
-Yaşasın Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!
-Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve her türden gericilik!

PKK Avrupa Temsilciliği
14 Ekim 1989

AJAN-PROVOKATÖRLERDEN İTİRAFLAR - II

Bir ARGK komutanının ajan-provokatör Fevzi Açıkgöz'le yaptığı röportajı yayınlıyoruz

"PKK'yi terörist ilan etmek için, Palme suikastini SÄPO, İbrahim Güçlü ve Hüseyin Yıldırım'ın da içinde yeraldığı bir ekiple planladık"

Ajan-provokatör Fevzi Açıkgöz

ARGK komutanı: Özellikle son dönemlerde, PKK'ye karşı yoğunlaşan bir ajan-provokatör saldırı sözkonusu. Gerek direkt TC ve gerekse uluslararası istihbarat örgütlerinin organizatörlüğünde, adeta çok uluslu bir şekilde oluşturulan, önemli bir bağlantısını da, ilkel milliyetçi ve küçükburjuva reformist, teslimiyetçi kesimin oluşturduğu bir saldırı furyası yürütülüyor. Bu yapılanmaların PKK'yi, ne olursa olsun, imha etme, gelişmesini provoke etme, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'a yönelik suikastte bulunma girişimleri sözkonusudur. Bu, '89 yılı içinde bir hayli yoğunlaştı. Bildiğimiz kadarıyla, siz de kişi olarak, böyle bir yönelimin içinde, fiili olarak yeralmış bir kişisiniz. Biz Kürdistan, Türkiye ve dünya kamuoyunun bilgilenmesi, aydınlanması açısından, sizinle bir söyleşi yapmayı uygun gördük. Söyleşimize, nerede ve nasıl ajanlaştığınızı sorarak, kendinizi tanıtmanızla başlayalım.

Fevzi Açıkgöz: Benim adım **Fevzi Açıkgöz**, Diyarbakırlıyım. Diyarbakır'ın Mirakaran köyünde doğdum. 1960 doğumluyum. Daha sonra Diyarbakır'a taşındık. İlk, orta ve lise öğrenimimi Diyarbakır'da gördüm. Babam işçidir.

A. K: Bu ajan faaliyet içine girmeden önce, sol siyasi çevrelerle, devrimci güçlerle ilişkileriniz oldu mu?

F. A: Okulda, lise çağlarındayken çevremde sol güçler vardı, ama beni kendine çeken bir durum yoktu. Hatta, aralarındaki tartışmalar, beni onlardan uzaklaştırıyordu.

A. K: Peki, aile çevrenizde devrimci güçlerle ilişki içinde olanlar var mıydı?

F. A: Evet, benim kardeşim vardı. Adı **Heybet**'tir; **Heybet Açıkgöz**. Kendisi KAWA örgütünde yer alıyordu. Onun zaman zaman telkinleri oluyordu. "Gel, afişleme yapalım, şunu-bunu yapalım" biçiminde telkinleri oluyordu ama, onu azarlıyordum, kendisine kanmıyordum.

A. K: Yani kardeşinizin yaklaşımlarına, sizi mücadeleye kazanma çabalarına olumlu cevap vermiyordunuz.

F. A: Evet, daha çok, uzaklaşma çabaları içindeydim.

A. K.: Peki Fevzi, siz nasıl bu ajanlaşma işine girdiniz, ne zaman girdiniz?

F. A: 1980'de oldu bu. Kardeşimin bazı öldürme olaylarından dolayı aranma durumu doğdu. Bundan dolayı, hemen her gün evimiz basılıyordu; ben de kardeşimden dolayı sürekli olarak gözaltına alınıyor, işkenceye uğruyordum. İşte, bu gidiş gelişler sonucunda, "Ya kardeşini teslim edersin, ya ölürsün" tehditlerine boyun eğdim ve kendilerine yardım etme konusunda söz verdim. Bu, zamanla, para teklifleriyle birlikte, ihbarcılık biçiminde yürütülen bir ajanlığa dönüştü. Benim bu bağlantımı sağlayan **Komiser İzzettin**'dir. İlişkilerimi onunla sürdürüyordum.

A. K: Peki, ne kadar para alıyordunuz?

F. A: Bana, ilkin yüzbin liralık teklifte bulunuldu. Bu, daha çok prim alma biçimindeydi. Mesela, **Mahmut Şahin, Hanifi Miran** ve **Kemal** adındaki kişileri tesbit ederek, bunları yakalattım. Hepsi de KAWA çevresindendirler. Bunları yakalattığımda, **Komiser İzzettin**'den yüzbin lira kadar -ki o zaman için büyük bir paradır bu- para aldım. Daha sonra bu türden ihbarlarım devam etti. Aldığım para, verdiğim güven ve ihbarlara göre yükseliyordu. Aradan iki-üç ay geçtikten sonra, ikiyüzbin lira kadar para aldım.

A. K: Peki, ajanlaşma süreci içinde, gerek başta ve gerekse sonrasında, nasıl yöntemler kullanacağınız, ne gibi yolları zorlayacağınız konusunda, herhangi bir eğitim aldınız mı?

F. A: Yok, böyle bir eğitim olmadı. Daha çok, *"git şununla kontak kur, şunu takip et, iş ve ev adreslerini bul"*; bunun gibi şeyler söyleniyordu.

A. K: Yani sizde daha çok, bir pratikte yetişme olayı sözkonusu.

F. A: Daha doğrusu, amatörce bir çalışma içindeydim. "Al bu kadar para, git tesbit et" gibisinden. Profesyonel çalışma günümüzde oluyor daha çok.

A. K: Profesyonel eğitim faaliyeti daha çok günümüzde mi oluyor yani?

F. A: Evet.

A. K: Peki, daha sonraki çalışmalarınız nasıl oldu, nasıl gelişti?

F. A: Daha sonra, İsveç'e gitmek istedim. Bunu **Komiser İzzettin**'e ilettim. O da bunu olumlu karşıladı. Bana İsveç'ten bir adres de verdi; *"Gidersen bununla ilişki kurarsın"* dedi. Ben de bunu kabul ettim. Bana verdiği adresin sahibi İsveç'teki TC konsolosluğuna bağlı çalışıyormuş.

A. K: Yani, İsveç'teki Türk konsolosluğuna bağlı çalışmanı salık verdi.

F. A: Evet, ben de bunu kabul ettim. Ondan sonra da, pasaport işlemlerimi **İzzettin** yüklendi ve Danimarka üzerinden İsveç'e gizli olarak geçtim. İsveç'e geçtikten sonra siyasi iltica bulundum. İltica isteğim 1982'nin başında kabul gördü. Ondan sonra da, **İzzettin**'in bana vermiş olduğu adresle kontak kurdum.

A. K: Hangi adresti?

F. A: Adres, Stockholm'de idi. **Mehmet Eroğlu** isminde biridir. Ben, **Mehmet Eroğlu**'nu Stockholm'de görmüştüm. Kendisi de, **İzzettin**'den benimle ilgili mektup aldığını söyledi, çalışmak isteyip-istemediğimi sordu. Ben de hazır olduğumu belirttim. Ve ajanlık faaliyetlerimi burada da sürdürme kararı aldım.

A.K: Mehmet Eroğlu konsolosluğa bağlı çalışan biri midir?

F. A.: Konsoloslukta görevli olupolmadığını bilmiyorum ama, konsolosluğa bağlı çalışmasını, konsoloslukla ilgili bağlantısı anlamında söylüyorum.

A.K: Demek Türk konsolosluğunun adamıdır?.

F. A: Evet, listeli bir adamdır. Bu dönemde Stockholm'ü iyi tanımaya çalıştım. Özellikle Türk ve Kürt göçmenlerin kaldıkları yerleri iyi tanımaya çalıştım. Buralardaki kahvelere gidip gelerek, insanları tanımaya çalıştım. Burada da, beşbin İsveç Kron'u aylık alacaktım. Bu aylık param dikkat çekmemesi için elden verilecekti. '83'ün başlarında, **Mehmet Eroğlu** benden birkaç unsuru ajanlaştırmamı istedi. Ben de bu dönemde ilişki kurduğum **Cevdet** ve **Ali** adlı, Konya yöresinden gelen iki Kürdü bu konuda ikna ettim ve onları da **Mehmet Eroğlu**'yla tanıştırdım. Onlar da benim gibi maaşa bağlandılar. Bunlara üçbin kron veriliyordu.

> ***"...Bu toplantıda senaryo hazırlanmıştı: PKK, Palme'yi öldürecek; sebebi ise, İsveç'in PKK'yi terörist ilan etmesi ve PKK Genel Sekreteri'nin İsveç'e kabul edilmemesidir. Senaryonun çerçevesi buydu. Daha sonra çeşitli toplantılar oldu. Toplantılara İsveç basını geniş yer verdi, haftalarca yazdı. Yine İbrahim Güçlü'nün aracılığıyla örgütlerin desteği alındı. Kürt örgütleri televizyona çıkarıldı. Mahmut Baksi, bir sürü lider, Kürt Federasyon Başkanı Salih İnce, Irak Kürdistanı lideri TV'ye çıktı. Burada, PKK'den şüphelendiklerini, PKK'nin böyle bir eylemi yapabileceğini dile getirdiler..."***

A. K: Konya yöresindeki sürgün Kürtlerden mi?

F. A: Evet. Daha sonra birlikte çalışmaya başladık bu şahıslarla. Cuntanın propagandasını yapıyorduk, bu yönde yazılı bildiriler dağıtıyorduk. Terörün Türkiye'yi mahvettiğini, askerler başa gelmeseydi, durumun çok kötü olacağını, bununla huzurun geldiğini propaganda ediyorduk.

A. K: Yani cuntanın geliş gerekçelerini; o, kendilerinin çokça propagandasını yaptıkları gerekçelerini siz de propaganda ediyordunuz.

F. A: Evet.

A. K: Bunlar daha çok yazılı biçimde mi yapılıyordu?

F. A: Öyle de oluyordu, sözlü de oluyordu. Onlarca isim tesbit ediyoruk, tek tek kişilerle konuşuyorduk. Bunu daha çok **Cevdet** ve **Ali** yapıyordu. Yine, o günlerde 12 Eylül'ü kınama yürüyüşü oldu. Biz bu yürüyüşe katılıp, yürüyüşü provoke etmeye çalıştık. Türk konsolosluğunun önüne geldiğimizde, konsolosluğu taşlamaya başladık. İsveç polisi çok büyük tedbirler almıştı. Bunu **Mehmet Eroğlu** bize söylemişti. Biz taşlarken, kitle de taşlamaya başladı. Polisle itişmeler oldu, yürüyüş provoke edildi. Aynı zamanda yürüyüşe katılan isimleri de tesbit edip, liste halinde **Mehmet Eroğlu**'na verdik. 1984'te Dev-Yol'un bir dayanışma derneği vardı. Hemen hemen tüm sol örgütler oraya giderdi. Restaurant gibi bir yerdi. Bana bir fotoğraf makinası verdi **Eroğlu**. Bununla oraya gelip gidenlerin resmini çekiyordum. Çektiğim fotoğrafların bir kopyasını da **Eroğlu**'na veriyordum. Kimse bundan şüphelenmiyordu, herhalde fotoğraf çeken biri durumundaydım. Fotoğrafını çektiklerime de birer poz veriyordum. Ayrıca buraya gelip gidenlerin siyasi tartışmalarını da not ediyordum. Hangi örgüt hangi örgüte yakın, kim hangi örgütün içinde; bütün bunları tesbit ediyordum.

A. K: Yani, siyasi güçlerin arasındaki çelişkileri, genel istihbaratı rapor etme durumunuz var.

F. A: Evet, bunları **Eroğlu** bana talimat olarak vermişti, ben de not ediyordum. Tabii bu dönemde bildiriler de çıkıyordu, arasıra bildiriler de dağıtıyorduk. Dağıttığımız alanlar göçmenlerin kaldıkları semtlerdi. Bildiriler aşağı yukarı aynı içerikliydiler.

A. K: Peki, siz hem cuntanın propagandasını yapan bildiri dağıtıyorsunuz, hem de sol derneklerin içine gidiyorsunuz, tanınmıyor muydunuz?

F. A: Bildirileri biz açık dağıtmıyorduk. Hatta ben siyasi tartışmaları da açık yapmıyordum. Bunu **Cevdet** ve **Ali** yapıyordu. Bildirileri, geceleri gidip posta kutularına atardık.

A. K: Yani, daha çok Cevdet ve Ali üzerinde yönlendirici konumdaydınız; ayrıca bildiri dağıtımlarını gece yaparak, kendinizi kamufle ediyordunuz.

F. A: Evet. Ondan sonra '85 yılına girdik. PKK çok konuşuluyordu.

A. K: Neden?

F. A: Öldürme olayı olmuştu. Ayrıca PKK artık silahlı savaş yürütüyordu.

A. K: Hangi öldürme olayı olmuştu?

F. A: Bilmiyorum, Upsala'da bir olay olmuştu. İşte tüm bunlar PKK'yi çok konuşturuyordu. '85'in başlarında **Eroğlu**'nun evine gittiğimde, **İbrahim Güçlü**'yü orada gördüm. Ben onu görünce çok utandım. Çünkü, onun bir Kürt lideri olduğunu biliyordum.

A. K: Sözünü ettiğiniz İbrahim Güçlü, Ala Rızgari'nin lideri mi?

F. A: Evet, evet, oydu. Ben **Eroğlu**'nun evine gidince bizi tanıştırdılar.

A. K: Peki neden utandınız?

F. A: Benim konsoloslukla ilişkim vardı, kendisinin lider olduğunu biliyordum. Ben kendimi saklamak istiyordum. Oysa, baktım ki, kendisi konsolosluğun adamı ve çok samimi. Adamlar kendi aralarında çok samimi, rahat konuşuyorlar, PKK'ye karşı tartışmalar yapıyor, nasıl çalışma yürüteceklerini konuşuyorlar. Ben bunu görünce, biraz rahatladım.

A. K: Yani siz, durumunuzun açığa çıkmasından utanıyorsunuz ama, bakıyorsunuz ki, adam sizden çok daha üst bir konumda bir ilişki yürütüyor.

F. A: Burada İsveç polisinden biri daha vardı. Sonradan isminin **Sune** olduğunu öğrendim. Onun **SÄPO**'dan olduğunu bilmiyorum. İkinci bir toplantı olduğunda, **SÄPO**'dan olduğunu öğrendim. Artık, ben bir zemin hazırlamıştım, yani diyebilirim ki; ajan faaliyetlerde amatörlüğü aşmıştım. Artık gizli bir toplantıya çağrılıyordum. Çalışmalarımla güven vermiştim.

A. K: Yani, farkına varmadan terfi ediyorsunuz.

F.A: Evet. Çünkü '85'in Şubat ayında ben gizli toplantıya çağrılıyordum. Toplantıda **İbrahim Güçlü, Kaya İzol** vardı.

A. K: Kim bu Kaya İzol?

F. A: **Kaya İzol** çoktan İsveç'te olan Siverekli biri, şu anda **İsveç Kürt Federasyonu başkanıdır.** Ayrıca **SÄPO**'dan **Anderson** vardı, **Yan Eric** vardı. Toplantının gizli olduğunu ve kimseye anlatılmaması gerektiğini **Eroğlu** bana söyledi. Toplantı hakkında kimseye bir şey söylememem konusunda uyarıldım.

A. K: Toplantı nerede yapıldı?

F. A: Toplantı, arkadaşım **Eroğlu**'nun evinde oluyordu. Bu toplantıda PKK'yi uluslararası bir terör örgütü olarak tanıtma, lanse etme, onu kamuoyundan tecrit etme kararı aldık. Kürdistan'da başlayan savaşı terör olarak değerlendirmek ve onu tecrit etmekti amacımız. **Alınan kararlar şunlardı: İsveç basını harekete geçirilecekti. Bunu SÄPO üstlendi. Fakat bilgi aktarımını İbrahim Güçlü yapacaktı. Eroğlu taktik veriyordu. Ve sonuçta haftalarca basın PKK'yi konuştu, tartıştı. Gazeteler PKK'yi terör örgütü olarak lanse ediyordu. Yine bu toplantıda alınan karar gereği, İbrahim Kürt örgütlerini, Kürt Federasyonu'nu harekete geçirecekti. Kürt Federasyonu ve Kürt örgütlerini bu amaçlar doğrultusunda harekete geçirmek, basına yansıtmak, bildiri çıkarmak, basın toplantıları düzenlemek, televizyona çıkmak gibi görevleri de İbrahim Güçlü yürütecekti.** Gerçekten **İbrahim** bunu başardı. Hatta burada Türk ve Kürt örgütleri bir araya getirildi. Bunlar basın toplantıları yapıyorlardı; bildiri, yayın yoluyla basına çıkıyorlardı. Burada **Kemal Burkay** ve Irak Kürdistanı'nın bir lideri televizyona çıkarılıyor; basın bunları işliyordu. Basına çıkışları, PKK'yi olumsuz tanıtmak içindi; "PKK teröristtir" diyor, PKK'nin barbar bir örgüt olduğunu, insanları katlettiğini iddia ediyorlardı. Bu yönlü çalışmalar yürüttüler. Toplantıda alınan diğer bir karar da, İsveç demokratik kuruluşlarını bilgilendirmekti. Tabii PKK'ye karşı. Burada da **Kaya İzol** rol oynayacaktı. **Kaya İzol** sonra gidip eski Kürt başkanlarından, bir Kürt federasyon başkanı olan **Salih Dincel** ve **Hanifi Çelebi**'yi alarak bu işi yürüttü. Bunlar da İsveç'in demokratik kuruluşlarına, örgütlerine gidiyor, merkezlerinde basın toplantıları yapıyorlardı. Amaç,

PKK'nin bunlardan herhangi bir destek almamasını sağlamaktı. Bunlar genellikle İsveç basınına ve demokratik kuruluşlarına yönelik, bu amaçlı faaliyeti yürütüyorlardı. Bunlar sözde bir Kürt olarak, bir demokrat olarak gidip, "PKK terörizmi"ni kınıyor; PKK'nin Kürtlere karşı bir savaş açtığını, Kürtlerin uluslararası alanda terörist bir halk olarak tanıtılması için çalışmalarda bulunduğunu iddia ediyorlardı. Ve bunda da başarılı olduklarını söylüyorlardı.

A. K.: Sizin söylediğiniz, yani PKK'ye yönelik bir anti-propaganda kampanyasının başlatıldığı dönem, PKK'nin Kürdistan'da 15 Ağustos Atılımını gerçekleştirdiği ve aynı zamanda PKK içinden bazı tasfiyeci-komplocu kişilerin saldırılarını açıktan yükselttiği bir dönemdir. Sizin belirttiğiniz dönemde PKK'ye yönelik yurtdışında alabildiğine güçlü ve çok yönlü bir kampanya var. İçinde Kürt milliyetçileri ve sözde sol siyasi güçlerin liderlerinin de yer aldığı, aynı zamanda İsveç gizli polisi (SÄPO)'nin de katıldığı, PKK'ye karşı geliştirilen çok güçlü bir kampanya var. Bu dönem aynı zamanda Kürdistan'da sıcak savaşın PKK tarafından başlatıldığı dönemdir. Ve yine bu dönemde PKK içinde, PKK'yi sıcak savaşından alıkoymaya çalışan birtakım unsurların açıkça PKK'yi provoke etmeye yönelik girişimleri sözkonusudur. Yani bütün bu olaylar aynı dönemde gerçekleşiyor. Sizce bu gelişme ve olaylar arasında bir bağlantı var mıdır?

F. A: Evet, bunlar hep birbiriyle bağlantılıdır. Gizli toplantımıza; 3 kişi **SÄPO**'dan geliyor, **İbrahim Güçlü** geliyor; biz aslında bir birim olarak çalışıyoruk. Fakat bir diğer bağlantı tutturan **Kaya İzol, İbrahim Güçlü** vardı. **İbrahim Güçlü** Türk ve Kürt örgütlerine, **Kaya İzol** İsveç'in demokratik örgüt ve kuruluşlarına, Kürdistanlı kitlelere ve **SÄPO**'ya yönelik alanda görevlendirilmişti. Arada bir birlik vardı. Esas olarak birlikte bir savaş vardı. Yani, PKK'ye karşı bir anti-propaganda savaşı vardı. Bu dönemde PKK de silahlı mücadeleyi başlatmıştı. Buna karşı bir kampanya vardı. Ve birlikte bir çalışma vardı. Burada PKK'den ayrılanlara sahip çıkma, onları TV'ye çıkarma, Kürt örgütlerini TV'ye çıkarma, mitingler, yürüyüşler, basın toplantıları düzenleme faaliyetleri sözkonusudur. Hatta Türk solu da bu işin içindedir.

A.K: Yani Kürdistan'da gelişen savaşın, dış cepheden provoke edilme çabaları var.

F. A: Evet, amaç zaten provoke etmek, PKK'yi tecrit etmek, PKK'nin mücadelesini hiçe saymaktı. Ondan sonra bir gizli toplantıya daha çağrıldım. Bu gizli toplantı, 1985'in haziran ayında oldu. Haziran ayında ben yine **Eroğlu**'nun evine gittim. Burada yine aynı adamlar vardı; **Sune, Hamreş Reşo, Kaya İzol, Yan Eric, Eroğlu** ve **İbrahim Güçlü** vardı. Bu yaptığımız toplantıda; epey başarı sağlamıştık. Geniş bir kampanya açılmıştı. Artık PKK İsveç basınında bir "terörist"tir. Kürdün yanında da, Türkün yanında da, İsveç'in yanında da PKK artık bir "terörist"ti. Böyle kabullendirilmişti. Tabii bunun dışında, bu örgütler birçok toplantılar yapıyorlardı.

Benim o dönemdeki çalışmam da, bildiri dağıtmaktı. Kürt Federasyonu'nun hazırladığı bildirileri dağıtıyordum; İsveç Türk Konsolosluğu'nun hazırladığı bildirileri de geceleri gizli dağıtıyordum. Bu dönemlerde ben birini daha ajanlaştırmıştım; ismi **İsmet**'ti, Konya yöresinden bir Kürttü. İkinci toplantıya 1985'in Haziran ayında çağrılmıştım. Buradaki toplantıda ismini saydığım kişiler yine vardı. Toplantının amacı, PKK'nin **Palme**'yi öldürme kararı aldığını duyurmak; İsveç basını ve Kürdistan kitlesini bundan haberdar etmek ve bu konuda bir çalışma yürütmektir. PKK'nin **Olof Palme**'yi öldürme eylemini gerçekleştirme gerekçesi ise, İsveç'in, PKK'yi "terörist" ilan etmesi olacaktı. Zaten bizlerin ve diğer Kürt kuruluşlarının çalışmalarına dayanılarak PKK "terörist" ilan edilmişti.

A. K: PKK'nin bu kadar güçlü bir saldırıya uğramasını, aynı zamanda İsveç devletinin, İsveç basınının Kürt örgütlerini kullanmasına bağlıyorsunuz. Zemini hazırlayan onlardı diyorsunuz.

F. A: İsveç kendi iradesiyle "terörist" ilan etmedi. Bizzat Kürt kuruluşları ve bu provokasyonlara dayanarak PKK'yi "terörist" ilan etti. Yani kendi iradesinin, gücünün dışında olan bir olaydı. Yani ona, o gücü veren buradaki çalışmalardır. Ondan sonraki ikinci toplantının amacı, PKK'nin **Palme**'yi öldüreceği iddiasına İsveç hükümetini, İsveç halkını, Türkiye ve Kürdistan halklarını ve tüm basını inandırmak için bir faaliyet içine girmektir. Yine bu faaliyette, **İbrahim Güçlü**, Kürt örgütleri ve demokratik güçleri örgütlemek, protesto kampanyasını geliştirmek, polise gitmek, örgüt olarak hükümete dilekçeler vermek görevlerini yürütecekti. Yani bu faaliyetleri **İbrahim Güçlü** yürütecekti. Yine demokratik kuruluşlarla ilişkileri **Kaya İzol** yürütecekti. İsveç basınını örgütleme de, yine **SÄPO** yardımıyla sağlanacaktı.

"... Ajan faaliyetler içinde Hüseyin Yıldırım da vardı. Çünkü sohbetlerinden anlaşılıyordu. Hüseyin Yıldırım, İbrahim Güçlü'nün konuşma yaptığı toplantıdaki konuşmalarından bu anlaşılıyordu. Anderson orada, 'Hüseyin Yıldırım bizimle çalışıyor, dürüsttür, iyi bir arkadaştır, PKK'ye karşıdır' diyordu..."

A. K: Palme daha öldürülmeden önce, Palme'nin PKK tarafından öldürüleceğinin propagandası yapılıyordu; yani, bir yerde zemin hazırlanıyordu.

F. A: Tabii, tabii... Senaryosu aslında hazırlanmıştı. **Bu toplantıda senaryo hazırlanmıştı: PKK, Palme'yi öldürecek; sebebi ise, İsveç'in PKK'yi terörist ilan etmesi ve PKK Genel Sekreteri'nin İsveç'e kabul edilmemesidir. Senaryonun çerçevesi buydu.** Daha sonra çeşitli toplantılar oldu. Toplantılara İsveç basını geniş yer verdi, haftalarca yazdı. Yine **İbrahim Güçlü**'nün aracılığıyla örgütlerin desteği alındı. Kürt örgütleri televizyona çıkarıldı. **Mahmut Baksi**, bir sürü lider, **Kürt Federasyon Başkanı Salih İnce**, Irak Kürdistanı liderleri TV'ye çıktı. Burada, PKK'den şüphelendiklerini, PKK'nin böyle bir eylemi yapabileceğini dile getirdiler. Kürdistan devrimini provoke etmek, Kürdistan halkını terörist ilan etmek onun göreviydi. Onun için bu konuda kendileri de İsveç devletinden yardım istiyorlardı. Böyle bir örgütleme temelinde protesto kampanyaları ve imza toplama çalışmalarını **İbrahim** örgütledi. Toplantıda **İbrahim**'e verilen görev buydu. Kendisi bunu başardı. Demokratik kuruluşlarla **Kaya İzol** ilgilendi. Bastıkları bildirileri ben dağıttım. Bizzat ben onlarca aileyi ziyaret ederek dağıttım. **Ali** ve **Cevdet** aracılığıyla tanıdık çevrelere ben gidip propaganda yapıyordum. "PKK teröristtir, PKK böyle bir eylemi yaparsa, bizler burada rezil oluruz, yaşamı Kürdistanlılara zehir eder" diyordum. Böyle bir görev de bana verilmişti. İsveç'teki Kürt Federasyonu'nun bildirilerini de dağıtıyordum. Şunu diyorduk: Burada bizler uyarıyoruz, bunu da bilmeniz gerekiyor. PKK bize zarar verecek. Böyle bir çalışma yürüttük. Ve burada da başarılı olduk. Artık İsveç'te PKK her an **Olof Palme**'yi öldürebilir gerçeğini yarattık.

A. K: Yani böyle bir kanıyı tam egemen kıldınız?

F. A: Evet, Kürt kuruluşları federasyonu böyle bir hava yarattı. Ondan sonra '86'nın Şubat ayının sonunda **Palme** öldürüldü. Bizzat kendim de içinde yer aldığım senaryonun hazırlanması o toplantıda belli oldu. Böyle bir senaryonun önceden hazırlandığından şüphe ediyordum. İşte, bizim hazırladığımız senaryonun kendisiydi, ve gerçekleştirildi. **Olof Palme** öldürüldü. Bir hafta sonra yine bizi toplantıya çağırdılar. Yine **Mehmet Eroğlu**'nun evindeydik. Ben bu gizli toplantıya gittim. Burada **Sune, Anderson, Yan Eric** vardı, **Eroğlu** vardı; aynı kişiler **İbrahim Güçlü** ve **Kaya İzol**'du. Buradaki çalışmalar da aşağı-yukarı aynı öyle. Kürt örgütlerini, demokratik güçlerini, Kürt Federasyonu'nu bilgilendirmek, imza ve protesto kampanyasını sürdürmek, hükümete dilekçe vermek, polise gidip bizzat ifade vermek; yani bizzat PKK'den şüphelendiklerine dair örgütleyebildiğimiz kadarıyla Kürtlere gidip imza attırmak ve polise ifadeler verdirmek kararları alındı. **Palme** öldürüldüğü zaman yalnız PKK'den şüphelenmekle birlikte, onlarca örgüt vardı; aşırı sağ, uluslararası diğer terörist örgütler de düşünülüyor gibi bir hava da yaratıldı. Senaryo gereği böyleydi. Ve biz de bu doğrultuda çalışmalarımızı yürüttük. **İbrahim** gerçekten burada çok başarılıydı. İstediği zaman diğer Kürt kuruluşlarını, örgütlerini aynı rotaya getiriyordu. Biz aldığımız kararları, **İbrahim** hemen pratikte gerçekleştiriyordu. Kürt Federasyonu binlerce Kürtlerden imzalar topluyordu, yüzlerce Kürdü polise götürüp ifadeler verdiriyordu. Televizyona çıkılıyor, bazı demokratik kuruluşlarda da toplantılar yapıyordu. PKK'nin bu olayı gerçekleştirdiği ve PKK'nin bu konuda Kürtlerle karıştırılmaması gerektiği; işte "PKK terörist bir örgüttür, biz daha önce de diyorduk. Biz Kürtlere zarar verilmemesi gerekir. PKK'de Kürt ayrı bir olaydır" vb. açıklamalarla basın toplantıları yapılıyordu. Kürt kuruluşları, örgütleri de bu işteydi. Bunlar hem lider düzeyinde basın toplantısına çıkıyorlardı, hem de örgüt olarak hükümete ve polis yetkililerine ifadeler veriyorlardı. Yani PKK'nin bu olayı kesin yaptığına ilişkin ifadeler veriliyordu. Emin olduklarını belirtiyorlardı. Ayrıca, burada alınan diğer bir karar da, bir Kürt robot resmin çizilmesiydi.

A. K: Nasıl bir Kürt robot resmi?

F. A: Yani Kürde benzeyecek bir resim. Bir-iki hafta sonra robot resmi basında tanıtıldı. Robot resim, Kürde benzeyecek bir şekildeydi. Ondan sonra **Eroğlu**, Türk basınında bir şeylerin yapılmasını istiyordu. Hatırlayamıyorum; Hürriyet ya da Milliyet olabilir. Bir Türk gazetesinde çıkan haberde, bu robot resmin PKK'li liderlerden birine benzediğini belirtmişti. Bu, toplantıda alınan bir karardı. Bunu, **Eroğlu** örgütleyecekti. Yine İsveç demokratik kuruluşlarında **Kaya İzol**'un örgütlediği insanlarla yapıyordu. Bir de aldığımız bir diğer karar da miting yapmaktı. **Palme**'yi anmayı ve PKK'yi protesto etmeyi amaçlayan mitingler yapıldı. Bunu Kürt örgütleri ve federasyonu yapıyordu. Bu da başarıya götürüldü. Protesto mitingleri yapıldı, imzalar toplatıldı. Yürüyüşe ben de katıldım, imza kampanyasına da. Ve kitlelerin mitinge gelmesini sağladım. Ve onların yazdıkları bildirileri dağıttım. Bizim buradaki çalışmalarımızla birlikte kuşkular yalnız PKK'nin üzerine kaydı. İsveç basınında PKK, dünya basınında artık PKK'ydi. Çünkü dünya basını hep gelip olayları izliyordu. Artık kesin, emin bir tarzda kuşkular PKK üzerineydi. PKK "terörist" örgüt ilan edilmişti. **Olof Palme**'yi de bizzat kendisi öldürdü! Tabii aradan zaman geçti. Ben filmcilik okuluna başladım. Bu '86'nın Ağustos ayındadır. Burada **İbrahim** benimle görüştü. **İbrahim** bana dedi ki: *"Seni birkaç arkadaşla tanıştırayım. Bundan sonra onlarla birlikte bir birimde çalışacaksınız."* Bu arkadaşlar, **Memo Yezid, Zeki, Remo** ve **İsmet Celebli**'ydi. Biz **Memo Yezid**'in evinde görüştük.

A. K: Bu Memo Yezid kim oluyor?

F. A: **Yezid** aslen Urfa yöresindendir. Uzun dönem İsveç'te kalmış. Burada PKK taraftarıydı, gönüllü olan bir insan. **Remo** onun kardeşidir. **Zeki** yine onun yakın arkadaşı ve **İsmet**; bunlar PKK içinde ajan faaliyet yürüten ve **SÄPO** için çalışan insanlar. Fakat PKK taraftarı ve sempatizanı olarak görünüyorlardı. Biz bunlarla buluştuk, **Memo Yezid**'in evinde. Burada **Anderson, Yan Eric, İbrahim** ile **Kaya İzol** vardı. Burada biz konuşup ajan faaliyetlerimizi sürdürecektik. Fakat biraz talimatlar vardı. Bu talimatlar gereği bana verilecek maaş 5.000 ile 10.000 kron arasında olacaktı. Masrafa göre verilecekti. İkinci talimata göre ise dışarda ilişki geliştirmek, bu çalışmalarda açık vermemek; özellikle PKK dosyasında herhangi bir isim verme durumu olursa, işte "biz de PKK'liyiz, taraftarıyız" demek gerekiyordu. İsmimizin PKK dosyasına geçmesi için. Hatta İsveç pasaportunun bir ara durdurulacağı ve ileride bize verileceği talimatını aldık. Çünkü sakınca olabilirdi. Çalışmalarda sakınca olduğu zaman "Biz PKK taraftarıyız ve İsveç vatandaşlığına kabul edilmemişiz" diyecektik. Yani kimliğimizin açığa çıkmaması için böyle davranacaktık. Bundan sonra ben okula başladım. Okuldan sonra '87'nin başında PKK, **Olof Palme** olayı ile ilgili konuşulmamaya başlandı. Yerine polis konuşuldu. Bu kez, aşırı sağ polisler ve örgütler üzerinde duruldu. Bazı deliller vardı. Demokrat insanlar, bunun üzerine televizyona çıkıyordu. Biz bu doğrultuda bir toplantıya çağrıldık; ben başka şehirdeydim.

"... Bizim buradaki çalışmalarımızla birlikte kuşkular yalnız PKK'nin üzerine kaydı. İsveç basınında PKK, dünya basınında artık PKK'ydi. Çünkü dünya basını hep gelip olayları izliyordu. Artık kesin, emin bir tarzda kuşkular PKK üzerineydi. PKK 'terörist' örgüt ilan edilmişti..."

A. K: Hangi şeyhirdeydiniz?

F. A: Ben Kalhmah şehrindeydim. '87'nin Ocak ayında Stockholm'e geldim. Kültriched denilen bir yere; **Memo** aracılığıyla gittik. Toplantı yerinde **İbrahim Güçlü, İsmet, Kaya İzol, Memo, Remo, Zeki** ve ben, ayrıca **Anderson** ve **Yan Eric** vardı. Toplantının amacı, dikkatleri tekrar PKK'ye çevirmekti. Bunun için inandırıcılık gereği bazı provokasyon olayları yaratmak ve daha başka neler yapılabilir konuları üzerinde duruluyordu. **Remo** bir fikir ortaya attı. Dedi ki: *"Ben, **Halis** denen birini tanıyorum. Silvanlı, onu şeye götürebilirim. **Palme**'nin kaldığı semte veya yakın bir yerlere. Çok, kendisi çok şeydir. Silaha hevesli biridir. Bir silahı alıp gitsin, orada silah patlatsın ve yakalansın".* **Remo**'nun önerisi olumlu görüldü.

A. K: Yani yaptığı bu provokasyon önerisi olumlu görüldü?

F. A: Evet, olumlu görüldü. **Memo** da dedi: *"Benim tanıdığım eroinci biri var. Eroinden yatmış; **Silvanlı Nayif**. Ben de onu derneğe götüreyim. Dernekte polisler gelip yakalasın. Onu biz eroinci PKK'li olarak şey yapalım."* "Bu da alınan bir karar oldu. Ben ise, *"O zaman benim de tanıdığım biri var. Üç yerde ırza geçen **Ahmet** diye biri vardır"* dedim.

A. K: Hangi Ahmet, neleri oluyor?

F. A: **Ahmet**, Siverekliydi.

A. K: Bu sıradan adi bir insan mıydı, yoksa siyasi ilişkileri olan biri miydi?

F. A: Siyasi ilişkileri vardı. Fakat bu işleri yaptıktan sonra bunaldı.

A. K: Kod ismi ve lakabı var mıydı?

F. A: Vallahi bilmiyorum. **Siverekli Ahmet** diye...

A. K: Kara Ahmo falan, o değil miydi?

F. A: Evet **Kara Ahmo** diyorlardı.

A. K: Şimdi bizim bildiğimiz kadarıyla o da eski KAWA'cılardandır.

F. A: Ha doğrudur. KAWA sempatizanıydı. Fakat bu işleri yaptıktan sonra bu ilişkileri bırakmıştı. Kendi halindeydi, topluma giremiyordu. Ben, *"Onu tanıyorum"* dedim, *"Onu derneğe götürebilirim."* Onlar dedi: *"Bu da olur."* Yani, amaç, işte suç işlemiş insanları PKK'nin derneğine götürmek ve onları yakalatmaktı. Başka bir karar daha aldık. Onu da **İsmet Celebli** örgütleyecekti. İsveç basını ve hükümetini PKK adına tehdit edecekti. Biz bu doğrultuda kararlar aldık. Biz bu çalışmaları yürütecektik. Sonra **Remo, Halis**'i görüyor. Bir gece dışarı çıkıyorlar, içki falan içiyorlar. **Remo**'nun üstünde bir de silah var. **Remo**, onu alıp gezmeye götürüyor. Herhalde **Olof Palme**'nin kaldığı semte kadar götürüyor. Orada diyor ki: *"**Halis** üzerimde silah var; hevesliysen, istiyorsan eger al, bir-iki el ateş et."* O, *"Çoktan özlemişim"* diyor ve bir kez ateş ediyor. Polisler de zaten çevrede bulunuyorlar. Polisler gelince, onlara da bir-iki el ateş ediyor. Kaçmak istiyor. Tabii orada polise yakalanıyorlar. **Remo** tabii sonradan silahın kendisine ait olmadığını iddia etti ve **Halis** yakalandı. İsveç basını buna geniş yer verdi: *"Bunlar PKK'li, **Olof Palme**'nin ailesini tehdit etmek, korkutmak istediler"* vb. yazıldı. Halkta çokça tartışıldı bu konu.

A. K: Yani amacınız dikkati yine PKK'ye çekmekti?

F. A: Evet, burada aynı döneme rastlayan bir şey de, **Memo**'nun

Naif'i derneğe götürüp getirmesidir. **Naif** burada yakalanıyor tabii. Ondan sonra basına çıkarıldı. İşte, *"**Naif**, eroinle yakalanmış bir PKK'nin militanı ve PKK'yi finanse ediyor"* vb. açıklamalar yapıldı. Yine dikkatler PKK üzerinde. Tanıdığım **Ahmet, Kara Ahmo**'yu ben derneğe götürdüm. Yine polis geldi, arama yaptı. **Ahmet** alınıp götürüldü. "PKK militanı" diye tanıtıldı. "Irza geçen, PKK militanı" diye tanıtıldı. Amaç PKK'yi sapık ve sabıkalı kişilerden oluştuğunu lanse etmek ve PKK'nin **Olof Palme** olayıyla ilgili olduğuna dikkatleri çekmekti. Yine **İsmet**, hükümet yetkililerine tekrardan telefon ediyor. Yine Tagesniyten gazetesine telefon ediyor. İsveç'in en büyük gazetesidir. İşte, *"Bu terörist paragrafları kaldırmazsanız, İsveç devletinden hesap soracağız"* diyor. Tabii bunun üzerine İsveç basını yazıyor, tartışmalar yapılıyor, konuşmalar yapılıyor. Böylelikle **Palme** olayında yine PKK konuşuluyor ve artık kuşkular kesin ve emin. Biz burada da başarılı olduk. Öyle bir ara aylar geçtikten sonra, PKK yine konuşulmamaya başlandı. İsveç demokratik kuruluşlarının desteği ve bazı demokratik gazetelerin yardımıyla PKK konuşulmadı. Yine PKK'ye yönelik kuşkular, bir sürü örgüt ve kişiler aracılığıyla yöneldi. Artık PKK'liler örgütlenmişti. Bir sürü insan derneğe gidip geliyordu. Buna karşı yine bir toplantıya çağrıldım. Toplantı, 1988'in Haziran ayında yapıldı. Yine geçen toplantı yerindeydi. Belirttiğim gibi, PKK'liler örgütlenmiş. Bir sürü insan derneklerine gidip geliyor, polis korkudan direkt onlara saldıramıyor. **Olof Palme** olayı, PKK hakkında konuşulmuyor. Kuşkular polisin üzerindedir. Toplantı bu gelişme nedeniyle yapılıyordu. Polisin evlere, derneklere baskınlar yapabilmesi için bir çalışma yürütülecekti. Toplantıya katılanlar yine aynı insanlardı. **İbrahim Güçlü, Kaya İzol, Memo Yezid, İsmet Celepli, Zeki, ben, Anderson** ve **Eric...** Çalışmalarımız, provokasyon yaratmak, insanları birbirine kışkırtmak, ajanlaştırmak ve dernekte kuşkuculuğu geliştirmek yönünde olacaktı. O dönemde **Memo** ile **Remo** giremiyordu derneğe.

A. K: Niye giremiyorlardı?

F. A: Bunları PKK'liler tesbit etmişlerdi, onlardan kuşkulanmışlardı. **Memo, Remo** ve **Zeki**'den. Yalnız benle **İsmet** girebiliyorduk. **İsmet** Stockholm'de oturduğu için, onun her gün derneğe gitme olanağı vardı. Ve aynı zamanda diyebilirim ki, dernek yönetiminde yetkili bir insandı. Onun için bu görev **İsmet**'e verildi. Provokasyon yaratmak, insanları birbirine kışkırtmak ve bazılarını ajanlıkla suçlayıp kovma kararını **İsmet** vermişti. PKK'ye karşı olan bazı Kürt ailelerini telefon aracılığıyla ölümle tehdit etmek kararı da alındı. Bunu ben, **Zeki** ve **Remo** yapacaktık. Bunları da burjuva pisliklerine bulaşmak ve PKK'ye fazla yardımda bulunmamakla suçlayıp hain ilan edecektik. İnsanları korkutarak dernekten uzaklaştırmak istiyorduk. İkincisi de, iltica kamplarından gelen insanları tesbit edip polise bildirmek olacaktı. Biz bu doğrultuda çalışmalar yürüttük. İsmet bu konuda provokasyon yaratmak, insanları birbirine kışkırtmak için dernekte çalışma yürütüyordu. Ben bu arada tesbit ettiğim **Nuri, Ferhat, Bedri** isimli şahısları (bunlar iltica kampından gelmişti), polise bildirdim. Bunları polis yakalayıp tehdit ediyor; *"Siz bir daha PKK derneğine giderseniz kendinizi Türkiye'de bulursunuz"* diyor. Bunlar da korkudan bir daha gitmiyorlar. **Memo** ve **Remo** da derneğe giden insanları tesbit edip polise bildiriyorlar. **İsmet** de aynı şeyi yapıyor. Ayrıca ben, **Zeki, Remo,** PKK'ye karşı olan onlarca Kürt ailesine telefon açarak PKK adına onları ölümle tehdit ettik. Biz işte, *"Halk savaşı yürütüyoruz, PKK taraftarıyız. Hesap verin"* vb. diyorduk. Bunun üzerine bunlar polise gidip bildirerek şikayette bulunuyorlar. Biz yine PKK taraftarı olan birkaç aileye telefon ettik. PKK adına onları tehdit ettik: *"Burjuva pisliklerine bulaşmış hain, para düşkünleri"* vb. suçlamalarla onları uzaklaştırmaya çalışıyorduk.

Bizim bu yaptığımız çalışmalar polise zemin de hazırlamıştı. Polis PKK'lilerin derneğine, evlerine ve işyerlerine baskınlar yaptı. İşte bu Kürt aileleri kimler tehdit etti, araştırılıyordu. İnsanlar toplatılıyor, derneğe artık kimse fazla uğramıyordu. İnsanlar tehdit ediliyor, evlere baskınlar yapılıyor, insanlar zaman zaman yakalanıp bırakılıyordu. Bu da sırf insanların derneğe gidip gelmelerini engellemek, PKK ile ilişkilerini koparmak içindi. Ve burada da başarı kazanmanın zemini hazırlandı. Bundan sonra '89'un Mart ayında ben Stockholm'e gittim. Stockholm'de **Memo**'nun evine gittim. Burada **İbrahim Güçlü, Zeki, Remo, Kaya İzol, İsmet** vardı. Bir saat sonra **Avukat Hüseyin Yıldırım, Anderson** ve **Yan Eric** geldi.

"...TC bu ihaleyi PKK'ye karşı yönlendirmek için İsveç'e verdi. Son dönemlerde gelişen ticari ilişkiler de bunun içindir zaten. İşte bu bakanın öldürülmesi planlandı. Bu Sune denilen SÄPO şefi, Anita Gradin'i öldürme planını şu şekilde açıkladı: 'Biz SÄPO olarak her şeyi ayarlayacağız. Yalnız, biraz soğukkanlı çalışmak gerek, bunu becerirsek işimiz kolaylaşır.' Daha sonra alınan karara göre, kampa bir fotoğraf makinasıyla birlikte gönderilecektim. Benden önce, İbrahim Güçlü tarafından buraya gönderilen çok emin, güvenilir bir adamla görüşecektim..."

A. K: Sözünü ettiğiniz Hüseyin Yıldırım PKK'ye karşı cephe alan Hüseyin Yıldırım'dır değil mi?

F. A: Evet. Burada sohbet düzeyinde PKK'den bahsedildi. **İbrahim Güçlü TEVGER**'in kurulduğunu, kendisinin **TEVGER**'in genel sekreteri olduğunu ve İsveç alanında PKK'nin kesin onlara karşı bir saldırı düzenleyeceğini söyledi. Daha önce **Palme** olayından dolayı bir eyleme girişemediklerini, burada darbe yediklerini, **Hüseyin Yıldırım**'ın PKK adına **TEVGER**'e katıldığını ve uluslararası alanda Kürdistan'ı temsil etmesinin sözkonusu olacağını ve bundan dolayı PKK artık burada **TEVGER** üyelerine kesin saldırılar düzenleyeceğini belirtti. *"İşte bu nedenle tedbir almak gerekiyor. Bu insanları sızdırmak gerekiyor. Bunların ne zaman eylem gerçekleştireceklerini ve yönelecekleri insanları tesbit etmek gerekiyor. Yoksa bunlar kesin çılgın eylemlere gidecekler"* diyordu.

A. K.: Hüseyin Yıldırım'la karşılaştığınız bu dönemden önce, Hüseyin Yıldırım'la ilişkileriniz var mıydı? Yani Hüseyin Yıldırım PKK'den ayrılmadan önce de ilişkileriniz var mıydı?

F. A.: İlişkilerimiz sohbet temelindeydi. Samimiyetimiz vardı, evine gidiyorduk. Ajan faaliyetler içinde **Hüseyin Yıldırım** da vardı. Çünkü sohbetlerinden anlaşılıyordu. **Hüseyin Yıldırım, İbrahim Güçlü**'nün konuşma yaptığı toplantıdaki konuşmalarından bu anlaşılıyordu. **Anderson** orada, *"Hüseyin Yıldırım bizimle çalışıyor, dürüsttür, iyi bir arkadaştır. PKK'ye karşıdır"* diyordu. Tahminimce **Hüseyin Yıldırım**, **Palme** olayından sonra İsveç devleti, polisi ve **TEVGER** çevreleriyle ilişkideydi; bu sohbetlerinden anlaşılıyordu. **Hüseyin Yıldırım**'a karşı çok olumluyduk; "demokrattır, radikaldır" şeklinde. **Anderson**'un sohbetlerinden de bu anlaşılıyordu. Fakat **Hüseyin Yıldırım**'ın daha üst düzeylerde ilişkilerinin olduğundan eminim. Hükümetler düzeyinde, **SÄPO**'nun üst düzeydeki yetkilileriyle ilişkileri var. **Hüseyin Yıldırım**'la buluşmalarımızda şunu söylüyordu: *"Neden **Hans Holmer** benimle ilgilenmiyor? PKK'ye karşı mücadelede benim büyük rolüm var."* **Hans Holmer**, PKK üzerine bir kitap yazmıştı.

A. K: Kitabın ismi neydi?

F. A: "PKK ve Olof Palme" adlı kitaptı bu. **Hüseyin Yıldırım** diyordu ki: *"Bu kitabın yazılmasında benim katkım var; ben olmasaydım, bu kitabı yazamazdı."* Bu sözleri, **Hüseyin Yıldırım**'ın bunlarla ilişkide olduğunu, daha üst düzeydeki insanlarla ilişkide olduğunu gösteriyor. İşte, yine bu toplantıda, **İbrahim Güçlü** benim okul durumumu sordu. Ve, *"Durumu en uygun olan sensin. İçlerine gir, onlara filmler çevir, ilişkilerini geliştir. Bunların çalışmaları hakkında, durumları hakkında, eylemleri hakkında bize bilgi verirsin"* dedi. Ben de bunu kabul ettim. Daha sonra ilişkileri geliştirdim; filmler yapabileceğimi, Partiye çalışmak istediğimi söyledim. Bu yönlü Partinin yetkili birimlerine rapor yazıp durumumu ilettim. Ondan sonra cevap aldım. ... adında yetkili bir arkadaşla görüştüm. O da *"Uygundur, çalışabilirsin"* dedi. Ancak, Parti'yi iyi tanımam gerektiğini, Parti'yi iyi yaşamam gerektiğini belirterek, Akademi'ye gitmemi, orada siyasi ve askeri eğitim görmemi istedi. Ben bunu bir hafta sonra **İbrahim**'e ilettim. **İbrahim**, bunun çok iyi olduğunu söyledi. Ardından, '89'un Mayıs ayında bir gizli toplantı yaptık Stockholm'de. Beni toplantı yerine **Memo** götürdü. Sgareben Caddesi üzerinde, Skandiya binasında oldu. Toplantıya katılan bendim ve **Memo, Kaya İzol, İbrahim Güçlü** ve **(SÄPO'dan üç kişi) Anderson, Yan Eric** ve **Sune** varlardı. **Sune**'nin rolü daha büyüktü. Bu toplantının amacı, her alanda gelişen PKK'nin dış cephede provoke edilmesiydi. Böylelikle PKK'yi uluslararası alanda tecrit etmekti. Bu amaç doğrultusunda bir plan yapıldı. **Plan, İsveç eski Göçmenler Bakanı ve şimdi Ticaret Bakanı olan Anita Gradin'i öldürmekti.** Bu bakan, döneminde, PKK'yi terörist ilan eden ve dosyasını elinde tutan, Türkiye ile ilişkide bulunan bir konumdaydı. Türkiye ile bütün işgörüşmelerini de bu bakan yapıyordu. Onun döneminde İstanbul Metrosu ihalesini İsveçli şirketler üstlendiler. Türkiye ihaleyi İsveç'e vermişti. Bu ilişki, hem ticariydi ve hem de PKK'ye karşı işbirliği yapma temelindeydi.

A. K: Bu İstanbul Metrosu ihalesini açıklar mısın?

F. A: Bunu herkes biliyor. TC bu ihaleyi PKK'ye karşı yönlendirmek için İsveç'e verdi. Son dönemlerde gelişen ticari ilişkiler de bunun içindir zaten. İşte bu bakanın öldürülmesi planlandı. Bu **Sune** denilen **SÄPO şefi, Anita Gradin**'i öldürme planını şu şekilde açıkladı: *"Biz **SÄPO** olarak her şeyi ayarlayacağız. Yalnız, biraz soğukkanlı çalışmak gerek, bunu becerirsek işimiz kolaylaşır."* Daha sonra alınan karara göre, kampa bir fotoğraf makinasıyla birlikte gönderilecektim. Benden önce, **İbrahim Güçlü** tarafından buraya gönderilen çok emin, güvenilir bir adamla görüşecektim. Fotoğraf makinasıyla ikimizin kamptaki yaşamını görüntüleyecektim. Daha sonra da

Devamı 23. sayfada

AJAN-PROVOKATÖRLERE ÇAĞRI!

Benim ismim **Fevzi Açıkgöz.** 1960 yılında Diyarbakır'ın Mirakaron köyünde doğdum.

Ajanlaşmam, ilkin işkence ve daha sonra para teklifi sonucu oldu. Bunu Diyarbakır Çarşı Karakolu'nda görevli **Komiser İzzettin** yaptı. Daha sonra ona bağlı olarak çalıştım; bu çalışmalarım sonucu 10'u aşkın kişiyi yakalattım. Daha sonra İsveç'e geçtim. İsveç'teki çalışmalarım, **İbrahim Güçlü, SÄPO**'dan üç kişi, (adları: **Anderson, Yan Eric, Sune**'dir), TC Konsolosluğuna bağlı çalışan **Mehmet Eroğlu, Kaya İzol, Avukat Hüseyin Yıldırım, Memo Yezid** ve **Remo Yezid** gibi şahıslardan oluşan **TC, SÄPO** ve Kürt reformistlerinin ortak bir koluna bağlı çalıştım. Çalışmalarım PKK'ye karşı, ona karşıt olan faaliyetlerdi.

PKK'ye karşı İsveç alanında provokasyonlar yaratmak, **Palme olayını** PKK'ye yüklemek, yürüyüşlere kimlerin katıldığını tesbit etmek, **Anita Gradin**'e yönelik cinayet planlayıp, PKK'nin üstüne atmak tasarısı ve çabası içerisine girmek gibi çalışmalarım oldu. Dönem dönem başarıya ulaştık. Birlikte çalıştığım birim esas olarak bu yönlü faaliyet yürütüyordu.

PKK'ye karşı aktif anti-propaganda yönünde hazırlandım. İsveç alanında, daha çok pratik içinde eğitildim. Bana tanıtılan PKK; basit, küçük, üç-beş kişilik bir terörist grup olarak, sınırda bir-kaç eylem yapıp Suriye'ye kaçan bir PKK'ydi. Sivil insanları, kadın ve çocukları öldüren; Avrupa'da terör yaratıp, Kürtlerin huzurunu kaçıran bir PKK tanıtıldı bana. Bunlara karşı içten mücadelenin verilmesi gerektiği, küçük-burjuva örgütlerce bize anlatılıyordu. Bunların isimlerini daha önceki konuşmamda verdim. Bu amaçla PKK'ye sızdım. Onun adına eylem yapıp, PKK'yi uluslararası kamuoyunda terörist olarak ilan edecektik. Hesapladığımız cinayet **Anita Gradin**'in öldürülmesiydi.

Küçük ve terörist gösterilen PKK'nin; basit bir örgüt olmadığını, her yönüyle gelişmiş, güçlenmiş bir savaşçı örgüt olduğunu burada öğrendim. PKK'nin terörist olmadığını, halkının bağımsızlık savaşını yürüten bir güç olduğunu ve öyle bir-iki, bilmem on ajan sızıntısıyla çökemeyeceğini, tamamen halka dayanarak güç aldığını öğrendim. Buraya gelirken, çok rahat faaliyet yürüteceğimi sandım. Nasıl yanıldığımı burada anladım.

Benim konumumda olan ajanlar ortaya çıkmalılar; PKK'ye karşı yanılgılıdırlar. PKK'ye karşı amaçlarında başarıya ulaşamayacaklardır. Onun için, en kısa zamanda ortaya çıkıp, doğru yolu seçmeliler. TC'ye karşı, küçük-burjuva Kürt milliyetçilerinin ajan olan şeflerine karşı PKK'ye sığınmalıdırlar. PKK'nin ve PKK Önderliğinin ışıklı yolundan faydalanıp insanlaşmalılar.

AİLEME ÇAĞRI

Baba, kardeşlerim, anne, tüm akrabalarım, değerli ailem; sizin yurtsever çabalarınıza, çalışmalarınıza layık olamadım. Ve ajan faaliyetlerin içine girdim. Sizin o kutsal çalışmalarınıza karşı, ben en kötü işlerde kullanıldım; sizden habersiz. Bundan, bugün pişmanlık duyuyorum. Bunu geç de olsa size iletiyorum.

Çalışmalarımı size şöyle açıklamak istiyorum: Diyarbakır'da devrimcileri yakalattım. **Komiser İzzettin** aracılığıyla İsveç'e gittim. Ve İsveç'te PKK'ye karşı, **SÄPO, TC'nin İsveç Konsolosluğu** ve çıkarcı Kürt örgütlerinin ortak ajan kolunda çalıştım. PKK'ye ve kendi halkıma karşı kullanıldım. Aynı zamanda, sizlerin yurtsever çalışmalarınıza da ihanet ettim.

Sizleri PKK'nin yanında savaşmaya, ona omuz vermeye, onun ışıklı yolunda ilerlemeye çağırıyorum.

Bir delil olarak, ajan faaliyetlerimden birini anlatayım: **İsveç Ticaret Bakanı Anita Gradin**'i öldürmeyi ve bunu PKK'nin üstüne yıkmayı planladık. Bunu size anlatmaktan hem gurur duyuyorum ve hem de utanıyorum. Çünkü, ajanlık yaptım ben. Ajanlığı genel olarak İsveç'te yürüttüm.

Ben size Türk devletini anlatmak gereğini görmüyorum. Siz zaten onu çok iyi tanıyorsunuz. Ama yine de bir-iki söz söylemek istiyorum. Bugün TC, Kürdistan halkına karşı savaş açmıştır, emperyalist istihbarat örgütleri ve Kürt reformist güçler de birlikte çalışmaktadırlar. Bu ortak çalışma, halkımıza ve onun önderi PKK'ye karşıdır. Beni ajanlaştıran sömürgeci Türk devletidir ve onların uşağı durumunda olan reformist, milliyetçi Kürtlerdir, onların liderleridir. Burada sizi tekrar uyarıyor ve bunlara karşı mücadeleye çağırıyorum.

Baba, kardeşlerim, anam, tüm akraba çevrelerim!

PKK bugün insanları halkına layık bir duruma getiren; halkının mücadelesine kendini veren ve kendini ona adayan bir Partidir. Ben bunu gördüm, bunu bana öğrettiler.

Onun için, PKK'ye, PKK'nin önderliğine, o büyük ulusal önder Abdullah Öcalan'a bağlı olun, onun bayrağı altında savaşın. Size çağrım budur. Bir zamanlar ajandım, ama şu anda ona kendimi affettirmeye, insanlaşmaya çalışan biriyim. Böyle biri olarak, sizi PKK bayrağı altında savaşmaya çağırıyorum. Hepinize selamlarımı sunuyorum.

Oğlunuz, kardeşiniz
Fevzi Açıkgöz

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

GÜNCEL SİYASAL GELİŞMELER VE DEVRİMCİ SAVAŞIMIZ ÜZERİNDEKİ OLASI ETKİLERİ

Baştarafı 1. sayfada

Gerçekten TC, bir anlamda askeri bir cumhuriyettir. Hatta eğer bir de burjuva anlamda ve o görüntüde bir demokrasicilik oyunu oynanıyorsa; bu da askerin müsaadesi ölçüsünde bir demokrasiciliktir. Nitekim, Türk ulusal kurtuluş savaşı sonrasındaki deneyimler, tamamen ordu hakimiyetindeki bir sivilleşmedir veya eğer demokrasicilik denilen bir şey varsa, bu tamamen ordunun himayesindeki bir denemedir. 27 Mayıs'tan sonra bu böyledir. 12 Mart'tan sonra da bu böyledir. Ve daha kapsamlı olarak da 12 Eylül askeri yönetiminden sonra böyledir. Yani, kurulan çok Partili yaşam, sözümona burjuva parlamenter demokratik yaşam, tamamen askerlerin koruması altında, icazeti ile, onların gözetimi, denetimi altında yürütülmektedir. Bu, Türkiye gerçeğidir, TC'nin temel bir özelliğidir. Askeri bir cumhuriyet tanımı bu anlamda gerçekçidir. Bu askeri cumhuriyet, zaman zaman bazı parlamenter maskelerle kendini demokrat gibi gösterirken, bazen de apaçık bu maskeyi atarak, apoletleri ve militarizmi ile sırıtmaktadır. Ama hiçbir zaman ordunun denetimi azalmamıştır, geriletilmemiştir. Bilakis, kapitalizmin gelişim süreci boyunca yaygınlık göstermiştir. Ordunun militarizasyonu, yani toplum üzerindeki etkileri, kapitalist gelişmeyle orantılı olarak artmıştır. Bazıları sivil görünüme aldanarak, hatta "Demokrasicilik de yapılabilir" oyununa aldanarak partiler kurmuşlardır. Hatta iktidara gelmişlerdir. Ama, Bayar-Menderes olayında görüldüğü gibi, bu yanılgılarının cezasını idam sehpasında çekmişlerdir. Yani, asıl güç ve otorite sahibinin ordu olduğunu, onun emrinde olmak gerektiğini, bunu aştıklarında ise başlarına neler geleceğini kestiremediklerinden ötürü bu duruma gelmişlerdir. 12 Mart'ta olsun, 12 Eylül'de olsun, yine kendini birşey sanan, sözümona demokrat ordunun, politikacıların emrinde olması gerektiğini söyleyen bir Demirel örneği vardır. Onun da hemen bir "höt" demekle nasıl şapkasını alıp kaçtığını, koltuğunu nasıl terk ettiğini iyi biliyoruz.

Dolayısıyla, politik yaşam üzerinde tamamen ağırlıkta olan ordu oluyor. Bu konuda ortaya çıkan yanılsamalar, özellikle birçok yanlış taktiğe de yol açıyor. Hatta bazı sol gruplaşmalar, kendilerini sözde Türkiye'de bir burjuva demokrasisi varmış gibi gruplaştırmaya çalışıyorlar. Sadece legalleşmenin bu temelde ele alınışı, TKP örneğinde de gördüğümüz gibi, hatta illegalitenin öyle sakat bir temelde kavranışı, yani Türkiye Cumhuriyeti'nin gerçek özüyle değerlendirilip ona göre bir örgütlenmenin, bir mücadele tarzının yaratılamaması, sadece düzen içinde değil, düzen dışında olduğunu iddia edenlerin de büyük darbeler yemelerine ve bunu çok ağır ödemelerine yol açıyor. Bu önemlidir. Bugün PKK, PKK oluşunu, Türkiye Cumhuriyeti'ni sağlam kavrayışına borçludur. Onu sağlam kavrayış, ona karşı doğru tutum alış, bizi onun karşısında ayakta tutmuştur. Ama bunun doğru olmayan kavranışı, düzen içi sivil güçlerle, düzen dışı sözümona muhalif güçlerin -bunlar solcu da olabilir, dinci de olabilir- ezilmelerine yol açmıştır. Karşılarındaki gerçeği bütün yönleriyle kavrayıp ona göre tedbir, örgüt, taktik geliştiremediklerinden ötürü bu böyledir. Dolayısıyla, bizim baştan beri TC üzerine kafa yormamız yerindedir. Başta Kemalizm ve kemalist dönem olmak üzere, kapitalist gelişmenin bütün özelliklerini adım adım takip etmemiz ve bu gelişmenin politika üzerindeki, politik toplum, politikleşme üzerindeki etkilerini ortaya çıkarmamız, ordu ile bağlantısını araştırmamız isabetli olmuştur. Türkiye Cumhuriyeti, bu anlamda Güney Amerika'daki cumhuriyetlerden daha çok askeridir. Ortadoğu'nun diğer ülkelerindeki rejimlerden daha fazla askeridir. Hatta hepsinin öncülüdür, prototipidir.

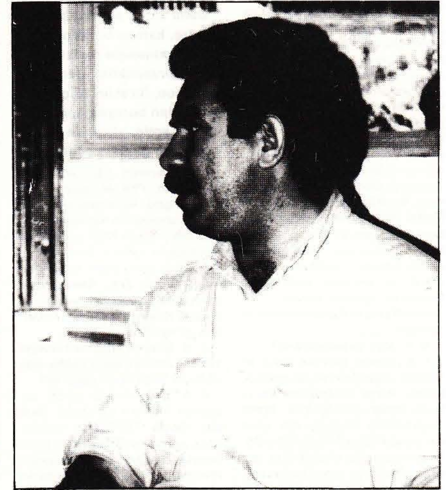
Esas itibarıyla toplumun üzerinde ordunun hükmü icra edilir. Orduda tutturulan yaşam tarzı, disiplin, toplumu etkiler. Subay ailesi, subay ahlakı giderek toplumun ahlakı, disiplini haline getirilir. Asker-millet edebiyatı da buradan ileri geliyor. Türkiye milletini esasta şekillendiren ordudur. Dolayısıyla orduda olup biten, ordunun yaşam felsefesi, yaşam alışkanlıkları, ona hakim olan disiplin, tabii ki, egemen sınıfların lehine, emekçilerin aleyhinedir. Bu topluma da aşılanır ve sonuçta oldukça boyun eğmeci, militarist otoriteyi göklere çıkaran, "asker her şeydir, bir nolu kurtarıcıdır" formülünde ifadesini bulan ve zorda kaldıkça, "ordumuz gelsin bizi kurtarsın" tutumunda dile getirilen, esasta sonuna kadar despotizme boyun eğmeyi ifade eden bir yapı ortaya çıkar. Bunun da demokratik tutumla hiçbir alakası yoktur. İşte günümüzde de görüldüğü gibi, muazzam bir sömürü ortamına karşı edilgence bir tavır içinde bulunmaya kadar götüren bir durum ortaya çıkar. Bugün Türkiye'de devrimci hareketin ve daha da ötesi emekçilerin tepkilerinin çok sınırlı olmasının altında, bu gerçek yatıyor. Aile ortamının köle ilişkilerinin üretildiği bir yatak olması bu gerçekle bağlantılıdır. En sıradan bir halk mücadelesinin geliştirilemeyişinin altında bu gerçek vardır. Bu, dünyada eşine ender rastlanılan bir gerçektir.

İşte, cumhuriyetin bu karakteri '70'lerin sonlarında, zorlanma sonucunda bir kez daha kendini göstermek zorunda kaldı. Rolün asıl sahibi olan ordu; dişlerini göstererek kendi ucubesi olan bu varlığı bir kez daha kurtarma, hatta yeniden kurma sevdasına düştü. Bu anlamda 12 Eylül rejiminin amacı, cumhuriyeti bir anlamda yeniden kurabilmek, ki kendileri de, *"kurtarma ve kollama hareketiydi, bunu yaptık"* diyor. Çünkü, çözümsüzlük içindedirler. Nasıl kurduklarını iyi biliyoruz. Rejim 10. yılına girdi. Şimdi cumhuriyetin yeniden kuruluşunun 10. yılı yaşanıyor. Ve bu çok önemli bir yaşamadır. Büyük bir çıkmazı, her gün kendileri de itiraf ediyorlar; *"Darbeler çözüm değildir. Darbeler toplum sorunlarını daha da kötüye götürmekten öteye bir rol oynamıyorlar. Dolayısıyla, yeni bir yaklaşıma ihtiyacımız vardır. Yeni bir felsefeye ihtiyaç vardır"* diyorlar ve bu temelde Türkiye somutunda tam bir kargaşa ve arayış yaşanıyor.

Ordunun da bir seçenek olmaktan çıkması çok önemlidir. Ordunun toplumun sorunlarını ve kördüğümü çözen bir kılıç olmadığının anlaşılması çok önemlidir. Ve Hareketimizin bunu göstermesi de en önemli başarılarından birisidir. Bir toplum ki; temel ekonomik, sosyal, siyasal gelişim sorunlarını tümüyle zor gücünden bekliyor, ordudan bekliyor, kılıçtan bekliyor; o toplum en kötü bir konumu yaşayan ve bunu yaşamaya kendini mecbur eden bir konumdadır. Bu konumun ortaya çıkardığı anlam ve yaklaşımın doğru olmadığı, toplumun bu kötü beklentisinin her türlü demokratik, dolayısıyla toplumsal gelişmenin önünde engel teşkil ettiği çok iyi ortaya çıkmıştır. Türk kamuoyu ordu gerçeğini şimdi daha iyi tartışıyor; bir tabu olmaktan çıkarılması gerektiğini söylüyor; gelişme esaslarının ve maddelerinin yeni arayışlarla ortaya çıkarılmasına önem veriyor.

Özellikle bir burjuva liberalizmi gelişecekse, gerçeğe bu yönüyle yaklaşmaya çalışmalıdır. Yine bir emekçi seçenek, devrimci seçenek ortaya çıkacaksa, bunu her zamankinden daha fazla kavramaya çalışacaktır. Ve tabii ki biz; ordunun böyle bir çözüm gücü olmadığını göstermekle, bunlara en büyük yararı sağlamış oluyoruz. Çok önceleri belirttiğimiz bir söz vardır: Bizim eylemlerimizin en önemli bir sonucu da; ordunun bir çözüm gücü olamayacağını kanıtlamaktı. Ve bu artık çok iyi kanıtlanmıştır. Şimdiye kadar toplum zorda mı kalmış, kriz, bunalım mı var, bunu burjuva anlamda da olsa, veya devrimci bir tarzda emekçi sınıfların çözmesi sözkonusu iken, bu en ucuz bir biçimde geçiştirilmiştir.

"... Bugün PKK, PKK oluşunu, Türkiye Cumhuriyeti'ni sağlam kavrayışına borçludur. Onu sağlam kavrayış, ona karşı doğru tutum alış, bizi onun karşısında ayakta tutmuştur. Ama bunun doğru olmayan kavranışı, düzen içi sivil güçlerle, düzen dışı sözümona muhalif güçlerin ezilmelerine yol açmıştır. Karşılarındaki gerçeği bütün yönleriyle kavrayıp ona göre tedbir, örgüt, taktik geliştiremediklerinden ötürü bu böyledir. Dolayısıyla, bizim baştan beri TC üzerine kafa yormamız yerindedir. Başta Kemalizm ve kemalist dönem olmak üzere, kapitalist gelişmenin bütün özelliklerini adım adım takip etmemiz ve bu gelişmenin politika üzerindeki, politik toplum, politikleşme üzerindeki etkilerini ortaya çıkarmamız, ordu ile bağlantısını araştırmamız isabetli olmuştur..."

Ya sağ cunta, ya sol cunta gelir "kurtarır". Dıştan bir kuvvete, ordu içindeki kuvvete bel bağlamışlardır. Kendi asli rollerini, düşüncede, siyasal bir örgüt geliştirme ve devrimci bir örgüt kurmada göstermemişlerdir. Hep "hazır kuvvetler gelsin kurtarsın" mantığı hakim olmuştur. Hazır kuvvetler de -hele bu orduysa aslında çıplak zoru uygulamaktan başka bir şey yapmaz. Ordular hiçbir zaman üretemezler, yaratamazlar. Ordular varolanı ele geçirirler; varolan eğer egemenlerin ve sömürücülerin hizmetinde ise, onlara -orduya-peşkeş çekerler. Zaten halkların ordusu varsa, bu ordu halkların hakkını, emeklerinin karşılığını sömürücülerden alır.

Türkiye ordusunun baştan, yani Osmanlılardan bu yana, en kodaman ve sömürücü kesimlerin hizmetinde olduğu bilinmektedir. Özellikle emekçiler, hatta orta kesimler bile, değer kazanmışlarsa, bu değerleri bunların elinden tekrar almaktan, kullanılan bir araç olmaktan öteye rol oynamamıştır. Nitekim, 12 Eylül askeri yönetimin döneminde orta sınıflardan tutalım, işçi sınıfına, köylülükten tutalım aydınlara kadar hepsinin yaşam düzeylerinde %50'den aşağıya bir kayma olmuştur. Ve bu da şunu gösteriyor ki, ordu toplumda biriken değerlerin çok büyük bir kesimini egemen üst tabakaya aktarmaktan öteye bir rolün sahibi değildir. Bunun için işkence yapmıştır, politika yapmıştır, baskın yapmıştır, her gün otoritesini pekiştirmiştir. Yoksullaşmanın esas nedeni budur. Toplum bugün bunu biraz daha iyi anlamaya çalışıyor. Türk toplumunda egemen olan yargı, özellikle ordunun bu rolünü böyle görmek yerine, "geldi bizi kurtardı" biçiminde bir yargıdır. Halbuki elindekini de aldı, egemen burjuvaziye taşırdı. Bu yargıya ulaşması, bu gerçeği kavraması gerekirken, geleneksel ordu hakimiyeti, halkı dünyanın hiçbir ülkesinde görülmeyen geri bir düşünsel ve hatta siyaset dışı kalma ortamı içinde tutmuştur. Demek ki, ordu meselesinin günümüzde anlaşılması, biraz TC gerçeğinin anlaşılmasıdır. Aynı zamanda, TC gerçeğinin anlaşılması da ordunun anlaşılmasıdır. Ve bu konudaki kavrayış, toplumsal sınıfların kendi rollerini daha iyi anlamasını, kendi çıkarlarını daha iyi görmesini ve giderek politikayı kendi çıkarları temelinde düşünmesini, örgütlenmesini, tavır içine girmesini doğurmaktadır. Günümüzde ortaya çıkan budur ve bu konuda büyük bir kargaşalık ve arayış vardır.

'90'lara doğru giderken, eskiden kopma, bir anlamda ordu denetimindeki despotik, anti-demokratik toplumun biçimlenişinden kurtulup herkesin biraz da kendi gerçeğine yönelmesi ve bu temelde bir şeyler olmaya çabalaması anlamlıdır. Neler ayakta kalacaktır; o da ayrı bir meseledir. Herkesin çelişkilerinin çözümünü böylesine bir zor gücüne havale ettiği dönemin geride kalması, herkesin kendi çelişkilerini bizzat görmesi ve bu çelişkilerin çözümünde bilinç sahibi olması, güç sahibi olması gerçeği, aslında günümüzde en çok olumlu karşılanacak ve sonuç alınabilecek bir gerçektir. Gelinen bu nokta ve ulaşılan sonuçlar, bu temelde anlamlıdır. Orduya dayalı kafa yapısının -aydını olsun, profesörü olsun, solcusu olsun- olumlu hiçbir şey üretemeyeceğinin açığa çıkması, bu gelişmenin önemli bir parçasıdır. Toplumun artık kendi adına düşünmesi, toplumsal sınıfların kendi çıkarları adına ve özgüçleri ile düşünmek zorunda bırakılmaları, Türkiye toplumu için ciddi ve tarihsel bir aşamayı teşkil ediyor. Bu anlamda bir olgunlaşmadan bahsedilebilir. Sağlıklı arayış içinde bulunanların gelişme şansının daha fazla olduğundan da bahsedilebilir. İşte bu yaklaşım çerçevesinde, günlük olup bitenlere baktığımızda, durumları daha iyi kavramak ve anlamak kolaylaşıyor.

Evren-Özal rejiminin vardığı bir nokta vardır. Evren orduyu temsil ederken, Özal'ın ise burjuva liberalizminin uyduruk ve güdük bir şampiyonu olmaya çalıştığı görülüyor. Serbest toplum, liberal toplum diyor fakat, gece gündüz orduyla çok sıkı ve içiçe bir yaşamı sözkonusudur. Burada şu gerçek ortaya çıkıyor: aslında ordu çözümsüzlüğünü, bu kadar uzun süre yönetmesine ve dayatmasına rağmen, iyi görüyor. Evren şahsında büyük bir gerilemeyi yaşıyor. Bırakalım her düzeyde sorunların çözümünü, muazzam bir çöküşün yaşandığını her gün vurguluyor. Ekonomik, sosyal, siyasal kültürel alanda bu kadar bozulmuş, bu kadar baştan çıkarılmış, yani yoksulluklar içinde tutulmuştur. Anayasa zaten bunların anayasasıdır, yasalar bunların yasalarıdır. Aslında tam bir çözümsüzlük rejimi olmaktan öteye gidemediğini, ordunun böylesine büyük bir iflası yaşamaktan ve yaşatmaktan öteye bir kurum olmadığını ortaya çıkarmış oluyor. Ama gelişecek bir sivil seçeneğe, eğer o gelişmezse, gelişen devrimci seçeneğe karşı da kendisini koruyacaktır. Çünkü, o da öyle kolay sahneyi terk etmeyecektir. Eğer devrimci seçenek gelişme durumunda ise, buna karşı ordu, nasıl yeniden bir tepki, bir darbe girişiminde bulunabilir, hesapları içindedir. Aynı zamanda, eğer bir burjuva sivil seçenek gelişecekse; bununla nasıl bir uzlaşma içinde olmalıdır? Bunları düşünüyorlar. Bunları halletmek için çok yoğun bir tartışma yürütüyorlar. Düzen içi muhalefetin iddiası; Özal çözümünü kabul etmemedir. Bu anlamda ordu karşısında bir daha da eskiyi yaşama durumu sözkonusudur. Bu aynı zamanda geri bir adımı teşkil ediyor. Özal ise; bütünüyle orduya dayalı olarak bir sivil seçe-

neği, hatta kendi deyişiyle bir "demokratik seçeneği" cumhuriyet tarihinde ilk defa gerçekleştirmeye çalışıyor. "Gerekirse bir Özal da feda edilebilir" ifadesi bu anlamdadır. Çok sahtece de olsa, çok uzlaşmacı da olsa, bu bir gerçektir.

Muhalefetin İnönü'sü ve Demirel'i istiyorlar ki; kendilerinin söz sahibi oldukları, ordunun kendi sözlerini dinlediği bir statü olsun. Bunlar bir yanılgı içindedirler. Ordu hiçbir zaman onların anladığı tarzda, onların emrine girecek bir güç değildir. Türkiye'de ordu; cumhuriyetin asıl sahibi, koruyup kollayan gücü olarak, bunları denetim altında ve uzlaşma içinde tutacaktır. Bunlar ise, daha fazla söz sahibi olmayı dayatıyorlar. Ve şunu diyorlar: "Ordu her türlü baskıyı, işkenceyi sürdürsün, fakat bunu bizden emir alarak yapsın, belirleyici olan bizim politikamız olsun." İşte buna fazla meydan verilmek istenmiyor. Nitekim, Genelkurmay'ın, yeni cumhurbaşkanı seçimine ilişkin tesbiti vardır: "Anayasa uygulanacaktır" diyor. Bu şu demektir: 12 Eylül askeri yöneticileri ile uzlaşma içinde olan "Özal seçeneği başarabilir, buna biz engel olamayız". "Ordu ile uzlaşmayanı, ordunun istediği bir biçimde uzlaşmayanı esas alamayız." Fakat bu aynı zamanda bir kargaşa durumudur da. Sözümona burjuva muhalefeti ise Özal'ın seçilmesine katılmayacağını, ona meşruiyet kazandırmayacağını belirtmektedir. Dolayısıyla, Özal'ın temsil ettiği devlete bir anlamda objektif olarak karşı duracaklar. Ve bu da gerçekten bir ikilik doğurur. Aynı zamanda da devlet için çok ağır bir bunalım durumunu ifade eder. Bu temelde eğer tutumlarından dürüstlerse ve ısrarla sürdürürlerse, Demirel-İnönü; DYP-SHP, kendi iradeleri dışında yol açtıkları bunalım nedeniyle devrimci seçeneğe muazzam bir imkan hazırlamış olurlar. Özal seçeneğinin cumhurbaşkanlığına kabul edilmesi, iradeler dışında da olsa kendiliğinden de olsa, devlette -Türkiye Cumhuriyeti'nde- yeni bir durumun ortaya çıkmasına yol açıyor. Türkiye Cumhuriyeti'nde ilk defa askersel bir konuma karşı, sivil bir konumun güç kazanmasına da götürür. İnönü devletçidir, orducudur; ama SHP'nin geleneğinde bu çok belirgindir, CHP'nin de hakeza. Demirel de boyun eğmecidir, ama Özal'ın zayıflığını, 12 Eylül'ün zayıflığını iyi görerek, iyi değerlendirerek kendi seçeneklerini gündemleştirmektedir. Bunların -Özal hükümetinin- var olan bunalımı çözemeyeceğini belirtmektedir. Çünkü hükümet kitlelerden de oldukça tecrit olmuştur -ki, bunların desteği %10'lar civarındadır.

Bir avuç vurguncu dışında, yeni palazlanan işbirlikçi-tekelci ve de uluslararası tekellerin hizmetkarı kesimler dışında, Türkiye'de toplum bütünüyle bunlardan giderek uzaklaşıyor. Dolayısıyla toplum gücü; ister düzen içi muhalefet, isterse daha büyük potansiyel olarak emekçilerin çıkışlarında ifadesini buluyor. Ordu ve yeni oluşturulan sahte sivil Özal seçeneği giderek tecrit olurken, halkın olası potansiyel seçeneği ile, düzen içi DYP, SHP seçeneği giderek güç kazanıyor. Ve bu da gerçek bir bunalım anlamına geliyor. Günümüzde devlette ikilik, toplumda bir kopuşma ve cumhuriyet tarihinde bunun en anlamlı bir biçimde gelişmesi sözkonusudur. Tam da bu noktada, yani '90'lar Türkiye'sine böyle yöneldiğimizde büyük bir arayış, tartışma sözkonusudur. Gerçekten '60 yıllıklar bile, kendilerini yenilemeden bahsediyorlar. Demirel bile kendini yenilemeden bahsediyor. Zaman zaman, aşırı devletçi İnönü bile, demokrat olmaktan bahsediyor. Sol, bütünüyle kendini yenilemek zorundadır. Geleneksel sağ ideolojiler kendini yenilemek zorundadır. Hepsi bu yeniliğe karşılık vermeye çalışıyorlar. Bu yenileşme ile devletin içine düştüğü bu duruma karşılık vermeye çalışıyorlar. Bazıları bunu, devletin askeri temelini daha da güçlendirerek yapıyorlar. Bu yeni bir karşı-devrimci darbe anlamına gelir. Bazıları burjuva seçenekleri daha da geliştirerek, çıkış bulmaya çalışıyorlar. Tabii bir de halkın yükselen seçeneği vardır. O da bu kargaşa içinde yol almaya çalışıyor.

Tabii ki, siyasal düzeyde ortaya çıkan bu durumun altında, derin ekonomik çözümsüzlük yatmaktadır. Yine, sosyal ilişkilerdeki çürüme sözkonusudur. Toplum, tarihin hiçbir döneminde görülmemiş biçimde değerler, ayaklar altında çiğnenmektedir. Yine sömürüde artış, gelir dağılımında düşüş, işsizlikte artış görülmekte ve yatırımlar durma noktasına gelmiş bulunmaktadır. Ekonomik yapıda da muazzam bir bunalımın cumhuriyet tarihinde ilk defa bu denli yükseldiğini görüyoruz. Siyasal plandaki bunalımın böylesine ekonomik bir temeli de vardır. Sosyal temeldeki bu çürüme ile de ilişkisi vardır. Ve her geçen gün bu daha da derinleşerek devam edecektir. Çözüm için artık bu yenilenmede herkesin yeni yaklaşım ve örgütleşmeler içine girmeleri, yeni güç odaklarını sergilemeleri ve günlük olarak bunu pratik savaşımlarında göstermeleri gerekir. Herkes yeni örgütler kuracak ve yeni taktiklerle savaşım arenasına girecektir. Kim artık bu konuda çözüm gücü olabiliyorsa, ikna kadar zoru da iyi kullanıyorsa, o gelişme kaydecektir. Anlaşılması gereken, bütünüyle cumhuriyetin alt ve üst yapısıyla günümüzde artık bir alt-üst oluşa girişidir. Yine bütün eski değer yargılarının yerle bir olması, yeni değer yargılarına ise bir türlü ulaşılmaması durumu vardır. Sıradan bireyin ahlakından tutalım, temel cumhuriyetin kurumlarına kadar bu böyledir. Ekonomiden tutalım felsefeye kadar böyledir. Her şey haraçmezaç piyasadadır. Her şey çürüme halindedir. Her kesim bir alt-üst oluşu yaşıyor. İşte bir çözüm olacaksa, şüphesiz bu alt-üst oluşla mümkündür. Geleneksel çözüm yolları, yani "ordu gelsin, kılıcı çekşin, bizi kurtarsın" tarzındaki çıkış, artık söz konusu değildir. Şüphesiz böyle adamlar ortaya çıkabilir. Yine daha tehlikeli askeri darbeler gündeme gelebilir.

"... Kürdistan'da özel savaş yönetimi gerçek yönetimdir. Ne kaymakamın, ne valinin bu seçenekte fazla yeri yoktur. Bunlar böylesine özel bir idarenin birer memurudurlar. Bu durum giderek Türkiye'de de yayılacaktır. Kürdistan'da varolan bir karanlık özel savaş yönetimi, Türkiye'nin de bütün yönetimi anlamına gelebilecektir. Özal'ın cumhurbaşkanlığı deneyimi bunun önemli bir aşaması olacakır. İşte bu, üstten orduyu bir kez daha özel savaş temelinde topluma hükmetmeye, yani gelişecek toplumsal ve devrimci muhalefete karşı bir özel savaş kuvveti durumuna götürecektir. Eğer anormal bir gelişme olmazsa, Özal'ın cumhurbaşkanlığı, ordunun daha fazla onunla içiçe geçişi; özel savaş idaresinin, özellikle Kürdistan'da yürütülen özel savaş yönetiminin rolünün artmasına götürecektir..."

Zoru daha şiddetli uygulayabilirler. Ama böyleleri ortaya çıktığında, daha fazla tecrit olmaktan ve ordunun bütünüyle çözülmesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Birçok Latin Amerika ülkesinde de görüldüğü gibi, yeni bir ordu darbesi, ordunun daha da zayıflamasıdır. En kapsamlı müdahale olan 12 Eylül müdahalesi, 10 yıldır -ki halen baştadır- tecritten kurtulamadı. Özellikle mücadelemiz karşısında tarihinde tanıyabileceği en ağır durumu yaşamaktan kurtulamadı -ki bu darbe de emir-komuta zinciri altında gerçekleşti.- Ordu içinde bir grubun, bir güç odağının hem de en gerici temelde darbe yapmaya kalkışması, bağlı oldukları sistem içinde anında -bazı destekçileri de olsa- tecrit olmasına, batı kamuoyunda, özellikle Türkiye kamuoyunda tamamen tecrit olmasına yol açacaktır. Bunun sonucu olarak ordudaki kargaşa daha da artacaktır. Bu durum, Kürdistan'da yürüttükleri kapsamlı özel savaşa rağmen içine girdikleri sınırlandırmayı daha da yaşamalarına yol açacak; bu, ordunun dağılma sürecine girmesinin de önemli bir aşamasını teşkil edecektir. O halde tekelci-işbirlikçi sermaye mevcut kargaşayı bir askeri darbe ile kapatmak istediğinde -ki, en tekelci, en şoven kesimler, askeri darbeleri bir kez daha gündeme getirmek isteyeceklerdir-, bunlar bir daha, böylesi bir araca dayanmak istediklerinde, son kumarı oynadıklarını artık iyi bileceklerdir. Bunlar son bir kez daha, bu aracı kullanmaya çalışıyorlar. Fakat ardından olacak gelişme büyük bir toplumsal, devrimsel gelişmedir. Daha şimdiden belirtileri vardır. O halde, Özal'ın olası bir cumhurbaşkanlığı ordu ile çok sıkı anlaşma, uzlaşma temelinde olacaktır. Özal seçeneği bir anlamda ordunun darbe yapma olasılığına bir ön adım daha teşkil edebilecektir.

Özal deneyimi, cumhurbaşkanlığı deneyimi, özellikle devlette ikiliği geliştirecektir. Düzen içi muhalefetin ve toplumun devletten kopuşunu hızlandıracaktır. Böyle olunca da, ordunun içinde kargaşa artacaktır. Ordu, elinden çıkma durumuna gelen düzen içi muhalefete karşı tepki geliştirecektir. Kendi anayasasını, 12 Eylül anayasasını uygulamaya çalışacaktır. Bu uygulama çatışmaları daha da geliştirecektir. O zaman yeni bir darbe olasılığı gelişebilir. Zaten ordunun bu hareketlenmesi bir darbe olasılığıdır. Darbe Özal'ın deneyiminden güç alacaktır. Çünkü Özal orduya teslim olan, orduya en ufacık bir direnme göstermeyen birisidir. Hatta anlaşmalıdır. Özel savaşı yürüten generallerin hepsi şimdi danışmandır. Özal, başbakan iken böyledir, cumhurbaşkanı olursa sağını, solunu bütünüyle ordunun en gerici sağ kesimleri kuşatacaktır. Böyle olunca da, bunların kendileri günlük olarak bir darbenin uygulaması içinde bulunacaklardır. Bunların ordu içinde örgütlü ve karanlık kuvvetleri vardır. Bunlar da her an ihtiyaç hissetiklerinde , özellikle Latin Amerika ülkelerinde gördüğümüz gibi, bir darbeye girişebilirler. Bunlar anlaşarak da girişebilirler. Özal, Demirel kadar bile ordu seçeneğine karşı tepki içinde olmayacaktır. Onların işbirlikçisi, onların yol göstericisi, onların maskeli sivil işbirlikçisi olabilecektir. Dolayısıyla Özal'ın cumhurbaşkanlığı sırasında, en sağcı, faşist, özellikle Kürdistan'da beslenen karanlık kuvvetin, yani özel savaş kuvvetlerinin ağırlıkta olduğu ve tümüyle orduyu denetim altına da alsa, ama somut olarak, özel savaş kuvvetlerinin bir darbesine tanık olabiliriz. Şimdi Kürdistan somutu sözkonusu olduğunda, zaten bu özel savaş kuvvetleri gerçek iktidarı oluşturmaktadır. Kürdistan'da özel savaş yönetimi gerçek yönetimdir. Ne kaymakamın, ne valinin bu seçenekte fazla yeri yoktur. Bunlar böylesine özel bir idarenin birer memurudurlar. Bu durum giderek Türkiye'de de yayılacaktır. Kürdistan'da varolan bir karanlık özel savaş yönetimi, Türkiye'nin de bütün yönetimi anlamına gelebilecektir. Özal'ın cumhurbaşkanlığı deneyimi bunun önemli bir aşaması olacaktır. İşte bu, üstten orduyu bir kez daha özel savaş temelinde topluma hükmetmeye, yani gelişecek toplumsal ve devrimci muhalefete karşı bir özel savaş kuvveti durumuna götürecektir. Ve bu şimdi çok yaygınca belirtilerini gördüğümüz bir olasılıktır.

"... Cumhuriyetin kendisi eski cumhuriyetten çok daha farklıdır. En önemlisi de günümüz Kürdistan'ı eski Kürdistan olmaktan çok mu uzaktır? Tam da bu noktada gelişmenin tayin edici savaş alanı ise Kürdistan'dır. Zaten krizin bu kadar derinleşmesi, ekonomik bunalım, sosyal çürüme ve en önemlisi de ordunun aşılması, ordunun çözüm gücü olmaktan çıkarılması, Kürdistan'da yürütülen savaşımla yakından ilintilidir ve esasta olayla bağlantılıdır. Kürdistan'da sınırlı da olsa yürüttüğümüz savaş, 6. yılını doldurmaktadır. Bu savaşımız özellikle ordunun o çok iddialı 'kılıcını çeker, vurur, çözer' imajını yerle bir etmiştir. Ordunun pek de öyle güvenilecek, sorunları çözecek bir güç olmadığını iyi göstermiştir. Toplumun çoğunun beklediği gibi, gelişen mücadeleyi bir darbe ile halletme şurda kalsın, ordunun ne kadar işlemez durumda olduğu ortaya çıkmıştır..."

Eğer anormal bir gelişme olmazsa, Özal'ın cumhurbaşkanlığı, ordunun daha fazla onunla içiçe geçişi; özel savaş idaresinin, özellikle Kürdistan'da yürütülen özel savaş yönetiminin rolünün artmasına götürecektir. Ama diğer yandan düzen içi muhalefetin devletten kopuşu, büyük halk yığınlarının bu seçeneğe karşı müthiş öfkesi, kini, homurtuları ve giderek gelişecek devrimci bir birliğin bunu değerlendirmesi ile birlikte, devrimci bir ortam doğuracaktır. İşte önümüzdeki dönemin olası gelişmeleri bu temelde olacaktır. Daha şimdiden bunun belirtileri çoktur. Düzen içi muhalefetin tepkileri şiddetlenmiştir. Bu çözüme, yani cumhurbaşkanlığı meselesinin böyle çözümüne çok sert tepki gösteriyorlar. Bunlar uzun süre kullanıldılar. Bunu da belirtmek gerekir. Evren-Özal kliği, '87 seçimlerinden itibaren bunları iyi kullandılar, kendilerine alet ettiler. Ve bir anlamda köşeye attılar. Şunu belirtiyorlar: "İşte, biz bir dönem daha başta olalım, daha sonra size sıra gelir" Fakat bunların buna sabır ve tahammülü yoktur. Ve tabii ki, kullanıldıklarını da iyi biliyorlar. Yine, halkın temel hakları konusunda ne kadar alçakça davrandıklarını iyi biliyorlar. Şimdi bu konuda diyorlar ki, "diyalog veya uzlaşma dönemi sona erdi, uzlaşma yerine kavgayı tercih ederiz". Zaten etmezlerse bu partiler aşılacaktır. Eğer doğru dürüst bir muhalefet içine girmezlerse DYP ve SHP gerçekten '90'lar Türkiye'sinde tasfiye olacaklardır. Yaşamaları için kavgaya girişmeleri gerekiyor. Bu da devlette bunalımın had safhaya ulaşmasına yol açar. Şimdi yaşanan budur.

Düzen içi partiler ne kadar uzlaşıcı, ne kadar sahte demokrat olurlarsa olsunlar, yukardan dayatma karşısında kendiliğinden objektif olarak devlette ikilik yaratıyorlar. Ve bu da daha radikal bir muhalefet durumuna itilmelerine neden oluyor. Bunun yaratacağı çatlak daha büyük, yaratacağı bunalım daha da kapsamlı olacaktır. Ve bu, mevcut bunalımı daha da hızlandıracaktır. En önemlisi de halkın, özellikle işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün homurtuları giderek artacaktır. Onların ekonomideki paylarının yarı yarıya düşmesi yetmediği gibi, bütün örgütlenmeleri, hak arayışları zorla engelleniyor. Bu, onların daha sert tepkilerinin doğmasına yol açacaktır. Ve şimdiden bu görülüyor da. Geçen bahardaki işçi sınıfının yürüyüşünde, hak arayışlarında bu ortaya çıktı. Köylülerin devreye girişinde bu daha da kendisini göstermektedir. Gençlik de yakında biraz daha hareketlenecektir. Bu, işin kendiliğinden gelişme yönüdür. Diğer yönden ise, devrimci hareketlerin kıpırdanmaları ve yeniden kendilerine gelmeleri sözkonusudur. Bizim etkimizle de olsa, devrimci hareket kendisini toparlamaya çalışacaktır. Ve eskiden on yılda katedilen mesafe şimdi çok kısa bir sürede alınmaya çalışılacaktır.

Bu anlamda, patlamalı bir döneme giriliyor. Şimdi bir kez daha, Türkiye değişik biçimlerde, '60-70 ve '80'lerde içine girdiği darboğazı tekrar yaşamaktadır. Ama bu sefer içine girdiği darboğaz ve bunalım çok daha kapsamlıdır. Bir defa ordu, eski ordu olmaktan çok uzaktır. Yine burjuva muhalefeti eski muhalefet olmaktan çok uzaktır. Halk ise eski halk olmaktan çok uzaktır. Ekonomik bunalım, sosyal çürüme, geçmişte yaşanılandan çok daha kapsamlıdır. Cumhuriyetin kendisi eski cumhuriyetten çok daha farklıdır. En önemlisi de günümüz Kürdistan'ı eski Kürdistan olmaktan çok mu uzaktır. Tam da bu noktada gelişmenin tayin edici savaş alanı ise Kürdistan'dır. Zaten krizin bu kadar derinleşmesi, ekonomik bunalım, sosyal çürüme ve en önemlisi de ordunun aşılması, ordunun çözüm gücü olmaktan çıkarılması, Kürdistan'da yürütülen savaşımla yakından ilintilidir ve esasta olayla bağlantılıdır. Kürdistan'da sınırlı da olsa yürüttüğümüz savaş, 6. yılını doldurmaktadır. Bu savaşımımız özellikle ordunun o çok iddialı "kılıcını çeker, vurur, çözer" imajını yerle bir etmiştir. Ordunun pek de öyle güvenilecek, sorunları çözecek bir güç olmadığını iyi göstermiştir. Toplumun çoğunun beklediği gibi, gelişen mücadeleyi bir darbe ile halletme şurda kalsın, ordunun ne kadar işlemez durumda olduğu ortaya çıkmıştır. Ordu sürekli güç kaybederek dağılıyor. Korkunç güç dengesizliği ortamında bile, hem de çok sınırlı bir güçle bu savaşı yürüttüğümüz halde, ordu başarıya gidememektedir. Bu kadar çelişkili bir ortamda ve bu kadar gelişen savaşımımız karşısında, "ordu ne kadar ayakta kalabilir" sorusu her gün halkın kafasına giderek artan oranda nüfuz ediyor.

Gelinen aşamada ordu artık bu işi halledemez, ordu ile bu mesele çözümlenemez; o halde çözüm nedir? Başta "Kürdistan halkının hakkını vermek" gerektiğinden tutalım da ordu yerine başka bir çözüm gücünün devreye girmesine kadar, yine devrimci seçenekten tutalım da sahte burjuva seçeneklere kadar, birçok seçenek oluşturulmaya çalışılıyor. Biz Türkiye açısından olası gelişmeleri anlatmaya çalıştık. Daha çok da Kürdistan'da gelişen savaşımın bu olası gelişmeler üze-

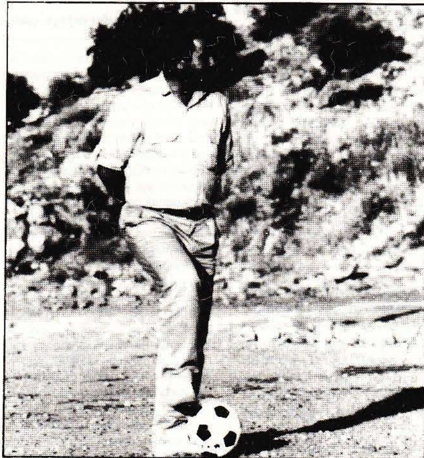
rindeki ağır etksini iyi görmek gerekir. Şüphesiz bu gelişmeler de Kürdistan'daki gelişmeleri etkileyecektir. Fakat daha çok Kürdistan'da gelişen devrimci savaşımın Türkiye'nin siyasal ve askeri yapısı üzerinde etkileri olacaktır. Hatta belirleyici olan, savaşımızın etkileridir denilebilir. Hele hele savaşımızın günümüzde ulaştığı boyut tamamen bu anlama geliyor. Çok can alıcı bir döneme girilmiştir. Savaşta gelişme kaydedilmiştir, açılım sağlanmıştır. Özellikle '89 yılında Kürdistan'daki devrimci savaşımın gerilla aşamasına girişi, başarıyla sağlanmaya doğru gidiyor. Kitleselleşme önemli bir gelişme kaydetmiştir. Diğer yönlerden de; örgütlenmesi, tecrübe kazanması, silahlanması anlamında da gelişme sözkonusudur. Hele hele ordunun o özel savaşı oldukça tırmandırmasına rağmen, bunun sınırlandırılması, devrimci savaşın lehine gerçek ve büyük bir gelişme fırsatı sunmuştur.

Kürdistan'daki sömürge yönetiminin, olağanüstü bölge ve özel savaş yönetiminin tecrit olaması, yürüttüğü taktiklerin iflas etmesi ve her gün yeni taktikler peşinde koşmalarına rağmen başarılarından bahsedilemez. Bu yönüyle her şey adeta Kürdistan somutunda yeniden kararlaştırılıyor. Bir anlamda Türkiye Cumhuriyeti'nin kaderi de Kürdistan'daki savaşımın kaderine bağlanmış durumdadır. Bu, çok etkin nedenlerden ötürü böyledir. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımındaki gelişmelerin olası yönünü sıkça açmaya çalışıyoruz. Nerden başladık, neye karşı, nasıl buraya kadar gelebildik. Bu kendi içinde önemli bir tarihsel ve güncel gelişme yönlerini ele almaya imkan veriyor. Türkiye'de özel savaş nasıl bu hale düştü; eskiden özellikle isyanlara karşı oldukça sonuç alan ordu, böylesine bir özel savaş içinde bir sınırlamayı nasıl yaşayabildi; bu rol ona nasıl oynatılabildi? Bu da anlamlı bir konudur.

Biliniyor ki Partimiz; çizgisini daha da derinleştirmesi anlamında bu konulara ağırlık veriyor ve gittikçe daha da sağlam bir kavrayışa götürebiliyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin kaderi, bugün Kürdistan'daki savaşıma bağlı olduğuna göre, bu özel savaşımı biraz daha yakından incelemenin büyük önemi vardır. Türkiye'de de ilgili çevreler, dayandıkları toplumsal zemin, özel savaşın neden bu hale geldiğine dair günümüzde son derece derin bir arayış içine girmişlerdir. **Daha düne kadar, "işte bir avuç eşkıya, terörist, haydut" dedikleri Hareketimizin, orduyu bu** denli zorlayabilecek ve hatta bütün saldırılarını bir anlamda boşa çıkarıp gelişmesini bilecek bir konuma gelmesini anlamak istiyorlar. Son günlerde artan arayışlar ve hatta bize kadar gelen arayışlar bunun böyle olduğunu gösteriyor. Türkiye'nin bir nolu gündem maddesi haline gelmiştir. Bunu biz söylemiyoruz. Özellikle burjuva basını bile izlenildiğinde hemen hemen bütün köşe yazarları, hani o çok akıllı geçinenler, bunun böyle olduğunu belirtiyorlar. Ve açıkça şunu dile getiriyorlar: "Cumhuriyetin kaderi bu savaşı kazanıp kazanamayacağına bağlıdır." Bunların çabaları; daha fazla baskı nasıl uygulanır, özel savaşı nasıl daha alçakça yürütürler ve benzeri yönündedir. Hayırlı bir demokrat çıkışı bunlardan beklemek zordur. Her ne kadar bazıları, burjuva liberalizmine özeniyorlarsa da, diğer yandan da şunu eklemeyi ihmal etmiyorlar: "PKK terörü"; yani PKK devrimciliği, "ezildiği oranda, bir liberalizme evet" diyorlar. Bu anlamda tam bir sahtekarlık içindedirler. "PKK kontrol altına alınsın, ezilsin, ondan sonra da liberalizm uygulansın." Bu eski bir hikayedir. Onları bu duruma getiren temel güç -PKK- ezildikten sonra, bunların uygulayacağı; bir elli yıl daha Kürdistan üzerine, eski betonlaşmaya benzer bir betonlaşma değil, artık tümüyle demir dökerek, çelikten bir beton örmedir. Yani mücadelemiz ezilirse; onların Kürdistan'a yayacakları terör, baskı, bir daha nefes alamamacasına bir mezara gömmek, üstünü de belirttiğimiz gibi çelikten bir kaplamayla kaplamaktır. Yine eskiden tam sağlanamayan asimilasyonu da başarıya götürerek artık kimsenin Kürtlük adına, Kürdistan adına nefes alamaz bir duruma getirildiği statükoyu bir daha yıkılmamacasına, bozulamamacasına, Kürdistan üzerine geçirmektir. Liberalizm de bunu amaçlar. Sağcısı ve hatta sol geçineni, ama özünde daha tehlikeli kesimi de bunun peşinde yürümektedir. Şu korkuyu da açıkça dile getiriyorlar: "Halledemezsek sonumuz ne olur?" Çözüm diye sarıldıkları da pek kolay gerçekleşeceğe benzemiyor. Savaşımımız adım adım cumhuriyeti ve onun özel savaşımını sınırlıyor. Kürdistan gün gün, hafta hafta, ay ay Türk sömürgecilerinin denetiminden çıkıyor. Bu, tarihlerinde ilk defa gördükleri yeni bir gelişme oluyor. Bütünüyle emperyalist ağababalarına, hatta Sovyetler'e yaltaklanmaya kadar gitmelerine rağmen, yine de gelişmelerin hızını kesemiyor ve önünü alamıyorlar.

Belirttiğimiz gibi, buna bir de Türkiye toplumsal zemininin kaypak ve kaygan hale gelişi, yine eskiden olduğu gibi yönetilemeyeceği eklenirse, tedirginlikleri had safhaya ulaşır. Devlet neredeyse çatlayacak durumdadır. O zaman günü idare etme de bunlar için çok zordur. Ama bu durum aynı zamanda çok önemlidir de. İşte bu noktada özel savaş; en çok üzerinde duracakları ve kaderlerini onunla bağlantılı olarak çözmeye çalışacakları bir çözüm yoludur. Sadece Kürdistan için değil -burası önemlidir-; Kürdistan'da deneyimden geçirilen özel savaş taktikleri yarın Türkiye'nin uyanan toplum güçleri üzerinde uygulanacaktır. Teritoryal savaş biraz da bunun içindir. Yarın Türkiye'nin kentlerinde de gelişecek patlamalar, Türkiye'nin kırsal alanlarında da gelişecek hak arayışları, Kürdistan'da deneyim kazanan bu özel savaş birliklerince çözümlenmeye veya bastırılmaya çalışılacaktır.

O halde, bugün Kürdistan'da olup bitenleri, gerek devrimci savaş yönü, gerek özel savaşın karşı-devrimci yönü itibarıyla, her zamankinden daha fazla önemle ele almaya ihtiyaç vardır. Yalnız bizim değil, bütün güçlerin buna ihtiyacı vardır. Nitekim buna girilmiştir. Örneğin DYP sözcüleri, devlet Kürdistan'da giderek yok oluyor diyor. Orada -Kürdistan'dabüyük bir boşluğun meydana geldiğini, her an bu boşluğun büyük bir patlamaya yol açabileceğini belirtiyorlar. Bizzat SHP Genel Başkanı İnönü, Kürdistan'ı dolaşırken, "*Benim izlenimlerime göre, halk devleti bırakıyor, devlet tecrit oluyor, bu büyük bir tehlikedir, önüne geçilmesi gerekir*" diyor. ANAP'ın temsilcileri, "*Kitle olduğu gibi PKK'ye kayıyor*" diyebiliyor. Dolayısıyla kendileri de -ki bunlar muhalefeti ile iktidarı ile devletin, en üstü düzeyde düzenin sözcüleridir- bu durumda bir gelişme olduğunu söylüyorlar. Kendi devletlerinin tecritinin geliştiğini görebiliyorlar. Aynı zamanda bunun, bırak hayra alamet bir gelişme olmasını, kendileri için bir son olduğunu da görüyorlar. Generaller bu konuda zaten dost, düşman ayırımı yapıyorlar. Karşıdaki düşmanın gerilla kuvvetleri, yardım edenleri ise bunların -gerillanın- işbirlikçileri olduğunu söyleyip bunun için çılgınlıklara bile girmekte tereddüt etmeyeceklerini göstermeye çalışıyorlar. Aynı zamanda, bir iç savaştan bahsediyorlar. Türkiye'de içine girilen durumun bir devrimci süreç olduğunu, Kürdistan'da özel savaşa karşı geliştirilen savaşın devrimci bir savaş olduğunu, bunun Türkiye'ye de yansıdığını biliyorlar. Bu açıdan, Türkiye'de de özellikle sivil ve demokratik bir gelişmenin sözkonusu edilemeyeceğini göstermeye çalışıyorlar. Demek ki, güncel basın ve ajans haberleri ile değerlendirildiğinde, Türkiye Cumhuriyeti için günümüzün temel sorunu Kürdistan'daki savaşım sorunudur; bu savaşımın gelişmesi, özellikleri ve nasıl sonuçlanacağıdır. Toplum da bütünüyle buna yönelmiştir. Sağıyla, soluyla, "bu sorunun altından nasıl çıkacağız" feryatları var. Kimisi lehinde, kimisi de aleyhindedir. Ama özellikle emekçi seçenek bu savaşta kendisi için büyük bir ışık görüyor. Bu temelde kendini yeniden örgütlemeye çalışıyor. Ve bunu da günlük değerlendirmelerde gittikçe sıkça ortaya koyuyor.

O halde, günümüzün somut durumu dediğimizde anlaşılması gereken, esas olarak özel savaş durumudur; onun kazanmak istediği yeni özellikleridir; yürütmek istediği yeni taktikleridir. Özel savaş idaresinin, özel bölge yönetiminin -günümüzde bir de idari yönetim diyelim buna- '87'lerden beri daha değişik bir aşamaya ulaştırıldığını özellikle tamamen yürüttüğümüz silahlı savaşıma karşı yeniden ele alınıp pekiştirildiğini, bunun için gerçekten ayrı bir valiliğe, yani Kürdistan Valiliğine, sivil veya en üst düzeyde temsilciliğine kavuşturulduğunu, özel ordusu, özel idaresi, günümüzde bütçesiyle ve her türlü donanımıyla yepyeni bir aşamaya getirilmek istendiğini biliyoruz. Ordu birlikleri yeniden düzenleniyor. Donanımları en üst seviyeye çıkarılıyor. Memurlar tamamen özel savaşım gereksinmelerine bağlanıyor. Ayrı bir bütçe sistemi devreye sokuluyor. -Ki daha çok avantajlar sağlayan bir bütçedir.- Birçok karakol yeniden kuruluyor. Ekonomik kaynaklar, özel savaşın hizmetinde tamamen yeniden biçimlendiriliyor. Ekonomik yaşam militarize ediliyor. Her şey artık özel savaşla bağlantılı olarak örgütlendiriliyor. Ve bildiğimiz gibi bunun amacı, PKK'nin üzerine yıldırıcı bir biçimde, yok edici bir biçimde gitmektir. Geliştirilmek istenen devrimci savaşı tasfiye etmektir. Bu '87'de yeni bir aşamaya getirilirken; '88'de biz içte ve dışta dayatılan yöntemlerle tamamen yok edilmek, tasfiye edilmek istendik. '88'in çözümlenmesi yapılmıştır. Ama bir kez daha değinirsek; bizden ötürü geliştirilen özel savaş, bu yılı kendisi için tam bir zafer yılı olarak ilan etmek istiyor ve içerden dayattığı provokasyona bel bağlayarak "Parti Önderliği gidicidir, yerine yeni bazıları gelicidir. O zamanda -ki bunlar dediğim gibi özel savaşın uzantılarıdır, MİT'in uzantılarıdır- bunlar rahatlıkla etki altına alınarak yok edilebilir" anlayışını taşıyor. Ki, bu konuda Türkiye Cumhuriyeti zengin bir deneyime sahiptir.

TKP adına sahte TKP, KDP adına **MİT KDP'si yaratarak, nasıl "komünistlik" ve "Kürtçülük" yaptığı iyi** bilinmektedir. Aynı biçimde sahte bir PKK'lilikte, PKK'nin kalan tüm özünü tahrip etmek istediğini -bu kamptaki sızmalardan bile- çok iyi anladık. Dolayısıyla bunlar kendileri için bir süre biçmişler ve her bakımdan başarılarının tam olduğunu göstermeye çalışıyorlar. Genelde başarılı oldukları imajını yaratarak, birçok alanda bizim üzerimizde de başarılı olmayı planlıyorlar. İşte en son yılda bunun böyle olması gerektiğinde de hemfikirler. Buna dayanarak çılgınca bir yüklenme, bu yüklenmenin çılgınca yürütülüşü sözkonusudur. Ki bunu hepiniz biliyorsunuz. Buraya bir sürü sabotajcı, suikastçi ekip de yollayarak kesin sonuç alma derdine düştüler. Bu, bunlar için gerçekten yaşamsal bir anlama sahiptir. Bunu başamazlarsa kendileri için sonun başlangıcını oluşturacaktır. Nitekim, günümüze doğru geldiğimizde, başarılı olmak orda kalsın, onlar için müthiş bir başarısızlık sözkonusudur. Bu anlamda '88'de kendileri boşa çıkarıldığı gibi, bizim buna karşı her bakımdan yönelttiğimiz devrimci savaş, onun örgüt içinin yetkinleştirilmesinden tutalım taktiklerin daha yetkince kullanılmasına kadar, her sahadaki dayatmalarına karşı yürüttüğümüz başarılı çalışmalar sözkonsudur. '89 yılını 12 Eylül faşizmi için büyük bir gerileme, halk savaşımız için de büyük bir gelişme adımı haline getirme durumumuz vardır. Bizim yaklaşımımız buydu ve kazanan da daha çok bu yaklaşım oldu. Ama bu böyledir diye, özel savaş tamamen yenilmiş midir? Özel savaş gelişmesini sürdürmekten geri kalıyor mu? Asla! Bilakis, daha çok yükleniyor.

TC, bütün iç ve dış politikasının temeline bu özel savaşın gelişimini garantiye almayı ve onu daha da yetkinleştirmeyi koyuyor. Başta komşu ülkelere saldırısı, Dışişleri Bakanlığı'nın bütün diplomatik faaliyetleri bu yönlüdür. İçişleri Bakanlığı ise artık Türkiye'nin İçişleri Bakanlığı değil, Diyarbakır'da hergün oturan ve orada yöneten bir Kürdistan İçişleri Bakanı'dır. Sık sık Genelkurmay'ın Kürdistan toplantıları, birinci ve ikinci ordunun bütünüyle Kürdistan'da işe koşturulması ve her gün sözümona yeni çevik kuvvetlerin sevkiyatı, bu özel savaşa ne kadar ağırlık vermek istediklerini ortaya koymaktadır. Yine, ekonominin seferber edilmesi, GAP bile, PKK'ye karşı bir proje diye ilan etmeleri, hatta bütün yabancı teknelleri bu proje ile irtibatlandırarak, "Kürdistan yanlız bizim değil, sizin de sömürgeniz olsun" diyerek, Avrupa'yı, Japonya'yı, ABD'yi burada söz sahibi kılmaları sözkonusudur. "Birlikte bunu savunalım" dercesine bütün imkanları sunuyor ve bunları yapıyorlar. TC, gerçekten Kürdistan'ı ekonomik alanda tam bir uluslararası pazar haline, sömürge haline getirerek, onları da burayı korumada seferber etme taktiğini güdüyor. Komşularına; "işte suyu koz olarak kullanırız, büyük ordumuz vardır, onu tehdit aracı olarak kullanırız" deyip, yüklenmeye çalışıyor. Bununla da yetinmiyor; Sovyetler'e yaltaklanıyor. Her gün sefer üstüne sefer gerçekleştiriyor. Onlardan Türkiye'ye davet, Türkiye'den Moskova'ya davetler gittikçe artıyor. Faşist rejim, gerçekten Kürdistan'daki savaşıma karşı bir de ordan -sosyalist sistemden- kendine göre işleri halletme yoluna giriyor ve mücadelemizi tecrit etmeyi amaçlıyor. Bütün bunlar; diplomatik-siyasal alanda korkusunun nerelere kadar uzandığını bütünüyle iç ve dış politikasını buna göre yürüttüğünü, savaşın ihtiyaçlarına göre ayarlamaya çalıştığını açıkça gösteriyor. İç politika tamıtamına böyledir. Çıkarmış oldukları yeni yasalarla, kurdukları birliklere her gün yeni birlikler ilave ederek, polis etkinliğini arttırarak, özel kontraları sürekli eğiterek daha profesyonel bir savaş ordusuna böylece ulaşmak istiyor. Bununla özel savaş iktidarını geliştirmek istiyor. Daha somut olarak da güncel taktiklere ağırlık veriyor.

Son zamanlarda PKK propagandasının dehşet verici boyutlara ulaştığını, PKK'nin propaganda da devletin önüne geçtiğini belirterek, propaganda da, yani psikolojik savaşta da öne geçmek için akla hayale gelmez yeni senaryolar düzenliyorlar. Cudi Dağı'nı nasıl zaptettikleri, nasıl her gün PKK'li vurdukları, PKK'ye nasıl ağır darbeler indirdikleri konusunda da hikayeleri manşetler halinde yayınlıyorlar. Başarılı olduklarını kanıtlamak için de köylüleri katledip "PKK taraftarı, gerillası" diye lanse ediyorlar. Yine teknik donanımdan bahsediyorlar. **"Roketatarlı Pumalardan", "zehir saçan, vurduğu yeri darma dağan eden"** araçlardan, sıkışırlarsa "ot bile bitmesine **imkan vermeyecek yakma, yıkmalardan" bahsediyoruz. Bunlar** hep psikolojik savaşın parçalarıdır. Diğer yandan şerbet politikası yürütüyorlar. Yoksul kesimlere, özellikle bilinçsiz kesimlere nasıl yiyecek verdiklerinin, yedirip içirdiklerinin propagandasını yapıyorlar. En son, "Kanal GAP", yani Kürdistan'a özgü bir televizyon kanalı geliştirdiler. Burada daha çok beyin yıkamayı ve özel savaşı televizyon kanalıyla destekleyerek psikolojik savaşı kazanmaya çalışıyorlar.

Türkiye'de burjuva basını en kötü biçimde bir silah olarak kullanılıyor. Hemen bu konuda bir parantez açarsak; basın baştan beri ulusal kurtuluş savaşımıza karşı çok kötü bir bi-

çimde kullanılmıştır. Kürdistan'da olup bitenlerden basını MİT bilgilendiriyor. Yani bu işi psikolojik savaş ustaları yönlendiriyor. Bunların birçoğu gazete köşelerine yerleştirilmiş yazarlardır. Ve bunlar bu savaşı yürütüyorlar. Bile bile ne kadar yalan söylediklerini kendiniz okumuşsunuzdur. Hemen hemen hepsi sanki bir zihniyetten çıkmış, hatta bir karardan çıkmış yazılar yazıyorlar. Bu, basının tek bir kumanda merkezi tarafından yönlendirildiğini açık gösterir. Resimler MİT'ten geliyormuş, haberler MİT'ten-polisten geliyormuş ve hepsi de çarpıtmalı, yani psikolojik savaşın bir yöntemi olarak veriliyor. Dolayısıyla, dünyanın hiçbir ülkesinde görülmemiş bir biçimde Türk basını; özel savaşın emrinde çalışan bir basın konumundadır. Psikolojik savaşın çok sadık bir uygulayıcısı olarak aleyhimizde çalışmaktadır. Türk basını, özel savaşın emrinde sınırsız bir biçimde baştan beri kullanılan bir aygıttır. Günümüzde de basın, propaganda savaşının aleyhimize gelişmesinin en etkili bir kanalı olmaya çalışıyor. Radyo-televizyon tamamen böyledir. Böylelikle bizim propaganda savaşımızı, kendileri için karşı bir propaganda ile başarısızlığa uğratmak istiyorlar. Bunun için cinayetler bile tezgahlıyorlar. Özellikle bu özel timlerin gerilla gibi giyinişleri sözkonusu, ürkütücü uygulamalarla her gün özellikle kentsel alanı olduğu kadar, kırsal alanı da tehdit ediyorlar. "Böyle asarız, böyle keseriz, böyle yeriz ve yutarız" yaklaşımları ile toplumu ürkütmeye çalışıyorlar. Bunların hepsi psikolojik savaş türleridir. Diğer yandan, toplumu düşürerek müthiş bir biçimde satın almaya çalışıyorlar. Devleti bu yöntemlere ısındırmaya çalışıyorlar. Bir kesim de diyor ki: "Devleti tamamen şirin gösterelim. Bu da psikolojik savaşın bir parçasıdır. Kamçı değil, şerbet politikasını uygulalım, böylelikle halkı yanımızda tutalım. İşte yedirelim, halka çok yumuşak davranalım" diyorlar. Aslında bu yöntem de uygulanıyor ama fazla işe yaramayacağı anlaşıldığı için daha çok bu politika terk ediliyor. Çünkü halkı, Türk devleti gibi asırlık bir kan emici, zorba, işgalci ve işkenceci bir gücün yanında tutmak, Kürdistan'da çok zordur. Yeter ki biz büyük hatalar yapmayalım.

O halde, günümüzde özel savaşın ağırlık vermek istediği propaganda, psikolojik savaş geliştirilmek istenilmesine, bunun için muazzam para dökülmesine ve zor uygulamasına **rağmen, fazla başarıya gideceği sanılmıyor. Ve halkın devletten kopuşu,** devlete karşı dikilişi giderek bilinçli bir hal alıyor. PKK olgusu, burjuva basının da belirttiği gibi, bir efsane halinde halkın kulağından beyine, gözlerinden yüreklerine kadar iniyor ve anlam buluyor. O halde, savaşın önem kazanan bu yönü de açık ki, lehimize işleyecektir. Ve özel savaşın aleyhine sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Nitekim çıkarıyor da. Diğer uygulamaları ve uygulama taktikleri eskiyi aslında fazla aşmıyor ve geneldeki taktikleridir. Bilindiği üzere, vurucu veya çelik tim dedikleri 30-40 kişilik timleri -ki bunlar pusu timleriydi- çok yaygın kullandı ve bazı sonuçları da aldı. Fakat daha sonra, özellikle son bir yıl içinde, bizim asıl gerilla taktiği olan pusu takitiğine ağırlık vermemiz, bunlara peş peşe bazı önemli darbeler vurmamız ve de Kürdistan'da özellikle yaygınlaşan, hemen hemen her alana yerleşen ve pusu yöntemini tutturan çalışmalarımız, bunların fazla başarılı olamayacağını ortaya koydu. Daha çok hatalarımızdan, özellikle '87-88'lerde ortaya çıkan hatalarımızdan yararlanılarak gerillanın bir uygulaması olması gereken pusuyu bu denli çok kullanmaları, artık gerillanın kendi taktiğine daha iyi hakim olmasıyla, yaygın pusu sistemiyle sınırlandırılmıştır. Bunun yerine bildiğimiz gibi jandarma kuvvetleri ile daha çok operasyon yapmak istiyorlardı.

Belirttiğimiz gibi, jandarmalık, Türk ordusunda çoğunlukla ilkel köylü isyanlarına, eşkıyalığa, mahkumluğa, kanunsuzluğa -kırsal alanda tabii- karşı hazırlanmış, ona göre örgütlenmiş ve de başarılı olmuş bir sistemdir. Bu sistem, elbetteki örgütsüz halk yığınları ve mahkum karşısında başarılı olacaktı. Yine hep vurduğu, kırdığı, halka boyun eğdirdiği için de kendini cesaret sahibi görecekti. Ama bizim mücadelemizin biraz daha derli toplu hale gelmesi, ilkel ve de yer yer mahkumların bir **yaşantısı olmaktan çıkarılıp konuşan, savaşan bir gerillaya dönüştü**rülmesi ile birlikte jandarmanın yaygın operasyonları ağır darbeler yiyerek işlemez duruma getirildi. Hele hele '89'un başlarında sınırlı da olsa bizim pusularımıza düşmeleri sonucu ağır kayıplar vermeleri, Ozel Kolurdu'nun iki sorumlu generalinin ve çok sayıda daha alt düzeydeki generalinin görevden alınmasına yol açtı. Bu da kendi taktiğimiz olan pusunun jandarma operasyonlarına karşı kullanılmasında nasıl başarılı sonuçlar ortaya çıkarılacağının gösterilmesi açısından anlamlı olmuştur. Dolayısıyla hem özel timin ve hem de jandarmanın daha kapsamlı operasyonlarının tam sonuca ulaşamaması, en son Kara Kuvvetlerinin tümünün devreye girmesi, kendilerine göre artık savaşı bütün ordunun içinde olduğu bir savaşa dönüştürmeleri anlamına geliyor. Bu aynı zamanda, '88'de bekledikleri sonuca ulaşamamaları, jandarmayla, özel timle bekledikleri sonuca ulaşamamaları demektir. Artık bu kuvvetlerin ve taktiklerin yetmemesi, bunun yerine daha fazla kuvvete ihtiyaç duyulması, dolayısıyla artık ordunun devreye girmesi, daha kalabalık birliklerin, özellikle üçüncü ordu yerine bir de ikinci ordunun ağırlıklı olarak savaşa günlük müdahale etmesi sözkonusu oldu. En son bu temelde bazı düzenlemeler geliştirdikleri kanısındayız. Bu düzenlemeler, hem sayısal artışı ihtiva ediyor, hem de daha kalabalık operasyonlarla sonuç almaya çalışıyorlar. Yine jandarma ve timler devrede olacak ama, çok sayıda kara kuvvetleri de devrede olacaktır. Özellikle Cudi deneyiminden bazı sonuçlar çıkarılırsa; "Cudi'de operasyonlara katılanlar onbeş bin kişi" deniliyor. Bu da ayrı bir konu ama, daha fazla sayıda birlikleri dağa çıkarıyorlar. Sözümona bizim denetimimizde olan alanlara çıkarmaya çalışıyorlar. Kritik noktaları tutuyorlar. Bu beklenir bir gelişmedir.

Eğer biz şu hatayı işlersek; bu dağ tamamen bizimdir, kimseyi sokmayız dersek, belli ki onlar buraya daha fazla sayıda asker yığacaklardır. Dolayısıyla erkenden bir kurtarılmış bölge yaklaşımı, hem de sürekli kurtarılmış bölge yaklaşımı bizim altından kalkamayacağımız, düşmanın ağır bir yığınağına yol açabilir. Kaldı ki biz savaşımı bu temelde geliştirmek istemiyoruz. Bu temelde geliştirmenin sakıncalarını başından beri biliyoruz. Ama onların iddiası bu; veya bizden bekledikleri, erkenden bir kurtarılmış bölgedir, zamanı gelmeden bu tip bölge ilanlarıdır. Onlar da karşılığını böyle veriyorlar veya diğer bir deyişle olası bir kurtarılmış bölgeye karşı şimdiden kendilerini hazırlıyorlar. Kendi deyimleriyle, "bakın işte biz onlara böyle kurtarılmış bölge kurdurtmuyoruz" mesajını hissettirmeye çalışıyorlar. Ama öyle dağ tutmak, hele hele dağlara böyle binlerce asker yığmak, Kürdistan'ın bitmez tükenmez dağları gözönüne getirildiğinde kendileri için daha büyük bir iflastır. Garnizonlarda bile zor bela idare ettikleri, doyurdukları orduyu, dağların bu doruklarında beslemeleri olanaksızdır. Dolayısıyla daha büyük bir yıpranmayı, daha büyük bir kayıpla karşılaşmaktan kurtulamamaları beklenir. Bu durumları da gözönüne alan bir gerilla savaşımımız, onları bu dağlarda daha fazla perişan edebilecektir. Dolayısıyla biraz da operasyon için yetkinleştirmeye çalıştıkları operasyon birlikleri, uygun taktiklerle sadece, boşa çıkarılmayacak, onlara bu yöntemin pahalı ödetileceği de gösterilebilecektir.

Helikopter, roketli dedikleri vasıtalar eskiden beri kullanılıyordu. Bunlar yeni silahlar falan değildir. Sanırım bunu halkı ürkütmek için, psikolojik savaşı biraz daha etkili kılmak için sürekli işliyorlar. Helikopterlerde her zaman roket kullanılıyordu. Makinalıları, topları, hatta tankları eskiden beri var olan araçlardır. Yenilerin alınması mümkündür. Çelik yeleklerden, gece dürbününden bahsediliyor, ancak bu araçlar gerilla savaşımında fazla etkili olabilecek donanımlar değildir. Bir bölgede bunu yapar, bir dağda bunu yapar. Fakat kırk dağ vardır. Gerilla hareketlidir. Orada bunu yaptıklarında başka dağa atlar. Bir bölgede tamamen bunu yaptıklarında başka bir bölgeye gider. Ve bütün bölgelerde bunu yapmak istediklerinde zaten bu devlet isyan eder. Kısaca bu tarzda başarmaları mümkün değildir.

"... Kürdistan'da geliştirilen özel savaş aygıtı, özellikle önümüzdeki dönemde yeni bir darbenin deneme kuvvetidir. Burada adeta yeni güç odakları oluşuyor. Kontralar ve kontra yönetimi giderek ordu içinde, hatta toplum içinde nüfuz kazanıyor. Eski MHP'nin militanları ile karşılaştırılamayacak kadar militarist, karşı devrimci bir güç oluşmuştur; jandarmadır, aşiret güçlerinden derlenmedir, polisten derlenmedir, lümpenlerden derlenmedir. Nitekim, satın alınabilecek, toplumdan izole olmuş ne kadar kirli çevre, katil, gerici ve saldırgan varsa hepsini burada örgütleyeceklerdir. Bu daha şimdiden ortaya çıkan bir durumdur. Bu yeni bir ordulaşmadır. Güney Amerika'da örneklerine rastladığımız bir ordulaşmadır. Bunlar ordunun klasik düzenini de ikinci planda bırakan, ordu içinde ordu olarak, yeni güç odakları olarak birlik kuracaklardır. Bunların komutanları, subayları oldukça politize de oluyorlar. Vurgun vuruyorlar. Ellerinin altında sürekli çalışan ve tecrübe kazanan bir karşı-devrimci kuvveti de vardır. Bununla Türkiye'de sınıf mücadelesi üzerine yürüyecekler ve bastıracaklardır..."

Tabii hatalar işlemezsek, bel bağladıkları tekniğin de başarı sağlaması mümkün değildir.

Sanıyorum herşey karşıdaki savaş güçlerinin doğru örgütlenişi ve doğru yürütülüşüne bağlıdır. Yeni geliştirmek istedikleri bir diğer yöntem de, koruyuculara ilaveten bazı aşiretleri silahlandırmadır. Bu yönlü girişimleri sözkonusudur. Özellikle Hakkari, Van gibi aşiret etkinliğinin olduğu sahalarda, aşiret şeflerini -ki bunların hepsi tecrit olmuş, sanıyorum birkaç aileden başka pek kimse yanlarında değildir. Ve bir de çoğunlukla, devletin eskiden işbirlikçisi olan ögelerdir- örgütlemeye çalışıyorlar. Bunlardan medet umuyorlar. Sözümona bunların her bir tanesi beşyüz silah istiyor; beşyüz tane keskin nişancı adamları varmış, filan bölgede binlerce edermiş. Bu da bir edebiyattır. Kürdistan'da böyle binlerce kişilik güçle hareket edecek aşiret yoktur. Jirki dedikleri aşiret bile tamamen çözülmüştür. Tamamen bizim denetimimiz altındadırlar. Biraz daha üzerine yürürsek, gericiler de dahil, hiçbirinin başını kaldırması bile mümkün değildir. Belli bir kesimin durumu budur. Yoksul kesimleri de zaten bizimle birlikte savaşıyorlar. Bu denli büyük bir aşiret gücü yoktur. Savaşı sonuna kadar yürütecek adamları olamaz. Kaldı ki, ordunun bu kadar disiplinli savaş güçleri yürüyemiyorsa çapulcu aşiret gücünün nefes bile alamayacağı açıktır. Taş çatlasa bir-iki karşı-devrimci faaliyete katılır, bir-iki saldırıya katılır, ama ikincisinde, üçüncüsünde düşer. Esas itibarıyla aşiret adamı, gerilla karşısında dayanamaz; çocuğu vardır, geçim sorunu vardır -ki her birisine bir kaç milyon gerekir-. Ve bunlar öyle uzun vadeli savaşamaz. Dolayısıyla devletin bunlardan medet ummasının temeli, sosyal temeli çok zayıftır. Bunların teknik donanımları muazzam paraya mal olur, üstelik fazla savaşamazlar. Savaşmak için bir defa amaçsızdırlar. Yerli işbirlikçilerin çoğu da yoksuldur. Parayla tutulacak insanlar hayatlarını ortaya koyamazlar, çünkü amaçsızdırlar. Amaçsızlık onları savaşmamaya götürür. Dolayısıyla belki bunları kirletme, bize karşı kullanma, korucularda olduğu gibi özellikle bizim bunları kendi saflarımıza almamızı sınırlama gibi bir amaçları olabilir. Bunların eline silah vererek, "alın işte, isterseniz kullanmayın" deyip, bizim onlara daha fazla yüklenmemizi, dolayısıyla biraz da gücümüzü boşa harcamamızı veya bunlarla uğraşmamızı sağlamak isteyebilirler. Bunun dışında, etkili bir takviye kuvveti olarak bunları günümüz Kürdistan somutunda kullanmaları fazla mümkün değildir. Belki Güney Kürdistan'ın o ilkel-milliyetçiliğini kullanmak isteyebilirlerdi. Onları kullanmak istediler de. Aslında 1985'lerden beri birlikte çaba harcadılar. Fakat bunlar da o kadar düşmüşler, yaşamları öyle düzenlenmiştir ki; gece gündüz ordunun hizmetinde PKK'ye karşı savaşmaları olanaksızdır. Rahat yaşamları, yaşam alışkanlıkları nedeniyle -peşmergeyken de bunlar böyleydi- Irak ordusunun karşısında bile 24 saat dayanamadıklarına göre, bizim karşımızda aylarca savaşmaları mümkün değildir. Bunlardan mevcut korucular kadar bile bir savaş gücü oluşamaz. Dolayısıyla, devletin bu tip beklentileri de, ilkel milliyetçilikten beklentileri de fazla gerçekleşebilir gibi değildir.

Bir diğer taktik olarak, reformist güçleri kullanıyor. Aslında reformist maskesi altında yerleştirmiş olduğu sahte bazı sol veya kürtçülük yaptırılan grupları kullanmak istiyor. Biliyorsunuz; en son TEVGER'in durumu, eğitim sahamızda ortaya çıktı. TEVGER'in sekreterinin ve sözümona önde gelenlerinin nasıl TC'ye bağlı oldukları itiraflarda ortaya çıktı. Sözümona buraya sızan bazı ögelerle bizi tasfiye edecekler! PKK etkisiz duruma geldikten sonra -ki geçen yılki provokasyonun amacı da buydu. Zaten birlikte çalıştıkları, toplantı yaptıkları bu itiraflarda ortaya çıkmıştır- varlığımızı yok edecekler! Bunlar her gün Ankara ile temastalar. Bunlar, devletin adamları oluyorlar. Bir de bu yönüyle PKK'nin içine sızdırarak, *"İşte ezin, tasfiye edin, ondan sonra gelin size otonomiyi veririz"* yaklaşımı özel savaşın bir taktiği olarak karşımıza çıkıyor. Bu son zamanlarda hızlandırılan bir taktiktir. PKK'nin tasfiyesi temelinde sözümona özerklik verecekler. Bu çabalarını hızlandırıyorlar. Başta TEVGER olmak üzere, kenarda köşede ne kadar eski, teslim alınmış Kürt ögesi varsa bunları ve özellikle her şeyi ile TC'ye bağımlı bir çok aydını bu temelde kullanmaya çalışıyorlar. Bunlara biraz sahte kürtçülük yaptırıyorlar, biraz dergi çıkartma imkanı sağlıyorlar. Örneğin; Medya Güneşi'nde olduğu gibi, çok abartılı yazıları bile çıkartabiliyorlar. Bizim çok dolaylı yazılarımıza bile imkan vermedikleri halde; Kürt sorunu ile ilgili her türlü yazıları dobra dobra bu dergilerde yayınlatmaları, bu eğilime güç vermek istediklerindendir. Yani tepede kendilerine bağlı olan bu gruplaşmalara yazın alanında da serbestlik tanıyarak, Avrupa'da bunlara güç vererek ve gizliden gizliye alttan ilişkilerini sürdürerek, bunları özel savaşın bir kolu olarak yetkince kullanmak istiyorlar.

Bunlara ilave edilmesi gereken bir gelişme de, parlamentodaki işbirlikçi Kürt milletvekillerinin kullanılmasıdır. Bunların içinde bazıları iyi niyetli olabilir, demokratça istekli de olabilir ama esas itibarıyla hepsi, PKK'nin devrimci savaşımına karşı bir tasfiyeci güç olarak kullanılmak isteniyorlar. Sağa sola koşturuluyorlar, oyuna getiriliyorlar ve bazıları bilinçli olarak sözümona kültürel özerklik peşinde koşturuluyorlar. Bunlar, ilerde devlet daha da sıkışırsa ve, ABD ile Avrupa'nın insan hakları adı altında dayatmak istediği özerklik planları tutarsa, bu Kürt milletvekillerini biraraya getirmek istiyorlar. Barzani-Talabani örneğinde olduğu gibi, ilkel-milliyetçiler de, "Kürt milletvekillerini biraraya getirin, onlara kültür özerkliğini verin, böylelikle PKK'yi daha iyi sınırlandırmış olursunuz, silahlı mücadelesi de böylece zayıflar, tasfiye olur" dayatmalarına ortak oluyorlar, TC'ye böyle akıl hocalığını yapıyorlar, Kürdistan'daki işleri organize etmekle görevli Kamran İnan gibi en kaşarlı hain-işbirlikçi, en son bu işleri idarenin de başına getiriliyor, onun organizasyonu ile uğraşıyor. Bu sicilli hain, her partiden "Doğulu" milletvekillerine toplantı yaptırıyor. Bunlardan yüze yakını bir toplantıda bir araya geliyor. Dolayısıyla bu ilkel-milliyetçiliğin şefleri ile Kamran İnan'ın bunu hayata geçirişi, parlamento bünyesinde, devrimci savaşa karşı, özel savaşla bağlantılı oluşumların ortaya çıkarılmasına iyi bir örnektir. Güncel gelişmelerle bu biraz daha açığa çıkıyor.

Özellikle gelişen savaşımımıza karşı, ilkel-milliyetçiliğin peşmerge artıklarıyla ve aşiret kalıntılarıyla yapılmak istenenle, Türk parlamentosundaki işbirlikçi Kürt milletvekilleriyle tamamlanmak isteniyor. Bunlar biraz daha kültür özerkliği anlamında adım atabilirler. Eğer çok daha sıkışırlarsa, özellikle parlamento içindeki bazı Kürt işbirlikçilerini, bazı aydın işbirlikçileri ve TEVGER benzeri bazı sahte grupçukları biraraya getirip, son tahlilde hepsine bir Kürt Partisi yaftası da vurarak, reformist de diyemeyeceğimiz, tamamen düzene bağlı, işbirlikçi, icazetli bir Kürt Partisini devreye sokarak, özellikle PKK'yi tasfiye etmeye hizmet eden sahte bir özerklik programını -ki bu kültür özerkliği de, serbest gazete çıkarma, sebest yayın gibi olabilirdayatacaklardır. Belki buna yönelik bir gelişmeyi de önümüzdeki dönemde deneyebilirler. Bütün bunlar

özel savaşın ideolojik alanda da biraz geliştirebileceğini ortaya koymaktadır.

Demek ki, başta orduda olmak üzere, yine toplumsal temelde aşiretler üzerinde, ideolojik-politik alanda Kürt işbirlikçi politikacıları ve aydınları yeniden devreye sokarak, bizim kitle temelimizi zayıflatmak, gerillanın gelişmesini son tahlilde durdurmak istiyorlar. Bütün bu çabalarında asıl amaç ise, kitlesel gelişmeyi ve gerillaya katılımı önlemektir. Özellikle kentlerde -ki Silopi ve Van'da ne kadar gelişebileceği ortaya çıkmıştır- gelişebilecek patlamaları daha şimdiden önleyebilmektir. Bir yandan aşırı şiddet -ki bu katliamlara varmıştır- yöntemini Silopi'de, Van'da görüldüğü gibi daha bir çok yerde yoğunlaştırırken, sahte özerklik çabalarını da hızlandırarak kitlenin PKK önderliğinde ayağa kalkışına; hem siyasal, hem askeri ordulaşmasına set çekmeye çabalıyorlar. Gidişat bu biçimdedir. Özel savaş böyle gelişim sağlamak istemektedir. Bu, daha da hızlanacak bir süreçtir.

Özellikle Kürdistan'da yeni karargah düzenlerine kavuşacaklardır. Zayıf birliklerini büyük birliklere dönüştürecektir. Daha fazla zırha bürüneceklerdir. Aslında birçok alanı terk edeceklerdir. Daha şimdiden olduğu gibi, işbirlikçilerini kendi etraflarında, kendi ordularının bir uzantısı olarak örgütlemeye çalışacaklardır. Bu, daha şimdiden başlamıştır. Temelde bazı garnizonların etrafına bunları yerleştireceklerdir. Sivil yönetimin toplumsal dayanakları bu garnizonların etrafında yeniden örgütlenecek; yeniden birlikler haline getirilecektir. Ama bunun dışında çok daha büyük bir alan Partinin denetimine açılacaktır. Özellikle kırsal alanlardaki denetimimizin daha şimdiden geliştiğini görebiliyoruz.

Böylesi bir özel savaşın organizasyonu, Türkiye'nin siyasi yaşamı üzerinde nasıl bir etkide bulunur? Biz bunu biraz değerlendirmeye çalıştık. Dedik ki, Kürdistan'da geliştirilen özel savaş aygıtı, özellikle önümüzdeki dönemde yeni bir darbenin deneme kuvvetidir. Burada adeta yeni güç odakları oluşuyor. Kontralar ve kontra yönetimi giderek ordu içinde, hatta toplum içinde nüfuz kazanıyor. Eski MHP'nin militanları ile karşılaştırılamayacak kadar militarist, karşı-devrimci bir güç oluşmuştur; jandarmadır, aşiret güçlerinden derlenmedir, polisten derlenmedir, lümpenlerden derlenmedir. Nitekim, satın alınabilecek, toplumdan izole olmuş ne kadar kirli çevre, katil, gerici ve saldırgan varsa hepsini burada örgütleyeceklerdir. Bu daha şimdiden ortaya çıkan bir durumdur. Bu yeni bir ordulaşmadır. Güney Amerika'da örneklerine rastladığımız bir ordulaşmadır. Bunlar ordunun klasik düzenini de ikinci planda bırakan, ordu içinde ordu olarak, yeni güç odakları olarak birlik kuracaklardır. Bunların komutanları, subayları oldukça politize de oluyorlar. Vurgun vuruyorlar. Ellerinin altında sürekli çalışan ve tecrübe kazanan bir karşı-devrimci kuvveti de vardır. Bununla Türkiye'de sınıf mücadelesi üzerine yürüyecekler ve bastıracaklardır. İktidarın üzerine gidecekler ve sindireceklerdir. Bunların bu anlamda zaptu-rapt altına alınması kolay olmayacaktır. Arjantin'de yaşanan durumların benzerini Türkiye de yaşama sürecine girmiştir.

Aslında daha önce gizli yürüttükleri bu faaliyeti, günümüzde açık yürütmektedirler. Generallere bağlı ne kadar hayali ihracatçı olduğu, ne kadar mafyacı olduğu, ne kadar sözümona kapitalist olduğu ortaya çıkıyor. Bu tipler Türkiye'nin gündemine yeni yeni giriyorlar. Uluslararası işbirlikçiler, uluslararası tekelcilerin temsilcilerinin hepsi de generaller ve polislerle içiçedir. Bir Asil Nadir örneği devrededir. Ve gittikçe etkili oluyor. Bütün bunlar; yeni güç odaklarının Türkiye'de şekillendiğini ortaya koyuyor. Bunlar aslında yeni bir darbenin veya Türkiye'de gelişen devrimci mücadele ve siyasal gelişmeyi yok edici bir darbe ile tasfiye edici gelişmenin ön adımlarıdır. Bu süreç daha da hızlanacaktır. Kısaca, Kürdistan'da deneyim kazanan özel savaş yönetimi, Türkiye'de hazır bir darbe kuvveti olarak iş görecektir. Özal'ın olası cumhurbaşkanlığı döneminde bu daha da hızlanacaktır. Dolayısıyla ordudaki özel savaş bölümü; giderek devlete tamamen damgasını vuran, politikanın üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallanan bir kuvvet durumuna getirilecektir. Devrimci savaşım geliştikçe bu konudaki netlik daha da fazla kendisini gösterecektir. Şüphesiz bu, aralarındaki çelişkilerin kızışması anlamına da gelecektir. Hem emperyalist AET sistemi içinde de çelişkiler kızışacaktır. Çünkü böylesi bir Türkiye'yi, düzen içi muhalefete böylesine yönelen bir gücü meşru göstermek ve kabul ettirmek çok zor olacaktır. Bu temelde çelişkiler had safhaya ulaşacaktır. Daha şimdiden ikili devlet denilen olgu, üçlü-dörtlü-beşli güç odaklarına sahne olacaktır. Herkes bir tarafından vurgun vurmaya çalışacaktır. Soygun yapacaklardır, işkence yapacaklardır. Bu; ordu içinde, ordu dışında herkesin kendisini bir güç konumuna getirmesi anlamına gelecektir. Nasıl ki babaların etrafında fedailer varsa, bu daha da genelleşecektir. Kilit noktaları tutmak isteyen çok güç olacaktır. Hepsinin de fedaileri, yani özel kuvvetleri olacaktır. Ki şimdiden vardır. Fakat bu, biraz daha resmiyete kavuşacaktır. Daha güçlü olan, diğerlerini bastırmaya çalışacaktır. Bu ordu içindeki çelişkileri, devlet içindeki çelişkileri daha da kızıştıracaktır. '80'ler öncesinden daha fazla bir gruplaşmaya yol açacaktır.

Halk ise tabii ki daha fazla ezilmek, sömürülmek istemiyorsa, buna öncülük edecek güçler her zamankinden daha fazla güçlü olmak zorunluluğunu duyacaklardır. Yani silahsız, güçsüz bir devrimci hareketin bir hiç olduğunu, halkın bu kadar militarize olan odak noktalar karşısında kendi devrimci şiddetini geliştiremezse, devrimci güç haline gelemezse, bırak politika yapmayı, yaşamını bile devam ettiremeyeceğini göstercektir. Hele hele bu kadar yoksullaşan emekçiler, köylüler eğer daha da yıkılmak istemiyorlarsa, silaha sarılmak durumundadırlar. Dolayısıyla, kendi siyasi örgütlerini aynı zamanda askeri örgütlenmeler olarak geliştirmeleri gerektiğini çok iyi göreceklerdir. Bu temelde gelişecek olan devrimci birlik hareketleri, devrimci güç hareketleri, kendilerini hem siyasal ve hem de askeri olarak iç içe organize edeceklerdir. Bununla ayakta kalabilecekleri gereğini görmekten geri kalmayacaklardır. Böyle olunca da Türkiye'deki yoksul kesimler, emekçi kesimler, direnişi giderek daha da ayaklanmacı bir tarzda ve silahlı mücadele temelinde korumayı geliştireceklerdir. Dolayısıyla pasifist, reformist eğilimlere itibar etmeyeceklerdir.

Bu reformist, pasifist eğilimler gerçekten çok tehlikeli bir yaklaşım geliştirmek istiyorlar. Rejimle uzlaşarak komünistlik, solculuk yapmak istiyorlar. Türkiye koşullarında bu çok hayali ve kendileri açısından gerçekleştirmek istedikleri bir yaklaşımdır. Reformizm baştan beri işbirlikçidir. Sertleşen mücadele, özel savaşımın devletin her odağına nü-

"... Düzen elbette özel savaşı daha da geliştirerek kendisini savunmaya çalışacaktır. Ama stratejik planda savaşı kaybetmiştir. Güncel olarak geliştireceği bütün taktikler -bu çok önemlidir- bizim taktiklerimizle iyi karşılanırsa, genelde gerillaya ilişkin değil, bütün alanlarda ve Türkiye'de yaygınlaştırılacak taktiklerle biz devrimci savaşımı geliştirirsek, kazanacağız. Artık bir taktik savaşıma dönüşen bu mücadeleyi, bu anlamda güncel devrimci yaşamda, güncel pratik taktik savaşımda biz yetkince karşılamayı bilirsek, stratejik anlamda olduğu gibi, günlük pratik anlamda ve taktik anlamda da kazanabileceğiz. Savaş, gerçekten bu anlamda, bir bütün olarak güncel taktiklere kim en güçlü yaklaşımı gösterirse, onların uygulamasını, örgütlenişini, yürütülüşünü, idaresini ve sonuçlarını tekrar tekrar daha da yetkin taktiklerle karşılanarak kazanmasını pratik adımlarla karşılarsa, onun lehine sonuçlanacaktır..."

fuz etmesi, emekçilerin de artık bu reformist seçenekleri gerçekten en tehlikeli seçenek olarak görmelerine yol açtı. Reformizmin, bırakalım kendilerini baskı ve sömürüden kurtarmasını nasıl daha tehlikeli konumlara ittiğini görüyorlar. Böylelikle, emekçiler, daha fazla kendi çıkarlarının, kendi öz örgütlerinin ve bunu öz savunmaları ile birlikte yürütceklerinin bilincine varmaktadırlar. 70'ler Türkiye'sinden daha fazla günümüzde, daha kullanılır, daha perspektifli, iyi hazırlanmış ordu ve siyasal örgütlenmelerini, askeri örgütlenmelerini ancak bununla geliştirebileceklerini görüyorlar. Ve gittikçe böyle uygulamalar içine gireceklerdir.

Kısacası, gelişecek olan emekçi hareket; 70'ler sonrasından daha fazla gerçekçi olacaktır. Kendini hem politik hem askeri olarak hazırlıklı kılacaktır. İktidar savaşımını bu temelde yürütmek zorunda olduğunu görecektir. Dolayısıyla Türkiye'nin devrimci birlik seçeneği, mevcut gelişmelerin bu yönüne çok dikkat ederek, önümüzdeki süreçte bunu hiçbir gerekçeyle erteleyemeyecektir. Bunlar tamamen çürütülmek, tasfiye edilmek istenmiyorlarsa, bir an önce böylesine militanca bir gelişmeyi görmek ve ona göre bir yükselişi, bir gelişmeyi sağlamak durumundadırlar.

Türkiye Cumhuriyeti'nin günümüzde içine girdiği bunalım ve bu bunalımdan çıkışın ana özellikleri böyle belirtilebilir. Gerçekten tarihin hiçbir dönemiyle karşılaştırılamayacak kadar, gittikçe derinleşen bir bunalım söz konusudur. Bu bunalımı özel savaş yöntemleriyle atlatma çabaları sözkonusu oluyor. Devletteki bu çatlaklık daha da gelişiyor. Tamir edilmek için alınan her önlemde çatlağı geliştirmekten öteye bir sonuca varmıyor. Bu ekonomide de böyledir. Tümüyle bir ayrışma, kopuşma ve giderek bir kapışmanın objektif temeli hazırlanıyor. Fakat böylesine bir gelişmenin kalbi şimdi Kürdistan'da atıyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin kaderi, bu anlamda, Kürdistan'daki gelişmelere yakından bağlıdır. Bu anlamda Kürdistan'daki savaşım, sadece Kürdistan'daki çelişkilerin çözümünün değil, Türkiye'deki çelişkilerin de çözümünün anahtarı durumuna gelmiştir. 12 Eylül faşizmi on yıllık muazzam bir baskı rejimiyle, Türkiye'nin muhalif sol güçleri üzerinde kendine göre sağladığı gelişmeyi Kürdistan'da da sağlamak istedi. Özellikle PKK'yi tasfiye etmek için tarihte eşine ender rastlanan bir savaş yürütmeye çalıştı. Fakat bu savaşta, geçmişten günümüze kadar tam başarı sağlamak şurda kalsın, büyük başarısızlıklar içerisine girmiştir.

80'lerin başlarında böyle bir durumu beklemediği için, geliştirdiği anayasasıyla ve diğer düzen içi kurumlaşmalarıyla 90'lara doğru geldiğimizde "mutlak başaracak" inancı içinde hareket etti. Bugün bu inancın da ona pahalıya patladığını görüyor, ama geriye adım da atamıyor. Fakat yeni bir hamle ve yeni bir darbenin koşulları da fazla yoktur. Dolayısıyla da, çok cılız da olsa, bizim açımızdan elverişli ve olumlu sonuçlar doğuracak bir sürece girilmiştir. Gerek düzen içi çatışmaları kızıştırmak açısından olsun, gerekse Türkiye'nin toplumsal güçlerinin harekete geçirilmesi açısından olsun, en anlamlı bir dönemin başlaması durumu sözkonusudur. Özal'ın cumhurbaşkanlığıyla daha da alevlenecek bir dönemin içine girilmektedir. Mücadelemizin böylesi bir gelişmeyle çok yakından ilintisi ve bunun üzerinde etkisi vardır. Bu bir anlamda devrimci taktiklerimizin ortaya çıkardığı bir gelişmedir. Hiç şüphesiz böylesi bir gelişmeyi ortaya çıkarırken hayalci değiliz. Düzen elbette özel savaşı daha da geliştirerek kendisini savunmaya çalışacaktır. Ama stratejik planda savaşı kaybetmiştir. Güncel olarak geliştireceği bütün taktikler -bu çok önemlidir- bizim taktiklerimizle iyi karşılanırsa, genelde gerillaya ilişkin değil, bütün alanlarda ve Türkiye'de yaygınlaştırılacak taktiklerle biz devrimci savaşımı geliştirirsek, kazanacağız. Artık bir taktik savaşıma dönüşen bu mücadeleyi, bu anlamda güncel devrimci yaşamda, güncel pratik taktik savaşımda biz yetkince karşılamayı bilirsek, stratejik anlamda olduğu gibi, günlük pratik anlamda ve taktik anlamda da kazanabileceğiz. Savaş, gerçekten bu anlamda, bir bütün olarak güncel taktiklere kim en güçlü yaklaşımı gösterirse, onların uygulamasını, örgütlenişini, yürütülüşünü, idaresini ve sonuçlarını tekrar tekrar daha da yetkin taktiklerle karşılanarak kazanmasını pratik adımlarla karşılarsa, onun lehine sonuçlanacaktır.

Bu anlamda biz; ilk defa kendi stratejik yaklaşımımız altında özenle hazırlanan anlamlı taktiklerle savaşım dönemine girmişiz. Uzun bir ideolojik-politik hazırlıktan sonra, yine askeri anlamda da oldukça uzun bir hazırlık ve pratik deneme sonucunda, böylesi bir döneme ulaştığımızı görüyoruz. Bu dönem ve her bakımdan kazanılması kaçınılmaz olan gelecek dönem, taktiklere iyi nüfuz edilirse; taktik önderliğe, güncel propagandaya, güncel eylemlere nüfuz ettirilip hükmedilirse, eskiden yıllarca alamadığımız sonuçları biz çok kısa süre içinde alabiliriz. Aynı şey düşman için de geçerlidir. Eğer biz tam karşılık veremezsek, karşı-devrimin taktikleri bizim yetmez taktiklerimizle karşılaşırsa, eskiden bize yıllarca veremedikleri zararları bir çırpıda verebilirler. Dolayısıyla, günümüz devrimciliği, daha çok taktik alan üzerinde yoğunlaşacak bir devrimciliktir. Güncel yaşamın azami devrimcileştirilmesi, bunun için azami propaganda, örgütlenme, azami eylemin planlanması ve gerçekleştirilmesi mümkündür. Eylem sonuçlarının bir kez daha örgütlendirilmesi ve bütünüyle bu aşamada tutucu-muhafazakar olunmadan oldukça yaratıcı hareket edebilmek ve pratikte bunu sergilemek mümkün olacaktır. Günümüzde PKK militanlığının daha çok üzerinde yoğunlaştığı saha burasıdır. Daha önce partileşme sürecinde, sınırlı olarak ele aldığımız bu aşamayı, günümüzde çalışmalarımızın temeli haline getiriyoruz. Eğitimde ve günlük savaşımda taktik alanı oldukça ele almak ve yetkinleştirmek istiyoruz. Karşı-devrimin güncel taktiklerini karşılamaktan tutalım, bunları boşa çıkarmaya kadar, karşı-devrimci taktiklerin ulaşamayacağı bir biçimde kendi öz taktiklerimizi yetkinleştirmeye kadar, günümüzün devrimciliğini başarıdan başarıya koşacak bir duruma getirmek istiyoruz.

Önemli olan, bu konuları, gerek eğitimde olan sizlerin ve gerekse bütünüyle savaşan Parti güçlerimizin en çok üzerinde kafa yorarak kavramasıdır. Buna oldukça somut yaklaşacakları ve kendilerini böyle bir savaşımın militanları haline getirmek için her şeylerini ortaya koyacakları bir devrimci yaşam ve savaşım tarzıdır. Yenilenme ve yetkinleşme dediğimiz, bir bütünüyle bu sahada gerçekleştirilmek durumundadır. Adeta devrimciliğimizin özetlenmesi bu anlamdadır. Başarılı bir devrimci pratiğin bundan sonra sağlanması bu temelde olacaktır. Bu konular üzerinde kısaca durmaya çalışacağım. Bütün sorumlu güçlerin de bundan sonraki tüm çalışmalarında, özellikle kararlaştırıcı toplantılarında ve görev almalarında, hep bu çalışmaya ağırlık vererek, daha da pratikleşmiş ve uzmanlaşmış çabalara ağırlık vererek sonuç alabileceklerini bilmeleri gereklidir. Bu, özellikle militanların bir görevidir. Bizler bu konularda genel çerçeveyi her zaman çizmeye çalıştığımız gibi, güncele ilişkin genel taktik çerçeveyi de çizmekten geri kalmıyoruz. Ama bu çerçeve içinde rol oynamak, bu çerçevenin gereklerini yerine getirmek, tamıtamına militanların görevidir. Bunun üzerinde asıl yoğunlaşması gerekenler, Partimizin komuta güçleridir.

9 Ekim 1989

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	**22.50 s.**	**Hollanda**	**3.75 hfl.**
Belçika	**75.00 bfr.**	**İngiltere**	**0.90 £.**
Danimarka	**10.00 dkr.**	**İsveç**	**7.50 skr.**
Fransa	**7.50 ff.**	**İsviçre**	**3.00 sfr.**
		Norveç	**10.00 nkr.**

KÜRDİSTAN DEVRİMİ KARŞISINDA TÜRKİYE DEVRİMCİ HAREKETİNİN GÜNCEL VE PRATİK GÖREVLERİ

Devrimi zafere götürecek doğru-devrimci birliklerin kurulması ve güçlendirilmesi temel bir görevimizdir

Kürdistan'da PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin siyasal, askeri, kültürel vd. alanlarda ciddi gelişmeler ortaya çıkardığı bilinmektedir. Bu gelişmeler, Kürdistan toplumsal yapısında hızlı bir dönüşümü -ki bunlar tamamen devrimci dönüşümlerdir- ortaya çıkarmaktadır. Türk egemenliği altında bu toplum, bırakalım ileriye gitme, sürekli gerileyen bir durumu yaşamaktaydı. Özellikle kemalist rejim altında toplumsal dinamikleri gerici ve tahripkar zorla imha edilerek, suskun ve durağan bir yapı yaratılmaya çalışıldı ve bunda da oldukça mesafe alındı. Her türlü aşiretsel, kabilesel, ailesel ve mezhepsel ilişki biçimleri zorla ayakta tutularak, sömürgecilik bu **temelde varlık bulmaya çalıştı. Tabii, bu koşullar altında Kürdistan halkının** çağla bütün bağları koparılarak, geleceği karartılabildiği kadar karartıldı. Böylece toplum bünyesinde hiçbir sorun çözülmediği gibi, yabancı egemenliğin getirdiği yeni sorunlarla daha da karmaşık bir yapı yaratıldı. Bu temelde üst üste yığılmış ve iç içe geçmiş asırlık sorunlarla 1970'li yıllara gelindi. PKK, bütün bu sorunları çözme görevi temelinde doğdu. PKK'nın doğuşuyla birlikte, bu sorunlara karşı olağanüstü zorluklar altında bir savaş başlatıldı. Sorunların çozüm yolları bütün yönleriyle ortaya kondu; pratik çözüm çabaları geliştirilmeye başlandı ve bu çabalar hala büyük azım ve kararlılıkla sürdürülüyor. Böylece halkımız dörtbin yıllık tarihinde yaşamadığı gelişme ve değişmeleri son 15 yıllık süreçte yaşadı, yaşıyor. Bugün halkımız bağımsızlık ve özgürlüğü için her türlü olanaksızlığa rağmen bütün zorlukları yenerek sömürgeciliğe karşı savaşıyorsa bu, tartışılmaz olarak PKK önderliğinin ortaya çıkardığı bir gelişmedir. Bu temelde halkımız ulusal ve toplumsal bir alt-üst oluşu, yani devrimi yaşıyor. Zaten bu gelişmelerden dolayıdır ki; Kürdistan sorunu, TC'nin ve uluslararası destekçilerinin birinci gündem maddesi haline geldi. Herkes kendi çıkarını esas alan bir çözüm geliştirme çabası içine girmekte ve onu halkımıza dayatmaya çalışmaktadır. Bu temelde, çıkarları bütünleşenler, ortak bloklar yaratarak, birlikte hareket etmektedirler.

Açık ki, dünya gündemine çok sıcak ve çözüm gücü olarak kendisini dayatan Kürdistan halkının çıkarı bu bloklaşmalarda değildir. Onun çıkarının bütünleştiği güçler, dünya işçi sınıfı, sosyalist sistem ve ezilen halkların kurtuluş hareketleridir. Bunların başında da Türkiye işçi sınıfı ve halkı gelmektedir. Çünkü Türkiye ve Kürdistan halkları hem tarihi süreç içinde, hem de günümüzde aynı egemen sınıflar tarafından sömürülmüş, baskı altında tutulmuş, işkence ve katliamlardan geçirilmiştir. Özellikle 12 Eylül faşizmi koşullarında en başta Kürdistan halkı olmak üzere, Türkiye halkı da tarihinin en büyük vahşetiyle karşılaşmıştır. Bu iki halk, çeşitli entrika ve komplolarla hep örgütlü güçlerinden yoksun bırakıldığından ve kendi çıkarlarını formüle edemediklerinden kurtuluş için verdikleri büyük mücadelelerde katliamlardan geçirilmiştir. Böylece bu iki halkın birlikte yaşamaları kendi öz iradeleri dışında gerçekleşmiş; onların çıkarlarını değil, egemen sınıfların çıkarlarını esas alan ve zor temelinde geliştirilen bir "birlik" gerçekleştirilmiştir. Açık ki bu birlik, halklarımızın gelişimini değil, tam tersine onların daha çok sömürülmesini temel alan, dolayısıyla da gelişmelerini durduran çok tahripkar bir rol oynamaktadır. Kürdistan ve Kürt halkının inkarını esas alan bir mantığın ürünü olarak geliştirilen bu sözde birliğin halkımız üzerinde daha da tahripkar ve yok edici bir rol oynadığı bilinmektedir.

Türkiye ve Kürdistan halklarının özgül iradeleri dışında ortak yaşamak zorunda bırakılmalarının temelinde Türk egemen sınıflarının çıkarları yatmaktadır. Fakat, bunda Kürt egemenlerinin çıkarının olduğu da yadsınamaz. Hatta tarih karşısında bunların suçluluk durumları, Türk egemenlerinden daha büyüktür. Çünkü, Türk egemenleriyle girdikleri çıkar ilişkilerinde, kendi sınıfsal çıkarlarını esas alan bir ilişki ve ittifak dahi sözkonusu olmamıştır. Bu yüzden de, kendi çıkarlarını kabul ettirmek için bile olsa örgütlenme, eylem geliştirme ve bu temelde gücünü kabul ettirerek bir pazarlık düzeyine ulaşma durumu olmamıştır. Kendisinin inkarını baştan kabul etme, her sınıfın vazgeçilmez hakkı olarak, ülke ve halk gerçeğini dayatma yerine, tamamen teslim olmanın ve ülkeyi, halkı satmanın onursuzluğunu yaşamışlardır, halen de yaşamaktadırlar. Herne kadar zaman zaman başkaldırıları sözkonusu olmuşsa da; bu, halkımızın boyun eğmez karakteri ve yabancı düşman güçlere karşı duydukları soylu kinin bir sonucu olmuştur. Onlar bunu istismar ederek, kendi aşiretsel ve ailesel çıkarlarını korumada kullanmışlardır. Böylece, aşiretsel iç otonomilerini korumayı esas almışlardır. Hiçbir zaman bu direnişleri Kürdistan'ın kurtuluşunu sağlamak için ülke geneline yayma çabası içine girmediklerinden, her isyanla birlikte Türk sömürgeciliği kolayca katliamlar geliştirmiş ve bu katliamlarda insanımızın oluk oluk kanı akmıştır.

Kürt egemenleri katliamlar sürecinde ve sonrasında ihanet ederek, insanlık tarihinde soysuzluğun en büyük örneklerini sergilediler. Özellikle cumhuriyet döneminde bu onursuzluğu uç noktaya vardırarak, sınıf olarak TC'nin ajanları durumuna geldiler. Dolayısıyla, Kürt egemen sınıflarının Türk egemenleriyle girdikleri ilişkiler, tehlikeli ve gerici ilişkilerdir. Bu tarz ilişkilerin mahzur görülecek hiçbir yönü olmadığı gibi tarih karşısında en büyük suç durumunu taşımakla sonuçlanmıştır. Kürdistan halkının varlığını red temelinde ortaya çıkan bu ilişkilere dayanarak TC, halkımızı kendisine benzeştirmek için katliamlar, sürgünler ve kültürel imhayı geliştirdi. Yine, Türk egemenleri kendi çıkarlarını Kürdistan'a dayandırarak, burayı gericiliğin beslendiği bir kaynak haline getirdiler. Buna dayanarak; Türk halkının mücadelesini bastırmada güçlü bir araç olarak kullandılar ve hala da kullanmaya çalışıyorlar. Özellikle Türk şovenizminin körüklenmesinde, Türk halkını şoven duygularla beslemede Kürdistan'ın içinde tutulduğu statü -ki, bu klasik sömürgeciliktir- oldukça malzeme sunmuştur. Hatta Türkiye halkının öncüsü olması gerekenler dahi, şovenizmin etkisinden kendilerini kolay kolay kurtaramamışlar; sosyal-şoven bir anlayışın temslilcileri olmuşlardır. Ancak yeni yeni, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin de etkisiyle bu anlayışı kırmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla, Türkiye halkının günümüze kadar devrimci seçeneğini oluşturamamasında Kürdistan'ın içinde tutulduğu statü belirgin rol oynamıştır.

İşte bu bilinen nedenlerden dolayı, tarihte Türkiye ve Kürdistan halkları öz örgütlerini yaratarak egemen sınıflara karşı, dayanışma içinde mücadele ademediler. Hep Türk egemen sınıflarının lehinde, genellikle de Kürdistan halkının imhasına yolaçacak şekilde, birbirlerine karşı savaştırıldılar. Dolayısıyla da bu iki halk birlikte yaşama veya ayrılıp **bağımsız devletlerini kurma konusunda özgür iradelerini kullanamadı.** Bu yönlü kararlar onlara düşman güçler tarafından alındı ve zor temelinde uygulandı. Tabii, halklarımıza **reva görülen de; özgürlük değil, kölelik oldu. Bu kölelik statüsü hala** devam ettirilmek istenmektedir. Böylesi bir yaşamın kabul edilmez, onursuz bir yaşam olduğu açıktır.

PKK doğuş anından itibaren bu onursuz yaşamı reddetmiş; buna karşı mücadeleyi varlık gerekçesi saymıştır. PKK'nin çizgisinin özünde bu iki halkın ortak dayanışma temelinde mücadele ederek kendi öz iktidarlarını yaratıp kardeşçe yaşamasının koşullarını yaratma yatmaktadır. Fakat PKK, bu koşulların iki halkın özgürleşmesi şartlarında doğacağını iyi görmektedir. Nitekim büyük enternasyonalist Kemal PİR, *"Ben Türkiye ve Kürdistan halklarının birlikte yaşamasından yanayım. Ama bu, özgürlük şartlarında mümkündür. İki halk özgür olduktan sonra, sömürücü sınıflarsız koşullar altında bu mümkündür. Bunun da ancak PKK önderliğinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin verilmesiyle gerçekleşeceğine inandığım için PKK saflarında yer aldım"* der. **Kemal PİR yoldaşın da vurguladığı bu büyük gerçeklik, bugün** Kürdistan'da maddi zeminine giderek daha fazla kavuşmaktadır. Kürdistan halkı, yürüttüğü kutsal özgürlük savaşında kendi gerçekliğini dost-düşman herkese kabul ettirmiştir. Açık ki, bu büyük iddiayı gerçekleştiren, biricik temsilcisi PKK'dir. Bugün halkımız, PKK-ERNK-ARGK otoritesi altında örgütlenerek, savaşımını hergün zafere bir adım daha yaklaştırmaktadır.

Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğine karşı verilen gerilla mücadelesi, Türkiye halkının da bağımsızlık, sosyalizm ve demokrasi mücadelesine büyük ivme kazandırarak ilham kaynağı olmaktadır. Bunu, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle vurgulamaktadır: *"... Bu eylemler gerçeğin sesidir. Gerilla eşittir Türkiye'de demokrasiye nasıl gidilir! Buna bir çağrı sesi! Halkların eşit, özgür ilişkilerine nasıl gidilir? Buna da bir çağrı sesidir. Bağımsızlık ve özgürlük, halklarımız için nasıl sağlanır? Buna bir davetiyedir. Bugün PKK, nefes nefese insan soyundan bitebilecek en büyük fedakarlık, cesaret ve bilincin yoğunlaşmasının somut bir ifadesidir. Dolayısıyla büyük saygı duyuyorum. Türkiye ve Kürdistan halklarının gerçeklerini içten bilen ama, tarihi ve güncellik itibarıyla çok sıkı ilişkileri olan, kaderleri bir çok bakımdan ortak olan halklarımıza bu gerçekleri yansıtmak, gerçekten büyük önem taşıyor.*

PKK bu gerçekleri ortaya çıkarmak, dost olması gerekenlere yansıtmak için, uzun yıllar büyük zorluklar ve olanaksızlıklar altında çaba yürüttü ve hala da yürütmektedir. Fakat TC'nin, Partimize karşı uyguladığı, adeta çelikten bir zırh içine hapsederek tecrit etme politikası, bugüne kadar gerçeklerin Türkiye halkına doğru ve tam yansıtılmasına engel olduğu gibi, bütün gelişmeleri en çarpık biçimde ve şovenizmi körükleyecek tarzda yansıttı. Bu koşullar altında, bırakalım Türkiye halkını, onun öncülleri olması gerekenler dahi bundan etkilenerek, sosyal-şoven, inkarcı bir politikanın sahibi oldular. Ve bu temelde PKK'ye karşı yer yer silahlı düzeye de varan bir mücadele yürüttüler. Ama bütün bunlara rağmen PKK, dar milliyetçi anlayışlara düşmeden, Türkiye halkına duyduğu büyük güvenle, doğru mücadelesini yürüttü. Bugün PKK'nin ne kadar doğru ve haklı bir mücadelenin yürütücüsü olduğu somut pratik tarafından da kanıtlanmıştır.

Yine PKK, bu zorluklara rağmen, her fırsatta birlik sorunlarına el atmış, en ufak olanağı dahi bunun için kullanmaya çalışmıştır. Ve konunun ciddiyetini iliklerine kadar hissederek, hep duyarlı ve seviyeli yaklaşmıştır. Nitekim, faşizmin ağır koşulları altında Türkiye ve Kürdistan'da kaçışın kol gezdiği, teslimiyet ve ihanet rüzgarının etkisi altında Avrupa'ya akının meşruluk kazandığı bir ortamda, konuya ilişkin düşüncelerini 1982'lerde en kapsamlı değerlendirmelerle devrimci kamuoyuna sunmuştur. Ardından da büyük emek ve çaba sarfederek FKBDC'nin kuruluşunu gerçekleştirmiştir. Daha sonraki süreçte FKBDC bünyesinde yer alan bazı güçlerin teslimiyet ve ihanete yatmaları sonucu FKBDC, pratikte tarihi rolünü tam oynayamadıysa da, halklarımıza güçlü bir mesaj sunmuş ve kurtuluş özlemlerinin diri tutulmasında önemli rol oynamıştır. Ayrıca FKBDC, sahip olduğu devrimci platformuyla, halklarımızın tarihinde ilk kez böylesine devrimci temellere dayanan bir çerçeveyi ortaya koymuştur. Bu anlamda da FKBDC adımı tarihseldir. Yine bugün onun hedeflerine, güncel gelişmeleri de dikkate alarak, ulaşma çabasına girmek, halklarımızın önünde duran güncel ve pratik bir görevdir.

Bugün PKK önderliğinde halkımız seçeneğine kavuşmuş ve verdiği siyasi ve silahlı mücadeleyle Türk rejimini Kürdistan'da tükenme noktasına getirmiştir. Bu yüzdendir ki, Türk egemenleri kendilerine lider dahi bulamamaktadırlar. Turgut Özal gibi ucube tiplerle işi götürmeye çalışmak zorunda kalmaktadırlar. Bu vesileyle, Türkiye emekçilerini de yönetemez duruma düşmüşlerdir. Türkiyeli emekçiler de, Kürdistan'da yürütülen gerilla mücadelesinin etkisiyle, bu faşist rejimden kurtulma ruhuna hergün daha fazla kavuşmaktadırlar. Bunu, henüz devrimci seçeneğini yaratamamış olsalar da, çeşitli eylemleriyle ortaya koymaktadırlar. Dolayısıyla, Türkiye halkı da devrim seçeneğine hızla yaklaşmaktadır. Bu mücadelenin zafere ulaşmasının Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesinin ekseni etrafında demokrasi kavgasından ***geçeceği, bugün daha iyi anlaşılmaktadır. "Türklerin de çıkışını*** *demokratik bir devrimde görüyorum. Türk ulusunun özgürleşmesinde, aşırı batı etkisinden kurtulmasında, köklü bir demokratik halk iktidarına kavuşmasında ve bunu da Kürtlerle, hiç itirazsız birliğinde görüyorum. Hatta, Türk ulusunun hergün eleştirilen bu durumlara son vermesinin yolu; bu demokratik devrimde olanca dürüstlükle, ya da eşitliği hiçbir zaman gözardı etmeyen, cesur ve şovenizmden uzak bir tavırdan geçer. Ve gerçekten buna, halklarımızın çıkarına olduğu inancıyla yönelmek; bu tutumu ısrarla savunmak ve başarılı olmaktır. Çıkış budur."* **(PKK Genel Sekreteri)**

Bu çıkış yolu, bugün her zamankinden daha fazla yakalanmış ve koşullar oldukça olgunlaşmıştır. Zaten bu birliğin Kürdistan ayağının objektif ve subjektif koşulları oldukça olgunlaşmıştır. Bu gelişmelerden dolayıdır ki, Türkiye ayağının objektif koşuları da son derece olgun hale gelmiş ve subjektif plana da yansıyarak önemli gelişmeler kaydetmiştir. Her şeyden önce şovenizm ve sosyal-şovenizmin zırhı büyük oranda delinmiştir. Dolayısıyla, Türkiye halkı ve devrimci, demokratik hareketi, Kürdistan sorununa daha sıcak ve samimi yaklaşma sürecine girmiştir. Bunun sonucudur ki, PKK'yi daha yakından tanımak amacıyla, Parti Genel Sekreterimizle çeşitli röportajlar yapılmıştır. Partimizin devrimci birlik ve mücadele anlayışı, başta Türkiye halkı olmak üzere halklarımıza ulaştırılmıştır. Böylece, bugün devrimci kamuoyu kurtuluş mücadelemizin birlikçi, direnişçi ve kazandırıcı özelliklerini daha iyi tanımaktadır. Bu da, birlikte mücadele anlayışını oldukça güçlendirmektedir. Özellikle Devrimci Birlik Platformu'nun kurulması ve bunun yaygınlaştırılmasının pratik adımlarının atılması, diğer sevindirici bir yönü oluşturmaktadır.

Birlik ve ortak mücadele sorunlarının oldukça güncelleştiği günümüzde; biz de bu süreci hızlandırmaya katkıda bulunmak amacıyla, gazetemizde, **"Kürdistan Devrimi Karşısında Türkiye devrimci Hareketinin Güncel ve Pratik Görevleri"** adlı bir köşe açmayı uygun gördük. Bu köşemizde, halklarımızın sorunlarının devrimle çözümü için, çeşitli değerlendirmeler içine girmeyi, Türkiye devrimci-demokratik güçlerinin mücadelemize yaklaşımını irdelemeyi ve devrimi zafere götürecek doğru-devrimci birliklerin kurulması ve geliştirilmesine katkıda bulunmayı amaçlıyoruz. Bugün Türkiye ve Kürdistan halkları ile devrimci güçlerinin sağlam temellerde gelişmesinin en önemli ön koşullarından biri, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin doğru kavranması, bu mücadele karşısında doğru pratik tutumlarının geliştirilmesidir. Buna dayanılarak Türkiye devrimi için güncel-pratik çözümler doğru temellerde geliştirilebicektir. Çünkü, Kürdistan mücadele gerçekliği, doğru tarzda Türkiye'ye yansıtılabildiği oranda, şovenizmin ve sosyal-şovenizmin tasfiyesi mümkün olabilecektir. Bunun tasfiyesi Türkiye devrinin önündeki en büyük engellerden birinin aşılmasını, nefes borularının açılarak doğru ve sağlıklı bir rotaya girmesini sağlayacaktır. Böylece, halklarımızın ortak mücadelesinin önündeki engellerin aşılması, Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin **gelişme kaydetmesi sağlanabilecektir.**

Tartışmalarımızda ayrıca güncel, pratik sorunları ele alacağız ve doğru

Devamı 23. sayfada

2000'e Doğru Dergisi adına Doğu Perinçek'in PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaşla yaptığı röportajın, Türk halkını ve onun devrimci-demokratik seçeneğini değerlendiren bölümünü yayınlıyoruz.

"KÜRT VE TÜRK HALKLARINI DEVRİM BİRLEŞTİRİR"

2000'e Doğru: Madem ABD'yi reddediyorsunuz, Barzani'yi, Talabani'yi ve onlarla işbirliği yapmayı reddediyorsunuz ve bu iş kuvvetle olacaktır; kiminle işbirliği yapacaksınız?

PKK Genel Sekreteri: Maalesef benim aklıma "Keloğlan" durumuna gelen Türk halkı geliyor.

2000'e Doğru: Yani Türk halkıyla birleşeceksiniz?

PKK Genel Sekreteri: Türk halkı ama, kurtuluşu başkalarından bekleyen, emperyalizmden bekleyen; hele, günümüzde hemen dışa açılan, "kral gibi yaşıyorum" diyen halk, düşmüş bir halktır. Hemen şunu söyleyeyim; Kürdistan'ın ezilmişliği Türk halkının ezilmişliğidir. Ben, kendi halkımı tanıdığım kadar, Türk halkını da tanımak istiyorum. Onun özgürlük tanımını da yapmak istiyorum.

2000'e Doğru: Türk halkını tanıyor musunuz?

PKK Genel Sekreteri: Tanınmaz hale gelen Türk halkını tanıdığınızı iddia edebilir misiniz? Bunu, objektif koşullar şöyle, subjektif koşullar böyle anlamında söylemiyorum. Ortada tanınmaz hale getirilmiş bir halk gerçekliği vardır.

2000'e Doğru: Ayağa kalksın diyorsunuz?

PKK Genel Sekreteri: İliklerine kadar sömürülmüyor mu? İşçilerin ücret seviyesi Afrika'nın siyahlarından bile geriye düşürülmüşken, böylesi bir halk tanınmaz bir haldedir. Ülkesi turistik, tarihi, bütün güzellikleri; doğası ve havasıyla başkalarına peşkeş çekilirken, Türk halkı bir hizmetçi durumunda değil midir? Avrupa'da bir hizmetçi durumunda değil midir? Hiçbir halk kendi egemenleri tarafından bu kadar ihanete, bu kadar alçalmaya uğratılamaz. Egemen sınıflar adına alçaklığa uğramış bir halktır -haydi bizimkiler işbirlikçi, katmerli hain; oysa onlar egemen ve üstelik kendilerini Türk saymaktadırlar, bazıları aşırı Türkçü geçinmektedir-. Evet, dünyada var mı bunlar kadar kendi halkını peşkeş çeken? *"Genç nüfustur, Avrupa'nın bütün ucuz iş gücünü sağlayacağız"* diyen Başbakan değil midir? Buna karşı halk ne diyor? *"Daha çok gitmek istiyoruz"* demiyor mu? Dünyanın diğer taraflarına, Arabistan çöllerine savrulduklarında daha fazla kuyruğa girmek isteyen bu halk değil mi? Bütün kıyıları talan ediliyor, hepsi kayıtsız değil mi?

2000'e Doğru: Bu bir cephesi, bir milyon cephesi ayağa kalkıyor, demokrasi isteyenler yürüyor.

PKK Genel Sekreteri: Ben hakim yanından söz ediyorum.

2000'e Doğru: Doğru.

PKK Genel Sekreteri: Ben gerçekçiyim, yüreğime bazı küçük damlalar dökerek susuzluğumu gidereyeceğimi anlamalısınız.

2000'e Doğru: Tabii, sizin çok çektiğinizi biliyorum.

PKK Genel Sekreteri: Şimdi gerçeğin ta kendisi budur.

2000'e Doğru: Ben sizin özleminizi -burda- daha iyi gördüm.

PKK Genel Sekreteri: Ağır basan yanını söylüyordum. Türk halkı kendi yurdundan ne kadar yararlanıyor? Kendi emeğinden ne kadar yararlanıyor? Bu, devede kulaktır. Böyle bir halk tanınmaz haldedir. Gerçekçi olalım. Dış politikada alınıp-satılıyor, farkında bile değildir.

2000'e Doğru: Peki böyle mi devam edecektir?

PKK Genel Sekreteri: Şimdi ona geleceğim. Siz dediniz ki, "Kiminle birleşeceksiniz?" Evet, "Keloğlan"la birleşeceğiz; anasının yoksul, öksüz oğluyla birleşeceğiz.

2000'e Doğru: Çok güzel.

PKK Genel Sekreteri: Birleşeceğiz de, kafasına vura vura birleşeceğiz. Türkleri neden sevmeyeyim, ama dedim ya, sevmenin de bir tanımı var. Özgürlüğe ne kadar yanaşıyor, bu önemlidir. Türk halkıyla ve onun temsilcileriyle ilişki düzenleyeceğiz, bundan en ufacık bir kuşkunuz olmasın. Gerekirse biz zorlayacağız. Hatta, size göre biz ayrılıkçı mıyız -bazıları böyle iddia ediyor-. Hayır, biz gerçekten çelikten bağları döşeyeceğiz. Söyleyeyim; onlar, "Hayır siz ayrılacaksınız" deseler, "Hayır ben tutacağım; birleşeceğim" diyeceğim.

2000'e Doğru: Nasıl bir Türkiye'de yaşamak isterdiniz, nasıl bir Türkiye'yi özlersiniz?

PKK Genel Sekreteri: Geliyorum, neden biz, Türkleri, Türk halkını bırakmayacağız? Bu çok önemli. Her şeyden önce, 1000 yıldır oldukça içiçe geçmiş bir tarih var. Görüyorsunuz beni, bütünüyle Türkçe sistemiyle düşünüyorum. Bu, Kürtten daha fazla, Türk halkıyla yakından alakalıdır. Bu bir yönün mevcudiyetini gösteriyor. Bu temelde, bu düşünce ve tarzda bir çalışmayla ayağa kalkan bir Kürt halkı, Türk halkını kaldırır, kaldırmak zorundadır.

2000'e Doğru: Sizi de Türk halkı kaldırmış. *"Ben aydınlanma hareketinin içinden geldim"* dediniz ya.

PKK Genel Sekreteri: Evet, bunu inkar etmedim. Tarihi de araştırdım; tarihin nasıl çarpıtıldığını, egemen tarafından ne hale getirildiğini araştırdım. Zor anda, muhtaç olduğunda, şunu birlikte yapacağız diyor, ama sonuçta ne başa getiriyor? Bu egemen sınıfların çarpık hale getirdiği tarihtir. Bu en büyük tarihsel haksızlıkların adlarına düzenlendiği halklar ilişkisidir. Ne Arap ve ne de Yahudi ilişkisi böyledir. Ne Fransız, ne Alman; hiç bir halkın tarihinde bu kadar zorunlu, ama bir o kadar da hainane, alçakça ve diğer halkın aleyhine, her iki kesimin egemen sınıfları tarafından düzenlenen böyle bir kalleşlik yoktur. Büyük isyanın çok büyük bir tarihsel nedeni var. Sen bu halktan ne zarar gördün de bunu yok ediyorsun? Bunu, en yetkin egemen sınıfların mantık yapısında aramak gerekir. İşte biz bunu hepinizden çok daha kapsamlı görüyor ve bu görüşle eylem düzenliyoruz. Türk halkına saygısızlık etmek istemediğimiz için, şu anda başına geçmek istemiyoruz. Kendi öncüsünü kendisi çıkarmalı diyoruz. Her halk bir öncüye layıktır. İşte, bizim ortak mücadele etme anlayışımız ve halkların gerçeğine sadakatimiz budur.

2000'e Doğru: Peki, nasıl bir Türkiye'de yaşamak istersiniz, özlersiniz?

PKK Genel Sekreteri: Benim şöyle bir Türkiye'de yaşamak istememden ziyade, şöyle ayağa kalkan, böyle özgürlüğe sarılan bir Türkiye özlemim var. Bu yaşama 70'lerde tutkum biraz vardı, ama şimdi yok.

2000'e Doğru: Hangi anlamda yaşamak?

PKK Genel Sekreteri: Ben 70'leri biraz Türkiye'de sevdim. Neden sevdik? Çünkü özgürlüğe biraz soluk aldırılıyordu. Özgürlük soluğu alınıp veriliyordu da ondan sevdim. Şimdiki Türkiye'yi sevebilir miyim? Hayır, şimdiki Türkiye 12 Eylül rejimi altında düşürüldü. Şimdi ne kadar hayat kadını var? Soruyorum ve cevap istiyorum.

2000'e Doğru: Geçenlerde Refah Partisi açıklama yaptı; *"1 milyon"* dedi.

PKK Genel Sekreteri: 1 milyon kadının, hayat kadını olması! İşsizlik?

2000'e Doğru: Dört-beş milyon işsiz. Gangsterler, kabadayılar artmıştır.

PKK Genel Sekreteri: Üç kağıtçılar, hayali ihracatçılar... Bilirsiniz, haraç-mezat satılan bir Türkiye. Ben bu Türkiye'de yaşamayı ne yapacağım?! Siz nasıl yaşıyorsunuz?

2000'e Doğru: Biz yardım ederek yaşıyoruz; peki niye?

PKK Genel Sekreteri: Siz niye yardım yapmıyorsunuz?

2000' Doğru: Yardım ediyoruz.

PKK Genel Sekreteri: Gençliğine soruyorum, diyorlar ki gençlik iyi aşk yapıyor! Lanet olsun o aşkına! Sevgi özgürlükle mümkündür. Biz 70'lerde de gençliği, o gürül gürül yiğitliğini tanırdık.

2000'e Doğru: Aşkı da yapıyordu.

PKK Genel Sekreteri: Yani çok samimiydi. Yoldaşça ilişkilerin bir anlamı vardı, demek istiyorum. İlgi, ilişki bir anlama sahipti. Şimdikinin anlamı yok. Bunlar basına yansıyor. Gerçekten bunları çok hor görüyorum. Gençlik, sadece gençlik mi; bir bütün olarak emekçi, yaşam felsefesinde çok iğrenç durumdadır. Hemen size söyleyeyim; bu yıllarda zulüm, sömürü bu kadar gelişirken, kılını kırk yarmamayı, "olur böyle yaşamak" demeyi, en büyük güçsüzlük olarak adlandırırım. Bir yaşam felsefesinden daha bahsedeyim: Buna boyun eğmeyi, sinesine oturtarak veya "kırmızı çizgiyi yaşayalım, sineye çekelim, daha sonra yeniden demokratik yaşama geçelim" demeyi, demokrasi için en büyük tehlike, onurlu yaşama karşı en büyük suç telakki ediyorum. Yine bunu bir karalama olarak değil, veya beni ezmek, imha etmek isteyen 12 Eylül rejimi olduğu için değil de, kendilerine en büyük kötülüğü yapan bir rejim olduğu için söylüyorum.

2000'e Doğru: Peki umutlarınız yok mu? Bu nereye kadar sürecek? Nasıl görüyorsunuz Türkiye tablosunu?

PKK Genel Sekreteri: Umudum sonsuzdur. Bakın, şimdi Türk ordularını Kürdistan'da tanınmaz hale getirdik. Dünyanın en anlı-şanlı ordusunu yürüyemez durumda bıraktık. Fakat mesele bu değildir. Ne ben bununla böbürleneyim, ne de siz "umut ne kadar" deyin. Kabul edilmeyecek durumlar vardır. Örneğin, bu rejim insanlığı tehdit eden, ezen, bir halkı iğdiş eden, alçatan ve hiç bir suretle kabul edilmemesi gereken bir durumu ve dönemi yaşattı. Sanırım bazı yazarlar 12 Eylül'de ne kadar adamın öldürüldüğünü işliyor; örneğin Erbil Tuşalp yazmış. Bu anlamda iyilerin adını burda anmak gerekir. Bu kurum ve ahlaksızlığın nasıl toplumun kökenlerine sindiğine bazı yazarlar dokunuyorlar ve açıklıyorlar. Toplum, baştan aşağı suçlu duruma düşürülmüştür. Yetenekli toplumda, birbirlerine en ağır hakaretlerde, en ağır namussuzluklarda bulundurulurak, herkesin herkesi kirletmesi gerçekleştirildi. Ben buna yanıyorum. Burası senin vatanın değil mi? Bu duruma getirilen bir toplum; emekçisinden tut profesörüne kadar, para biriktirmiş, köşeyi dönmüşler, villalar yaptırmışlardır. Gerçekten ulaşamadığım için değil, iğrenç bulduğum için, nasıl yaşıyorlar diyorum?

"... Birlik nedir? Birlik; eşitçe birbirine benzeyenlerin yanyana gelip aralarında kurdukları bir ilişkidir. Eşit olmak; ekonomide, politikada ve ulusal haklarda eşitlik temelinde gelişkin bir birliktir..."

2000'e Doğru: Peki değişmeyi görüyor musunuz? Yoksa böyle mi sürecektir?

PKK Genel Sekreteri: Hayır, kesinlikle, böyle olur mu? Değişme olacaktır. Değişme ve gelişme bizim hayat felsefemizdir.

2000'e Doğru: Felsefeden değil, bugünkü Türkiye gerçeğinde bir gelişme ele alınırsa; değişme ve gelişme olacak mıdır?

PKK Genel Sekreteri: En büyük müdahale gücümüze inanmazsak yapar mıyız? Siyasi ortama, alaca karanlıkta amansız darbeyi vuran biziz. Hem de en az donanımla, amansız bir takip altında olduğumuz halde bunu yaptık. Büyük gelişme inancı olmazsa bunlar yaşanmaz.

2000'e Doğru: Peki "Keloğlan" ne yapacak?

PKK Genel Sekreteri: Bu konuda çok umutlu olup olmadığımı soruyorsunuz, umutluyum. Türk halkının Kürt halkıyla ilişkilerinin düzeltebilmeliyiz. Bunları devrimle düzeltebilmeliyiz ve düzeltilebilir de. İçine düşülen durum çok ağır bir bunalımdır, bir krizdir. Bu toplumda bunları temel alırsan, bir devrimle karşılık verirsin. Dolayısıyla bizim ilişkilerimizin düzeltilmesinin temelinde, bir devrim yatar.

2000'e Doğru: Yani Türkiye'yi devrim mi birleştirir?

PKK Genel Sekreteri: Türkiye'yi değil, Türk halkını devrim birleştirir.

2000'e Doğru: Türk ve Kürt halklarını da mı devrim birleştirir?

PKK Genel Sekreteri: Evet, evet, devrim birleştirir. Nasıl ki, çok güdük de olsa, 1920'lerdeki birlik olayı devrimle gerçekleştiyse, -ki sonra tamamen Kürtlerin aleyhine sonuçlandı- şimdi daha çok halkların çıkarına, onların demokrasi birliği temelinde birlik sağlanır.

2000'e Doğru: Peki, o zaman amacınızı nasıl tanımlayabiliriz? Yani, "illah ayrılık" diye bir amacınız var mı?

PKK Genel Sekreteri: En büyük ayrılığı onlar yapmıştır. En büyük ayrılık nedir? Baskı nedir? Büyük dengesizliktir. Kavramları çarpıtmayalım. Ayrılık, haksızlık nedir? Dengesiz durumları yaratmak değil mi? Ekonomide, siyasette, kültürde, dilde, hatta günlük çalışmada en büyük dengesizliği yaratanlar bunlardır.

2000'e Doğru: Evet, Sabah gazetesi bunları rakamlarıyla çok güzel yayınladı.

PKK Genel Sekreteri: Tabii, yani bölgeler arası ayrılıklar...

2000'e Doğru: 1960'lardan bu yana...

PKK Genel Sekreteri: Bunlar giderek derinleşmiştir.

2000'e Doğru: Durumu gittikçe kötüleşen 15 il, Doğu ve Güneydoğudadır.

PKK Genel Sekreteri: Kendiniz ayrılığı belirtiyorsunuz. O zaman, yaratan kimdir? Bunu bize sormanın anlamı var mı? Kendi suçunu, kendi eyleminin sonuçlarını bize yakıştırmak, her egemen sınıfın başvurduğu bir kurnazlıktır.

2000'e Doğru: Ben sizin programınızı soruyorum, yani sizin PKK olarak amacınız nedir?

PKK Genel Sekreteri: Geliyorum. En büyük birlik hareketi oluyor. Yalnız şu anlamda: Birlik nedir? Birlik; eşitçe birbirine benzeyenlerin yanyana gelip aralarında kurdukları bir ilişkidir. Eşit olmak; ekonomide, politikada ve ulusal haklarda eşitlik temelinde gelişkin bir birliktir. Bu birlik iyidir ve sağlamdır; bu birlik özlüdür ve saygı değerdir. Bizim bu kavramları, sanki çok ciddi problemlermiş gibi, açıklama zorunda bırakılmamız, hayret ve sıkıntı verici bir durumdur.

2000'e Doğru: Vallahi aydınlattınız.

PKK Genel Sekreteri: Evet, tamamen size demiyorum, size bu soruyu söyleyen bir ortam vardır. Bu ortamın sözcüsü olmak da, sizin için bir talihsizliktir. Evet, bu ortamın sözcülüğünü yapmak zorundasınız; çünkü gazetecilik yapıyorsunuz.

2000'e Doğru: Biz, Türkiye halkı-

ın meseleyi anlamasını istiyoruz.

PKK Genel Sekreteri: Anlamamışsa talihsizlik değil mi?

2000'e Doğru: Hani, isyan eden bir "Keloğlan" meselesini, Türk halkının anlamasını sağlamak için...

PKK Genel Sekreteri: Ama hala devam etmekte olan büyük eşitsizliğin sorumlusu Kürt halkı mıdır? Baskı yapan kimdir, ezen kimdir, ezenlerin ulusal kimliği nedir? Düne kadar bizi inkar ediyordu ve bu konuda Kürt halkının dili kısadır.

2000'e Doğru: Olumlu gelişmeler de var, sorunu koyan oluyor.

PKK Genel Sekreteri: Olumlu gelişmeler var ama, eşitliği istemeyen, birliği istemeyen kimdir? Birlik olayı büyük bir olaydır.

2000'e Doğru: Yani, ille de ayrılık diye bir sorun yok mu?

PKK Genel Sekreteri: Ben bir kez bunu kabul etmiyorum. Benim birlik anlayışım, büyük insanlığın birliği ülküm ve özgürlük ilkem var. Benim büyük halkların kardeşliği ilkem var.

2000'e Doğru: Peki beklenen gelişme nedir? Muhtemel gelişmeler nelerdir?

PKK Genel Sekreteri: Biraz önce dedim ya; ayrılık lafı bir kayıptır. Bunu en derin yapanların, ağzında geveledigi bir durumdur. Bu konuda oyuna gelmem. Ben, büyük birlikçiyim. İnsan soyunun oldukça büyük birliğinden yanayım ve bunun mensubuyum.

2000'e Doğru: Birlik şartı; Kürt halkının da iktidar mensubu olması mıdır?

PKK Genel Sekreteri: Şüphesiz, şüphesiz! Siyasal birlik istiyoruz. Siyasal birlik, güç sahibi olmayı gerektirir. Ekonomik birlik, toplumun güç sahibi olmasını birlikte getirir. Kültürel dayanışma diyeceksiniz; kültüre sahip çıkmayı gerektirir. Bir taraftan bunlar hiç olmadan, nasıl birlik istiyorsunuz? Partisi, hükümeti, meclisi, ekonomisi ve iradesi yok; namusunu koruyacak kadar bir savunması bile yok. Bununla birlik mi kurulur? Yine burada, Türk egemenleri öyle bir durum yaratmışlar ki: çok acı gerçekleri, çok kapalı bir durumu açıklamak gibi bir konuma düşüyoruz. Yok! Kürtlerin bırakalım elinde ekonomik, siyasi gücü, Kürtlerin adı yok. "Ayrılıkçı PKK, terörist PKK" diyorlar! Sen bir tarafı sefil tutacaksın, bir tarafı her şeye sahip kılacaksın, ondan sonra "birliğimizle, bütünlüğümüzle oynuyorlar" diyeceksin! Sırf bu alçakça iddia için, şiddetten çok rahatsız olduğum halde ve onlar da sadece bu yöntemden anladıkları için, ben de bu kadar büyük şiddeti and olarak önüme koydum. Gerçeklerle bu kadar oynama ve bunu yutturacağını sanma! O zaman, al sana anladığın dil, denir.

2000'e Doğru: Peki, Kürtlerin de hak sahibi, söz sahibi olduğu devrimci birliğin biçimi ne olabilir?

PKK Genel Sekreteri: Bir defa şu şart: Kürtler güç sahibi olacaktır. Dikkat ederseniz, ben Kürtlerin diline böyle yönelme, özgürlük de demiyorum; onu direnmeci kılan bir halkın birliğe yanaşabilmesi için, güç sahibi olması gerekir. İktidar siyasi güçtür; yani örgütlenmemizdir. Siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel örgütlenmedir. Bunlar olmadan birlik olmaz. Bize ikide bir söylüyorlar; "Siz ayrılık diyorsunuz." Biz diyoruz ki; bunu ilkin insan olma vasıflarına sahip kılmak gerekir. Ya siz; böyle mi birlik yapmak istiyorsunuz?

2000'e Doğru: Ayağa kalkanla, kalkacak olanla?

PKK Genel Sekreteri: Kadınları küçümsediğim için değil ama -onların özgürlük davasına büyük saygı duyuyorum- yani siz karı mı istiyorsunuz? Hem de yatalak, hem de çok düşkün biri, yoksa özgür bir evlilik mi? Ortada olan, bırakalım özgür bir evlilik olayını, bir kölenin iradesizliğinden daha kötü olan bir evliliktir. Bununla birlik olmaz. Hatta köle bile olunmaz. Bu mideye oturtulan bir lokmadır. Böylesine bir bütünleşme teorisi! Hemen hatırlatayım; o sizin büyük "demokrat"lardan Ecevit diyor ki; "Kürt asıllı olanlar kendisini Türk saydıktan sonra, sorun yok. Varsın Kürdüm desin!" Yüzyıllık, bin yıllık egemen sınıf lehçesini sosyal demokrat maskeyle yapmayı, en büyük demokrat diye lanse ediyor da, onun için örnek verdim. Başta da söyledim: Türk olmak şerefsiz bir olay değildir. En az bizim kadar onlar da şeref sahibidir. Fakat başka bir milletin birdenbire Türk olarak ilan edilmesini büyük bir şerefsizlik olarak değerlendiriyorum. Şimdi size bir soru daha sorayım: Türk asıllı olduğunuz halde, kendinizi hemen Alman sayın ve bir günde bunu yapın! İşte bu durum bize kabul ettirilmiş, yakıştırılmıştır. Bunun kadar alçaltıcı bir durum olabilir mi?

2000'e Doğru: Ben, böyle bir durumu Türkler için de kabul etmem. Alçaltıcı ve şerefsiz bir olay olarak görürüm. Başka bir millete kendisini böyle dayatmak kabul edilmez.

"...Kürdistan cephesindeki gelişen gerilla, gerçekten büyük bir bilinçlendirme hareketidir. Sadece Kürdistan halkının değil, Türkiye halkının da büyük bir demokratik bilinçlendirme hareketidir... Fırtınalı bir döneme giriliyor. Halklarımızın devrimci-demokratik seçeneği tarihi bir atılım yapabilir..."

PKK Genel Sekreteri: Evet! İçinde tamamen eriyip asimile olmayı aşağılık bir durum olarak kabul ediyor musunuz?

2000'e Doğru: Tabii ederiz.

PKK Genel Sekreteri: Peki, kendinize yakıştıramadığınız bir durumu en ilerici demokratlık adına, nasıl bize yakıştırırsınız? Bu politikaları dayatıyorsunuz ve bu küstahlığı yapıyorsunuz! Bunlarda hiç mi demokratlık kültürü yoktur? Şimdi gel de bunları demokrat say! "Kültürel zenginliğimizdir" diyorlar; yalnız Türk kültürü için bir zenginlik ha! Yani eritecek dilimizi, eritecek kültürümüzü Türkçe lehçeyle kültürel zenginlik haline getirecek! Bu mudur demokratlık? Bu mudur sosyal demokratlık? Zenginlik, daha çok sömürü, daha çok onu kullanmadır. Görülüyor ki; insanı isyan ettiren durumlar sözkonusudur.

Birlikten vazgeçmeyeceğim. Şimdi belki kendileri de yararlanacak, basit bir Kürt milliyetçiliğiyle durumu kurtarmak isteyecekler. Biz Sevr'i de aşacağız. Lozan'ı da aşacağız ve halkların devrimci ittifakını yapacağız. Bu büyük özgürlük ittifakıdır. O, Doğu gerçeğinde; Kürt-Türk arasında sağlam kurulduğu oranda Ortadoğu halkları arasında da sağlam kurulacaktır. Ortadoğu halkları da en azından Kürt-Türk halkları kadar birliğe muhtaçtır. Burayı da biraz açacağız. Ama bu konuda çok büyük bir gereksinme vardır. Biz boşuna bu kadar direnmiyoruz. Ben boşuna bu direnmeyi yürütmüyorum, altında çok büyük bir birlik isteği ve bu birliğin çok büyük bir uluslararası anlamı olmazsa, bu kadar büyük çaba harcanmaz. Dolayısıyla şimdiye kadar ki klasik yaklaşıma biraz daha rahatsızca bakıyoruz. Diyorlar ya, "ayrılıkçı mısınız, birlikçi misiniz?" Sorunun temelinde böyle gelişmediğine inanıyorum. Sorun; baştan beri özgürlük ittifağı, özgürlüğün halklarımıza mal edilmesi sorunudur. Bu ittifakın gerçekleştirilebilmesi ve tarihinde oldukça içiçe geçmiş bu halkların ilişkilerinin devrimle düzeltilmesi mümkündür. Bu temeldeki anlamlı birliğin, Ortadoğu halklarının da büyük birliğinin temel taşlarından, bir köprü bağlantısı olacağından eminim. Kendisine büyük saygı duyduğumuz, Türk kökenli olup da en büyük PKK'lilerden biri olan Kemal PİR'in, "Kendi halkımın kurtuluşunu Kürt halkının kurtuluşunda görüyorum. Ortadoğu halklarının büyük bir federasyon içinde toplanmasından yanayım" biçimindeki sözlerini tekrarlayarak, bu soruya son bir karşılık vermek istiyorum.

2000'e Doğru: Türkiye halkına rapor olarak başladık, raporun sonunda son olarak söylemek istediğiniz bir mesajınız var mı?

PKK Genel Sekreteri: İçeriğinden bellidir ki; Türkiye halkına oldukça bir eleştiri ve çağrı var. Özellikle temsilcilerine veya öyle geçinenlere, büyük bir birlik ve savunma çağrısı ile haklı bir savunma çağrısı var. Üzerinde düşünsünler. Sizlerle bu görüşmeyi onun için yaptık. Yani, Türkiye halkına saygılı olmanın gereği olarak yaptık. Şu veya bu düzeyde işkenceye veya baskıya bulaşmamış; gerçekten ileri yönde bir tutum sahibi olmak isteyen herkes, gerçeği bulmasında ve daha hızlı mesafe almasında yararlı olmak amacıyla, bu çalışmayı uzattık. Sanırım, oldukça kapsamlı sunulmuştur ve içerik bakımından zengindir. Çağrılar da hayli önemli ve anlamlıdır. Demokrasiye çağrı isabetlidir. Kendi demokratik çabalarına yüksek değer biçmeleri gerektiği açıktır. 12 Eylül başta olmak üzere, mevcut rejimin ve daha önceki gerici rejimlerin yarattığı çürümeye karşı, büyük bir kararlılıkla, kendi emeğine ve özgürlüğüne sahip çıkmanın önemi ekmek-su kadar değerlidir. Çabaları daha da hızlandırmak yerindedir. Daha ileriki duruma yönelmemeyi düşkünlük sayarım. Büyük bir öfkeyle bunu karşılamayı, yücelik bilmelidir. Çünkü ekmek-su kadar değerli bir çaba vardır; değerlendirilebilir. Görülüyor ki; bu çabaya girmeyenler, en son ekmekten de olacaklar.

Özellikle gençlik bu konuda düşkünce bir yaşamın içine girmiştir. Türkiye devrimci gençliği eskilerde şanlı bir anıya sahiptir. O zaman kitle temel krizden dolayı daha zayıf olduğu halde şanlı bir direnişe sahipti. Tekrar o günlerin önemine layık bir kalkışa yönelebilmelidir. Kendisine dayatılan pasifikasyonu yırtabilmelidir. Sahte yaşam oyunlarına karşı çıkabilmelidir. Gençlik bilmeli ki, bu kadar düşürülmüş bir toplum içinde ne insanca ilerleyiş, ne de mutlu bir yaşam mümkündür. Gerçekten ona dayatılan, bir pasifikasyondur. Toplumu, demokratik mücadele, ulusal sorundan koparma ve çok sefil bir biçimde kendi bireysel yaşamını örgütleme durumunda bırakmadır. Böylesine bir bireyci yaşamla; Türkiye'nin sosyo-ekonomik koşullarında asla başarıya gidilemez. O halde, fazla bir çürümeyi ve yozlaşmayı yaşamadan, çağın bir kalkışına, anlamlı bir devrimci faaliyetine çekilmelidir ve eski hatalarına düşmemelidir. Ayrıca kendini partiler yerine koymamalı; ama partilerin taze kanı olmayı bilmelidir. Bilincini ustaca kullanmalıdır. Toplumsal mücadelede mutlaka yerini tutabilmelidir. Gerçekten gençliğe yakışan budur ve umutlu olduğumuz böyle bir devrimci faaliyeti anlamlı bir biçimde yükselten bir gençliktir.

Diğer çok çeşitli çevreler, düşman da olsa, düşmanlığını savaş kurallarına bağlı olarak yürütmelidirler. Bazen onlara atış yaptırmak, bazen çılgınca girişimlerden esinlenmek sadece kendilerinin sonlarını hazırlayacaktır. Eğer terörü daha da şiddetlendirirlerse, gerçekten biz de şiddetlendireceğiz. Şimdi her zamankinden daha fazla bunun imkanları bizde mevcuttur. Savaşı muazzam güç dengesizliği durumunda götürüyorlar. Bunu yeterli görmeyip daha fazla şöyle helikopterler, böyle panzerler, şöyle silahlar kustahlığı veya cahilliğini artık bırakınız. Siyasiler, kuyu kazmakla, bu işin üstesinden gelemeyeceklerini bilmelidirler. Kesinlikle kökümüz kazınamaz. Görmüyor musunuz; 'bu kadar öldürdük' dediklerinde, katılım günde yüzleri buluyor. Kök kazılmaz, daha filizlenmeye yol açar. Bunun için bu görevi bir tarafa bıraksınlar ve akıllı olmaya çalışsınlar. Bırakalım bizim sorunumuzun çözümünü, kendilerinin halkının sorunlarının çözümünde bir demokratik şansı yaratsınlar. Bu onlar için daha iyidir. Generaller nasıl olsa soykırım işini iyi yürütmeye çalışıyorlar. Onlara daha da kazıklama direktiflerini verme gereği yoktur. Onlar bu işlerde tarihi tecrübeye sahiptirler ve de acımasızdırlar. "Daha iyisini şöyle yapsınlar, böyle yapsınlar" deyip de kendilerini rezil etmesinler.

Çeşitli sol gruplar var; hatta sadece sol gruplar da değil, muhalif gruplar var, hepsine çerçeveyi oldukça açtık: Nasıl bir birlik anlayışımız vardır? Hangi temelde birlik? Yani kısacası, devrimci-demokratik bir kalkışa dayanan, eşitliği ve özgürlüğü esas alan üstün birliklerle ancak güç alınız. Büyük bir birlik gücü ile PKK'nin çıkışını bu anlamda selamlayabilirler ve sonuna kadar da güvenebilirler. Gerçekten, eskiden varsa bazı hatalar ve bunlardan ürküyorlarsa, asla bu tip hataların gelişmeyeceğine, PKK'nin bu konuda oldukça mesafe aldığına kesinkes inanmalıdırlar. PKK'den öğrenilecek çok şey mevcut olmalıdır. Bünyesinde çok büyük değerlerin boy verdiğine emin olmalıyız. Bunun belirtilerini daha şimdiden görüyoruz. Ama bu çabalarını daha da hızlandırabilirler. Kürdistan cephesindeki gelişen gerilla; gerçekten büyük bir bilinçlendirme hareketidir. Sadece Kürdistan halkının değil, Türkiye halkının da büyük bir demokratik bilinçlendirme hareketidir. Ordusunu bile bilinçlendiren bir harekettir. Etkilerini daha somut olarak kendilerine taşırmaya, hatta çok arzuladıkları ortak savaşıma hiç bir karşılık beklemeksizin onları da katılmaya çağırıyoruz.

Bazı diğer Kürt-Türk güçler var. Hala "PKK şöyledir, böyledir" demenin yeri yoktur. Gerçekten eğer PKK'nin bugün ortaya çıkan direnişçi, savaşçı değerlerine bir eğiliminiz varsa, istediğiniz gibidir, diyeceğiz. Geçmişte kusurlarınız ne olursa olsun, şimdi bu savaşıma omuz vermek istiyorsanız, hiç ayıp değildir. "Siz bize böyle demişsiniz, biz size şöyle demişiz"; bunlar fazla önemli değildir. Güncel görevler bu kadar yakıcı iken, hele önümüzdeki dönemler, gerçekten çıkışı ve çözümü devrimde gören güçlerin birliğine o kadar ihtiyaç gösteriyorken, samimi özeleştiriyle hepimizin durumumuzu düzeltilmemizin işten bile olmadığına inanıyorum. Onlar da bu temelde kendilerine karşı samimi özeleştiri yapsınlar, bize karşı değil. Özeleştiri çabasını göstererek, düzeltmeye ve bu savaşıma katılmaya çağırıyorum. Tekrar geliştirilmek istenen devrimciyi tasfiyeye, reformizme tabi kılmaya ve böylece bir kez daha bunca amansız direnme, bu kadar şehidin kanı üzerine çok kötü bir tasfiye hareketini yaymaya imkan bırakmamak için, kendi olumlu geleneklerine, özlemlerine sahip çıkmalıdırlar.

PKK'nin bu konudaki çabalarına destek olmaya ve önümüzde çok hızlı bir biçimde gelişen süreçte emekçilerimizin alternatifinin önümüze çıkardığı siyasal görevlerin çözümünde hiçbir engel, hiçbir bahane ileri sürmeksizin görev almaya çağırıyor; gerçekten bu konuda bizden oldukça destek görebileceklerini bir kez daha vurgulayarak belirtiyorum. Önümüzdeki dönemin hem de acil görevlerinin tarihsel bir fırsatı getirdiğine inanıyorum. Yaşanılan kriz ve de geliştirilen devrimci savaşımımız devrimci atılımları daha da hızlandıracaktır.

Türkiye'nin siyasal savaşım cephesinde, büyük bir çıkış ve kitlesel patlamalar için, bütün koşullar olgunlaşmıştır. Mesela bahar işçi hareketleri, bunun ufak bir örneğidir. Bunun daha anlamlısı ve örgütlüsünün, köylüsü ve gençliğinin aktif katılımıyla boy vermesi yakın günler dahilindedir. Hazırlıksız yakalanmayalım. Bu konuda birlik çabalarına omuz silkmeyelim. Böylesine önemli tarihi evrelerde her zaman devrimcilerin hazırlık düzeyi sonucu kaydeder. Biz oldukça hazırlıklı olmaya, bu hazırlıklarımızı diğer dost-müttefik güçlerimizle paylaşmaya, bu konuda hiçbir karşılık beklemeden üzerimize düşeni yapmaya çalışıyoruz. Fırtınalı bir döneme giriliyor. Halklarımızın devrimci-demokratik seçeneği tarihi bir atılım yapabilir. Ve bu çok basittir. Sadece ve sadece bir şey gereklidir. Bu da, bunu görebilmek ve bunu gördüğü oranda üzerine düşen rolü oynayabilmek dürüstlüğüdür. Halkın daha ileri düzeydeki sorumlularına da bu çağrımı tekrar tekrar belirtiyorum.

Tekrar, gelişinize, hele uzun bir fasıladan sonra, böylesine bir tarih aşamada, yüksek değer biçiyoruz. Bu anlamda bir kez daha teşekkürlerimi belirtiyorum. Dolayısıyla da bütün devrimcilere, tanıdık dostlara ve halklarımıza selam ve saygılarımı sunuyorum.

2000'e Doğru: Çok teşekkür ederiz. Sizi gördük, çok zamanınızı aldık, biz de çok teşekkür ederiz sağolun.

İnsanlığa
Aydın E Tipi Cezaevi'nde işkence ve ölüm tezgahları kuruluyor, devrimci tutsaklar katlediliyor!

Baştarafı 24. sayfada

mübah saydığı politikasını hayata geçirmeye çaba ve girişimlerini sürdürdü. Açlık grevinin ilerleyen günlerinde kararlı, boyun eğmez ve haklı rinde kararlı, boyun eğmez ve haklı direnişimiz karşısında acizleşerek, çözümsüzlük içerisinde bocalayan, bu nedenle direnişimize karşı daha sert daha kaba ve bir o kadar saldırgan bir tutum alan iktidar ve onun yerel yargı-polis güçleri fiili saldırılar başlattı.

Açlık grevi sırasında mahkemeye götürülen arkadaşlarımıza mahkeme önünde işkence yapıldı, tartaklandılar; hastaneye götürülenlere zorla zincir takıldı. Ve "tedavi" uygulanmak istendi. Hasta arkadaşımız hastanede doktorların önünde tartaklandı, ona hakaret edildi.

İktidarın açlık grevine karşı tutumu açıktı: Diyaloga girmemek, taviz vermeden direnişi zorla, baskıyla kırmak, genelgeyi hayata geçirmek. İktidarın bu genel politikası E.Ö.T.C özgülünde daha sert ve bakıcı bir anlayış pratiğiyle uygulanmak isteniyordu. Amaçlanan bir diğer sonuç; "tutsakların açlık grevi direnişiyle hiçbir hakkın alınamayacağını" göstermek ve "açlık grevlerini bir direniş ve hak alma silahı olmaktan çıkarmak; bu yolla cezaevlerinde tutsakların en etkin silahını da ellerinden çekip almak, silahsızlandırmak ve teslim almaktı."

Adalet Bakanı Sungurlu'nun, *"Açlık grevleriyle bir şey elde edilemez ölmek istiyorlarsa ölsünler, taviz vermeyiz"* gibi faşist, baskıcı üslubunun altında yatan gerçek de budur.

E.Ö.T.C'nde direniş kırılamamış, hak gasplarına, baskı ve talan uygulamalarına karşı geliştirilen açlık grevi kararlı sonuca gider bir tarzda sürdürülmüş, direniş kamuoyunda büyük yankı uyandırarak iktidarın cezaevleri politikasını teşhir edici bir nitelik, siyasal bir boyut kazanmıştı. İktidar direnişi kırma, açlık grevini boşa çıkarma, baskı ve işkenceye dayalı faşist, imhacı politikalarını kurumlaştırma hesaplarını yaparken, açlık grevimizin görkemli yükselişi bu hesaplarını bozmuş, iktidarı cezaevleri sorunu karşısında güç durumda bırakmıştı. Geriye tek "çözüm yolu" kalıyordu: "Sürgün!"

E.Ö.T.C'ni boşaltma, bu yolla direnişi kırma ve E.Ö.T.C'nin direniş misyonunu bitirme!..

Uygulamaya konan da bu oldu. Açlık grevinin 35. gününde, hayati tehlikenin alabildiğine arttığı, birçok arkadaşımızın ölümle karşı karşıya geldiği, kan kustuğu, bunun idare ve doktor gözlemleriyle de açıkça görüldüğü ve durumun bakanın bilgisi dahilinde olduğu, durumun "sevk koşullarına" uygun olmadığı, sevk durumunda birçok insanın ölebileceği, ya da durumlarının daha da ağırlaşacağı bilindiği halde kararlı, haklı ve onurlu direnişimizin insani yüceliğini hazmedemeyen Adalet Bakanlığı, bizleri, sürgün ederek direnişe, insanlık savaşımıza, insan haklarına karşı ölüme sürdü, ölümü hedefledi. Birçok açlık grevcinin ölümü pahasına da olsa bu insanlık ve onur savaşında, insanlık onuru işkenceye yenilmeli, direniş kırılmalıydı!

2 Ağustos'ta, açlık grevinin 35. gününde yeni bir saldırı başlatılıyordu.

Direnişi boşa çıkarmada yeni bir politika deneniyor: Sürgün!

"Rastlantı", ilginç olduğu kadar düşündürücü ve dikkat çekiciydi: "1 Ağustos Genelgesi"nin yıldönümünde cezaevinde baskı ve terör, sürgünle doruklandırılıyordu. Adalet Bakanlığı'nın şahsında siyasi iktidar, biz tutsaklara insanca yaşam koşulları tanımamak, tutsakların insanca yaşama isteklerini ve insanlık mücadelesini zorla, baskıyla bastırmak, kölece-rezilce bir yaşama mahkum edip, "1 Ağustos Genelgesi"nde ifadesini bulan baskıcı, talancı gaspcı ve işkenceci politikalarını cezaevlerinde hayata geçirmek ve baskıyı süreklileştirmek istiyordu.

Ancak, siyasal kararlılığımız ve insanlık onurumuz karşısında bu politikanın, bu baskıcı, işkenceci yönelimin yaşama şansı yoktu. E.Ö.T.C'ndeki devrimci direnişimiz, sınırsız özveri ve dayanma gücümüz somut sonuç alıcı bir devrimci tutum olarak bu baskı politikalarını boşa çıkarıyordu. Canımız ve kanımız pahasına açlık grevi direnişiyle onurumuz, gelecek tutkularımız, insanlığımız yaşatılıyordu. Ve "1 Ağustos Genelgesi"nin yarattığı sonuçlara karşı direnişimiz bükülmez bir kararlılık, gözüpeklik, siyasal duyarlılık ve devrimci sorumlulukla karşılanıyor, siyasal-insani kimliğimiz baskılara rağmen korunuyor, saldırılara karşı direniş cephesi sürekli güçleniyor ve genişliyordu.

Adalet Bakanı, ya sosyal-insani taleplerimizi kabul ederek, zorla gaspedilen haklarımızı geri verecek, ya da direniş potansiyelini kırmanın ve etkisizleştirmenin aracı olarak sürgün politikasına başvuracaktı. Kararlı direniş tutumumuz karşısında başka alternatif yoktu.

Evet, 2 Ağustos'ta açlık grevi içinde Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan bir davadan dolayı mahkemeye götürülen ve "Kafalarını kırın, öldürün!" emirleriyle arkadaşlarımızı dövdüren, coplatıp dipçikleten, 22 Haziran baskınında talan ve yağmaya komuta edip; bizleri ölümle tehdit eden Binbaşı Zafer Nakışoğlu yine sahnedeydi.

Binbaşı Zafer Nakışoğlu'nun komuta ettiği silahlı asker, bir o kadar polis eşliğinde yapılan ani bir baskın, operasyonla tüm tutuklular, hasta, sağlam -ki, hepimiz hasta, halsiz ve bitkin durumdaydık- ayrımı yapmaksızın kapalı, havasız hücre tipi arabalara (ring) doldurularak Aydın E Tipi Cezaevi'ne sürgün edildik. Baskının, işkencenin, imhanın en yalın, en dolaysız biçimi yaşanıyordu artık. Sürgün, iktidarın imha politikasını açığa vuruyordu. İnsani-sosyal taleplerimize, bu doğrultuda geliştirdiğimiz açlık grevi direnişimize karşı düşmanca tutum tek sözcükle ifadesini buluyordu: "Öldürmek!"

Evet, normal koşullarda en sağlıklı insanların bile bu "sevk arabaları" ile yerlerine ulaşması, "yolculuk" yapması imkansız olmasına rağmen bizzat Adalet Bakanlığı'nın emir ve direktifleriyle açlık grevinin ölüm günlerinde bizlerin sürgün edilmesi, ölümümüze karar kılınmasından başka bir şey değildi.

Ülkede bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm güçlerine, insanlığa ve insan haklarına karşı sürdürülen baskı ve imha saldırıları, biz tutsaklara karşı da aynı siyasal mantık ve anlayışla sürdürülüyordu. İktidar, aynı kuralsız ve ölçü tanımaz savaşı bizlere de dayatıyor, şahsımızda halkımızın ve insanlığın gelecek özlemlerini bitirmek, öldürmek istiyordu.

Ve bunun için, "her şey mübah"tı.

Sevk için doktorlara, iktidarca zorla "yolculuk yapılabilir" raporu verdirilmiş, böylece doğacak sonuçlardan "kaçınmanın yolu da bulunmuştu" (!)

Ortalama olarak 6 saat sürmesi gereken yolculuğumuz 24 saat sürmüş ve bu saatler baskıya, işkenceye, ölüme karşı direnme-yaşama saatleri olmuştu.

Tıka-basa doldurulan ringlerde adeta "cehennem ateşi" yanıyordu. Bizler aç, susuz, havasız, bitkin olarak doldurulduğumuz bu "Nazi fırınlarında" her saat, her dakika, her saniye ölümü soluyor, ölümü yaşıyorduk. Bileklerimizi kemiren sıkı kelepçeler, terden sırılsıklam bedenlerimiz, **matlaşıp kararan gözlerimiz, dönen başımız ve kusan midelerimizle** yaşama savaşı veriyorduk. Susuzluk, havasızlık ve sıcaklık öldürücüydü. Arkadaşlarımızın çoğu baygınlık geçiriyor, kusuyor, fenalaşıyor, kriz nöbetlerine tutuluyor, şuurunu kaybediyor, acıdan bunaltıcı sıcaklık, susuzluk, havasızlıktan kafalarıyla camlara vuruyordu. Ölüm, kısa ve zayıf soluklarımız kadar yakındı. Yolda verilen "mola"larda bile bizlere, ölümle pençeleşen, baygın-yarı ölü durumdaki arkadaşlarımıza su vermeyip hava alması için kapı ve pencereler açılmazken; binbaşı Nakışoğlu ve askerleri kendilerine "ziyafet" çekiyor, çevre halkının bağ ve bahçelerine dadanıyor, yağmalıyordı.

Sevk konvoyunda "görevli" doktor, tamamen etkisizleştirilmişti. İnsani tutumları binbaşı Nakışoğlu'nun tehditleriyle karşılanıyor ve engelleniyordu. Su ve hava isteyen çığlıklarımız, sloganlarımız yanıtsız, havada asılı kalıyordu. Hiç gereksiz yere, olur olmaz molalar veriliyor, saatlerce güneş altında bekletiliyorduk. Bu yolla işkence uzatılıyordu. Arada **yapılan ani frenlerde üst üste yığılıyor, hırpalanıyorduk. Bizlere yaşatılan bilinçli, örgütlü imha planının uygulanışının ta kendisiydi. Tümümüzün durumu ağırlaşmış, halsiz ve bitkinlik içinde iniltilerle birlikte ölüm senfonisi çalınıyordu. Dinmeyen feryatlarımız, haykırışlarımız inilti ve** sloganlarımız karşısında her türlü insani duygudan uzak Nakışoğlu'nun *"Vatan düşmanlarına su ve hava yok, hepiniz ölümü hakkettiniz"* sözlerini duyuyorduk. Bu baskıcı, faşist yaklaşım, kişisel bir yaklaşım değildi. Adalet Bakanı ve iktidarın yaklaşımıyla tam bir uygunluk içindeydi. Onu temsil ediyordu, onu dile getiriyordu.

Bu neyin ürünüydü?

Bu, siyasi iktidarın ve onun idari askeri güçlerinin içine düştükleri acizliğin, yılgınlığın, direniş karşısında çaresizliğin ürünüydü. Ve bunu, bu yaklaşımı, faşist baskıcı anlayışlar, direnişimize karşı siyasal tutumlar besliyordu.

Korkunç, çağ ve insanlık dışı bir uygulamaydı bu. Baskının, vahşetin, **işkencenin dizginsiz şahlanışı ve insanlık üzerine yürüyüşüydü.** İyi, güzel, doğru, hakça ve insanca olan her şeyin katledilişiydi. Ve bu vahşet, "yolculuk"la da sınırlı kalmıyordu. Henüz nefes alıyor ve direniyorduk. Geçtiğimiz her yerleşim merkezine yazılı mesajlar, sloganlar atmıştık. İnsanca yaşama olan bağlılığımız, direnişteki kararlılığımız ve haykırışlarımızla insanlığımızı dile getirmiştik.

Aydın E Tipi Cezaevi'ne vardığımızda bitkin, baygın, halsiz, susuz ve havasız bir durumda, her an ölümle buluşabilecek bir durumda olmamıza rağmen içeri alınmadık; kapılar açılmadı, su verilmedi. Ringler içinde kapalı ve havasız bir şekilde ölüme terkedildik. Bu bekleyiş 12 saat sürdü. Hitler'in binlerce insanı yaktığı fırınları andıran kapalı kutu gibi arabalardan indirilmek için tüm başvurularımız yanıtsız bırakıldı; arabaya vurma, slogan atma vb. tepkilerimiz karşısında tavırları bu süreyi, bu ölüm bekleyişini daha da arttırmak oldu.

Direnişi tüm baskı uygulamalarına karşı kıramayan iktidar temsilcileri, daha da pervasızlaşıyor, yoğun saldırılarla sonuca gitmeye çalışıyor: "İşkence yap ve öldür"!

E.Ö.T.C'ndeki uygulamalar gibi sevk sırasındaki baskı ve işkenceler de açlık grevi direnişimizi kırmaya ve fiziksel imhamıza dönüktü. Bir yandan mevcut tutum ve uygulamalarıyla sorumluluğunu üstlenmeyecekleri ve "sevk kazası" olarak gösterecekleri ölümü hedeflerken öte yandan direnişi kırmak için biz tutsakları havasız, susuz bırakma, sıcaklık altında bunaltarak daha da halsiz düşürme, bu yolla direniş azim ve gücünü zayıflatma yoluna başvurdular.

Böylece halsiz, takatsız kalan, bunalan, baygınlık geçiren tutsakların dayanma, karşı koyma güçleri kalmayarak dirençleri kırılacak, içeride de işkence, baskı ve tehditle karşılaşınca eylemi bırakacaklar, direniş kırılacaktı. Tüm hesaplar, saldırılar buna dönüktü, bunu amaçlıyordu.

Doğrusu bazı cezaevlerinde yaratılan "sonuç"lar kendilerine "cesaret" veriyordu.

Direnişimiz, uygulayıcılar yani iktidar güçleri açısından olduğu kadar bizler, cezaevlerindeki biz direniş güçleri açısından da bir dönüm noktasıydı ve tavrımız, direnişin sonuçları, cezaevlerinin kaderini belirleyecek nitelik ve önemdeydi.

Direniş başarılı olursa saldırılar geri püskürtülecek "1 Ağustos Genelgesi"nin sonuçları ortadan kaldırılarak, insanca yaşama koşulları yaratılarak insanlık onuru korunacak, başarısızlık durumunda iktidar, aynı baskı ve sindirme politikasını genelleştirerek diğer cezaevlerine de yönelecek, direnişleri bir bir bastırarak cezaevlerinde tutsakları, "1 Ağustos Genelgesi"nin sonuçlarına mahkum ederek açlık grevlerini bir silah olmaktan çıkararak, cezaevlerinde yükselen insanlık sesini uzun süre susturulacaktı. Bunu başaramadıkları durumda kendileri güç kaybedecek, teşhir ve tecrit olacak, silahsızlanmak zorunda kalacaklardı.

İktidar ve idari güçler bunun bilincindeydiler. Bu nedenle saldırı üstüne saldırı, taktik üstüne taktik deniyor, sertleşiyor, hırçınlaşıyorlardı.

İktidar güçlerinin "işkence yap, öldür" politikasına başvurmalarının, baskılarını bu noktaya tırmandırmalarının nedeni; cezaevleri açmazı karşısında siyasal ve idari açıdan oldukça güç bir durumda bulunmaları, cezaevleri direnişlerinin siyasal ve insani açıdan iktidar karşısında güçlü bir boyut kazanarak yönetimin baskıcı, işkenceci, gaspcı, anti-demokratik, anti-sosyal yüzünü teşhir etmesi, cezaevlerinin bu yapısıyla güçlü bir muhalefet yapmakta olması idi.

İmha edilmek istenen fiziksel ve siyasal varlığımızın yanısıra, direnişlerimizin toplumda yarattığı duyarlılık ve muntazam siyasal sonuçlardı.

Tam bir işkence olan ve toplam 24 saat süren yolculuk ve beklemeden sonra, bitkin, halsiz ve baygın bir tarzda alınmaya başlandık. Burada Muğla, Nazilli, Aydın ve Denizli cezaevlerinden getirilerek oluşturulan ve başında Cumhuriyet Başsavcısı, cezaevi müdürleri ve doktorun bulunduğu "özel eğitilmiş işkence ekibi"yle karşılandık. Bunlar; Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum, müdürler Seyfettin..., Zekeriya..., başgardiyan Yolcu Yıldırım, cezaevi doktoru Osman...'dı.

Ring'ten ad okunarak ikişer ikişer aşağıya indirilen arkadaşlar korkunç bir saldırı ve işkenceyle karşılaşıyorlardı. İnsanlık tarihinde eşi-benzeri görülmemiş bir vahşet ve sadistlik örneğiydi bu. Açlık grevinin 35. gününde aç, susuz, bitkin ve baygın vaziyette olan, zorla soluk alıp veren bizler, Aydın E Tipi Cezaevi'nde yoğun, öldürücü işkencelerle karşılaşıyorduk.

Arabalardan indirilerek işkence yerine alınan bizlere "Açlık grevini bırak" tehdidinde bulunuluyor, kabul etmeyince hemen gardiyanların saldırısına uğruyor, baş-göz demeden vuruyor, tekmeliyor, eziyor, zorla soyularak üzerimizdeki giysiler yırtılarak alınıyor, çırılçıplak bırakılarak, ahlaksızlıklarının ve düşkünlüklerinin ifadesi olarak "arama (!)" diye makatlarımıza el atılıyor, doktor zorla, işkenceyle tansiyon bakmaya çalışıyor, üzerimizdeki giysiler, para, yüzük vb. eşyalarımız gaspediliyor, yatırılarak zorla saç ve sakallarımız makinaya vuruluyor, yoğun-öldürücü işkenceler altında süren bu seanslar koridorda da devam ediyor, hücrelere atılmadan tekrardan harmanlanarak dövülüyor, hücrelere dolduruluyorduk.

Birçok arkadaşımız, bu işkencelerde bayıldı, kafaları yarıldı, kanama geçirdi, kan kustu; birçoğu şuurunu kaybetti. Saldırılar; çığlıklara, atılan sloganlara bakılmadan tüm arkadaşlar işkenceden geçirilinceye kadar sürdü. Bu saldırılarda, birçok arkadaşımız sakatlanıp yaralanırken, PKK'den iki arkadaş; Hüseyin Hüsnü EROĞLU ve Mehmet YALÇINKAYA gerek yolculuk, gerekse de cezaevindeki işkenceler sırasında katledildi. Bu arkadaşlarımız yolda değil, özellikle cezaevi girişinde yapılan işkencelerle öldürüldü. Mehmet YALÇINKAYA'yı tanıyan işkenceciler (M.Y. daha önce Aydın E Tipi Cezaevi'nde yatmıştı.) *"Ooo... bizim tünelci M. YALÇINKAYA gelmiş"* diyerek karşılanmış, devrimci-direnişçi arkadaşımız M. YALÇINKAYA, yapılan işkencelerle katledilmişti.

M. YALÇINKAYA gibi açlık grevinin 1. grubunda yer alan ve açlık grevinin 35. gününde olan açlık grevi savaşçılarımızdan devrimci-direnişçi arkadaşımız H. Hüsnü EROĞLU, serumu söküp atmış ve aynı yerde yapılan işkencelerle katledilmişti.

İki arkadaşımızın ölümü bile işkencecileri, kana, baskı ve işkenceye doyurmamıştı. İktidar sadece can değil, eylemin kırılmasını, insanlık onurunun işkence karşısında diz çökmesini, yenilmesini de istiyordu. Direnişin, baskı ve işkencelere, vahşet düzeyine varan saldırı ve uygulamalara rağmen kırılamaması ve katliamların bile direnişin görkemli yükselişine set çekemeyişi; işkencenin, **"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Kahrolsun işkence", "Ya insanca yaşam, ya ölüm", "Yaşasın ölüm", "Yaşasın süresiz açlık grevimiz", "Yaşasın mücadelemiz"** vb. sloganlar ve ölüm naralarıyla karşılaşması; cesaret, kararlılık ve dayanıklılığın öfkeli haykırışı ve insan çığlıkları karşısında şaşkına dönmesi işkencecileri daha da azdırdı. Döverek, bayıltarak, yerlerde sürükleyerek, çıplak vaziyette işkence ediyorlardı. Bunlar yetmiyormuş gibi, hepimizi hücrelere ikişer, dörder doldurdular. Sloganla, çığlık-

larla, haykırışlarla, naralarla, ıslıklarla, alkışlarla, şiirlerle, ajitasyonlarla, türkülerle karşılanıyordu işkence... Bu coşku, bu haykırış, bu heyecanlı yükseliş karşısında allak bullak olmuştu işkenceci, nefesi tükenmişti... İşkence karşısında dirilmişti açlık grevi eylemcileri. Hep bir ağızdan, hep birlikte haykırıyorduk; ölmeye, ölüm pahasına insanca yaşama, insanlık onurunu korumaya, direnişi sürdürmeye kararlıydık. Tüm tutuklu arkadaşlar, eylemi bırakarak direniş saflarını terkeden birkaç unsur dışında hücrelere dolduruldu. Yara bere içinde olanlarımız, kan kusanlarımız, baygın, şuursuz yatanlarımız vardı. Hücrelerde kirli sünger bir döşek, iki kirli askeri battaniye vardı sadece. Hücreleri oldukça pis ve bunaltıcıydı.

İşkenceciler direnişi kıramamış, saldırılarında başarılı olamamışlardı. Direniş daha büyük bir coşku ve kararlılıkla sürdürülüyordu. Gece bu kez de hücrelere saldırdılar... "Mutlak sonuç alacaklardı!", "Sayıma kaldırma" bahanesiyle saldırdılar. Amaçları sayım değildi. Mevcut durumda saymak oldukça basitti. Amaçları işkence yapmak, kırılamayan direnişi kırmak ve biz tutsakları teslim alarak köleleştirmekti. Kalkmadık. Çünkü teslimiyet ve ihanet dayatılıyordu. Teker teker hücreleri açtılar ve işkence yapmaya başladılar. Tüm hücreler işkenceden geçirildi. Aynı kararlılık ve coşkuyla karşı koyduk. Sloganlarımız, haykırışlarımız, alkışlarımız, zılgıtlarımız, ıslıklarımız işkenceyi yerle bir etti, işkenceciyi teslim aldı. Başaramadılar ve "yarın gene geleceğiz" tehditini savurarak çekip gittiler.

Sabah yeni saldırılar beklerken, bir kısmımızı koğuşlara dağıttılar. Geri kalanlarımız hücrelerde tutuldu. Baskı ve işkencelerle direnişi kırma, boşa çıkarma çabaları tüm vahşet uygulamalarına rağmen sonuç vermemişti. Bu kez fiili baskı ve saldırıların yerini, sosyal-psikolojik baskılar, çeşitli yıldırma uygulamaları aldı. İktidar güçleri bu kez bu yöntemlerle sonuç almayı amaçlıyorlardı.

Açlık grevi boyunca hiçbir eşyamız verilmedi. Şeker, tuz eylem süresince verilmediği gibi, Eskişehir'de verilen şekerin insani bir yaklaşımın ürünü olarak değil, biz tutsakları "sevke hazır hale getirmek" için verdikleri açığa çıktı. İdare tam bir tecrit, sağır, dilsiz politikası izledi. Diş fırçası, diş macunu, sakız, kağıt, kalem, temizlik malzemesi vb. araçlar bile bize verilmedi. İdare durumu daha ağır olan arkadaşlara bile aynı yaklaşımı gösterdi. Doktorlar, "hipokrat yemini"ni bir kenara bırakarak işkenceci kesildi. Ve bir baskı, tehdit unsuru olarak kullanıldılar. Özel işkence ekibini oluşturan gardiyanlar baskı ve tehditlerini sürdürdüler. Bizleri uyutmuyor, sürekli uyandırıyor, zorla revire, kontrole alıyor, gürültü çıkararak, karşımızda çay içerek, yemek yiyerek "etkilemeye" çalışıyorlar. Açlık grevini kırmak için sürekli yağ kızartılıyor, yemekler hücre kapılarına dizilerek teşhir ediliyor; durumu ağırlaşan arkadaşlar zorla "tedavi" edilmeye çalışılıyordu.

Tüm bu uygulamalar da sonuç vermiyordu.

Bizlere eylem boyunca gazete ve dergi de verilmedi. Bu nedenle dışarıdaki gelişmeleri izleyemiyorduk. İdare bununla kamuoyunun siyasal, psikolojik-moral desteğinden yoksun bırakmayı, umutsuzluk ve yılgınlık yaratmayı, dış dünyadan soyutlamayı, böylece bizleri yalnızlaştırarak zayıflatmayı, direnişi kendi şartlarında soyutlandırmayı amaçlıyordu.

Ancak fiili olarak dış dünyadan kopuk, gelişmelerden uzak tutulmuş bir konumda olsak da siyasal ve psikolojik olarak, direnişimizle ilerici insanlıkla birlikte yaşıyor ve olası gelişmeleri Ekim ve Şubat direnişlerimizin, genel olarak cezaevinde yarattığı sonuçlara göre yorumlayabiliyorduk.

Bu süre içinde onlarca arkadaşımız ağırlaşarak revire, hastaneye kaldırıldı. Hiçbiri tedavi kabul etmedi ve direnişi bırakmadı. Birçok arkadaş kan kusuyor, kas erimelerine uğruyor, yarı felç duruma düşüyor, baygınlık geçiriyordu.

Tüm bu olumsuz şartlara, baskılara rağmen direnişin tavizsiz, ikircıksız, amaca bağlı kalarak büyük bir duyarlılık, sorumluluk ve kararlılıkla yürütülmesi, siyasal irademizin zaferini yakınlaştırırken, iktidar ve idari güçleri oldukça tedirgin ediyordu. Kamuoyundaki ortam baskısıyla iktidar oldukça zorlanıyordu. Bu, iktidarı taviz vermeye, diyalog kurmaya, sorunları ele alıp işlemeye itti. Ve bu yaklaşım cezaevinde idare-tutuklu ilişkilerine de sınırlı olarak yansıdı.

Bu arada idare ile temsilcilerimiz ve SHP milletvekilleri, Fikri Sağlar, Rıza Ilıman ve Sedat Doğan'ın da bulundukları bir görüşme gerçekleşti. Müdürler ve Cumhuriyet Başsavcısının da bulunduğu bu ilk görüşme sonuç vermedi. Temel taleplerimizi gündeme almadan, kabul etmeden birkaç tali taleple sorun geçiştirilmeye, direniş kırılmaya çalışıldı. İdarenin yaklaşımı temel, sosyal-insani hakları kabul etme değil, direnişi teslim alma, direniş birliğini kısmi "haklar" vererek parçalama yaklaşımıydı. Zira "direniş güçleri" arasında bu provokatif, eylem kırıcı, bölücü yönelimlere son derece açık güçler vardı: Dev-Yol ve Kurtuluş!..

Dev-Yol ve Kurtuluş temsilcileri, direniş güçlerinin temsil eden STK (Siyasi Temsilcilik Kurumu) temsilcilerinin yanısıra gelişmelere katıldılar. Her iki gücün asgari hedefi, 9 Şubat talepleriydi, yani 22 Haziran saldırısı öncesi statünün tekrar tanınmasıydı. Bu noktada hedef, amaç ve taleplerimiz asgari noktalarda birleşiyordu. Kurtuluş ve Dev-Yol, eylemi direniş güçleriyle birlikte asgari limite kadar sürdüreceklerini, daha sonra yeni duruma göre tavır takınacaklarını, Ölüm Orucunu da düşündüklerini söylüyorlardı. Ancak bu yaklaşımları muğlaktı ve direnişteki hedefsizlik ve netsizliklerini yansıtıyordu.

Kurtuluş, genel eylemin 43. gününde eylemi bıraktı ve idareye teslim oldu. Kurtuluş temsilcisi, 43. gün gizlice idareyle görüşme talebinde bulundu ve yine gizlice kaçarak idare ile görüştü. İleri sürdüğümüz temel taleplerimizden hiçbiri kabul edilmeden idare eylemi bölme, parçalama, etkisizleştirme çabalarını ısrarla sürdürürken, ancak direnişin ve kamuoyunun dayatmaları sonucu sıkışarak görüşme-anlaşma zeminine girmişken, "sadece bir sefere mahsus olmak üzere açık görüşte yiyecek alımı" ve "sadece bloklar arası sportif faaliyetlerin yapılması"nın kabul edildiği, bunun dışında hiçbir talep kabul edilmediği halde eylemi bıraktı ve direniş-eylem kırıcılığı yaptı; idarenin dolayısı ile iktidarın açlık grevimize ve cezaevlerine yönelik baskı, işkence sindirme ve hak gasplarına dönük uygulamalarına ortaklık etti. Direnişe ve direniş birliğimize karşı idari güçlerin "1 Ağustos Genelgesi"nin ve onun yarattığı baskıcı, imhacı sonuçların yanında yer aldı. Direnişte güçsüzleşerek taviz vermek, taleplerimizi kabul etmek zorunda kalan-kalacak olan idari güçleri cesaretlendirdi ve bu tavırları idareyi, tekrar sertleşerek, diyalog-görüşmelerden vazgeçerek direnişi kırma, aynı yöntem ve arayışlarla bölme uygulamalarına itti; ve idare görüşmeleri kesti.

İdare, STK temsilcilerini muhatap almamaya başladı ve direnişi kitlesel olarak çökertmeyi gerçekleştirmek için tutuklu temsilcisi durumunda olan arkadaşları, direnişçilerin arasından alarak tecrit etti. Tutuklu temsilcilerin eylemini kırmaya çalıştı ve bunda "temsilcilere eylemi bıraktırırsak kitle bırakır" mantığını işletti. Bununla da yetinmedi. Kurtuluş'la başlayan "bölünmeyi" genişletmek istiyordu. Temsilcileri bile birbirlerinden tecrit ederek ayrı ayrı hücrelere aldı. Direnişçi kitleyle olan bağlarını eylemin sonuna kadar kopardı.

Temsilci arkadaşlar özel bir baskı statüsünde tutuldu. Tamamen havasız ve sağlıksız bir ortamda kalmaları sağlandı. Sürekli kan kusan ve fenalaşarak iki kez revire kaldırılan temsilcilerimizden Şükrü Göktaş, cezaevi savcısının özel talimatıyla tekrar tecrit koğuşlarına yollandı. Diğer yandan hastaneye kaldırılan arkadaşlar zincire vuruldular. Zorla tedavi edilmeye çalışılırken hastanede olağanüstü önlemler alındı. Cezaevindeki baskı ve sindirme, eylemi kırma politikası hastanede de güvenlik güçleri tarafından sürdürüldü. Hasta, komada kanamalı arkadaşlar insanlıkdışı koşullarda yaşama savaşı verdi, direndi ve direnişi kararlılıkla sürdürdüler.

Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nden bir grup savaş esiri

Bu süreçte aynı zamanda Aydın'da olağanüstü hal ilan edildi. İlin giriş çıkışları tutuldu, olağanüstü güvenlik önlemleri alındı. Dışarıda, yanımızda olduklarını haykıran ailelerimiz, dostlarımız, direnişimize destek veren, bizlerle dayanışma içinde olan demokrat, devrimci, yurtsever kişiler izlendi, gözaltına alındı. İşkencelerden geçirildi ve tutuklandı. Baskı ve tutuklamalarla kamuoyu desteği kırılmak, zayıflatılarak etkisizleştirilmek istendi.

-Kurtuluş'un eylemi, özünde -koşulsuz olarak bırakıp- eylem kırıcılığı yapması, bunun üzerine idarenin diyalogdan vazgeçerek, temsilcileri tecrite alarak direnişi kırma çabaların yoğunlaştırması, Dev-Yol'u da çözdü. Ve Dev-Yol tüm uyarı ve çağrılarımıza rağmen açlık grevini, kendi açlık grevlerinin 43. gününde asgari olarak hedef aldıkları limit bile dolmadan, taleplerin hiçbiri (diyetlilere dışarıdan sınırlı yemek alımı dışında) kabul edilmeden eylemi bıraktı. Tıpkı Kurtuluş gibi eylem kırıcılığı yaptı.

Direnişleri amaca uygun olarak sonuna kadar götürmeme, direnişi kırarak safları bölme, aile hareketi ve kamuoyunda direniş güçlerine karşı antipati ve güvensizlik yaratan; direnişi, kararlılığı, sonuç almayı değil, teslimiyet, karamsarlık ve umutsuzluğu propaganda eden Dev-Yol'un geleneksel teslimiyet tavrı, bu kez de anti-direnişçi niteliğiyle direniş güçleri ve şehitlerine, kamuoyuna, ilerici insanlığa karşı saygısızlık ve ihaneti doruklandırıyor ve suç işliyordu.

Evet, Dev-Yol ve Kurtuluş'un benzeşen bu teslimiyet tavırları ilk değildi. E.Ö.T.C'nde baskı, işkence ve hak gasplarına dönük saldırılara karşı geliştirdiğimiz 17 Ekim 1988 direnişinde de aynı eylem kırıcı, bölücü, teslimiyetçi tavırları takınıyor ve temel talepler kabul edilmediği halde direniş saflarını terkederek tercihlerini ihanetten, "bir kaşık çorbadan" yana yapıyorlardı. Bununla da yetinmiyor, hak gasplarına karşı yükselttiğimiz ve direnişten zaferle çıktığımız 9 Şubat direnişine de katılmayarak -Kurtuluş 9 Şubat'ta katılmıştı- direnişe saldırıyor, direnişi, ailelere karalıyor, ancak ahlaki ve siyasal çöküntüleriyle, düşkünlükleriyle, yüzsüzlükleriyle yalın ama acıklı olarak direnişin ürünlerinden en geniş tarzda yararlanma, ürünlerini sahiplenme, bu yolla emek hırsızlığı yapma yoluna gidiyorlar. Kan ve emek vermedikleri direniş değerlerini pervasızca tahrip ediyorlardı.

Bu güçlerin E.Ö.T.C'de yükselttiğimiz tüm direnişlerdeki tavırları buydu. Ve Aydın E Tipi Cezaevi'nde de alışık olduğumuz, kanıksadığımız, benzer tavırlarını sergilemekten utanmadılar, sakınmadılar!..

Oysa bu güçler neler söylüyordu: "Bizler kendimizi direniş güçlerine kabul ettireceğiz, kanıtlayacağız. Bu kez direnişi bırakmayacağız ve sonuna kadar götüreceğiz"

Evet, Dev-Yol ve Kurtuluş, kendilerini gerçekten de "ispatladılar(!)", "kanıtladılar(!)". Ama bize değil, haklarımızı gaspeden, baskı ve saldırıyı doruklandıran iktidar güçlerine, işkencecilere...

İktidarın saldırı gerekçesi ve boyutu dikkate alındığında, özellikle son eylemde Dev-Yol ve Kurtuluş'un diğer direnişlere göre daha fazla sorumluluk taşımaları, en azından söz verdikleri limitin gereklerini yerine getirmeleri gerekirken, gelenekselleşmiş teslimiyetçi tutumlarını yineleyerek, iktidarın "sol" yedeği olma konumlarını pekiştiriyorlardı.

Dev-Yol'un da eylemi hak almadan kendiliğinden bırakması, idari güçleri daha da umutlandırmış, direniş güçlerinin belli aralıklarla parça parça eylemi kendiliğinden bırakacakları beklentisi içine sokmuştu. Temsilcilerin tecrit statüsünde tutulması devam ederken; revir ve hastane, durumları ağırlaşan, ölümle yüz yüze gelen direnişçilerle dolup taşıyor, hastanelerde yer kalmayınca bölge hastanelerine yollanıyorlardı. Aydın Valisi Recep Yazıcıoğlu'nun da belirtiği gibi, "Cezaevi hastaneye taşınıyor"du. Kamuoyu desteği daha da yükseliyor, iktidar üzerinde somut, caydırıcı bir baskıya dönüşüyor, direnişimiz kamuoyunda, aile hareketi başta olmak üzere, demokratik güç ve kuruluşlar, devrimci sendikalar, işçiler, aydınlar, sanatçılar, kısacası kendine "insanım, demokratım, devrimciyim" diyen herkes tarafından sahiplenilerek destekleniyordu. Bu insanlık savaşında, insan hak ve özgürlüklerinden yana olan insanların saf tutması, baskı ve işkenceler karşısında kenetlenmesi, direnmesi, baskı, sömürü ve zulme karşı durması, insanlık onurunu yaşatmasıydı.

Dışarıda yoğunlaşan destek eylemleri, protestolar, yürüyüşler, açlık grevleri, basın açıklamaları, ilanlar, direnişin diğer cezaevlerine yayılarak dayanışma eylemlerinin kararlı ve onurlu bir tarzda yükselişi, iktidarın içinde bulunduğu çıkmazı daha da zorluyordu. Avrupa'daki çeşitli demokratik güçlerin baskısı da bununla bütünleşince iktidar daha da zorlanıyordu.

İdarenin kayıtsızlık, ilgisizlik ve diyalogsuzlukları sonuç vermedi, dil birliği korundu ve eylem kararlı, ödün vermez bir tarzda sürdürüldü. İktidar ve idari güçler direnişi kıramayacaklarını, biz tutsakların verdiğimiz şehitlerin direniş anılarına bağlı kalarak sonuna kadar direneceğimizi, gerektiğinde daha birçok ölü vereceğimizi anladı. Durumu son derece ağırlaşan ve her an ölebilecek arkadaşların sayısının da giderek artması, iktidar ve onun idari güçlerini anlaşmaya yanaşmak zorunda bıraktı.

Kararlı direnişimiz ve insanlık onuru işkenceyi yeniyor!.. Sonuçta taleplerimizin tümü kabul ediliyor!..

Açlık grevi direnişimizin 44. gününde genel eylemin 52. günü Adalet Bakanı'nın emir ve talimatıyla tutuklu temsilcilerimiz ile idare-savcılık arasında görüşmeler başladı.

Görüşmelerde SHP Genel Sekreter Yardımcısı Tufan Doğu, SHP Aydın milletvekili Hilmi Ziya Postacı, Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum, cezaevi savcısı, cezaevi müdürleri Zekeriya ..., Seyfettin ..., Reşat ..., Halim ... hazır bulundular.

Altıbuçuk saat süren görüşmeler, Adalet Bakanı Sungurlu'nun bilgisi dahilinde yapıldı ve her anı hakkında bakanlık telefonla bilgilendirildi. Kabul edilen, görüşülen her talep maddesinde bakanlığın görüş ve onayı alındı. Taleplerimiz bir bütün olarak kabul edilmek istenmiyordu. Ancak tüm taleplerimizin kabul edilmeyişi halinde eylemi sürdüreceğimiz kararlılıkla belirttik. Pazarlık asgari eylem programının, ortak direniş kararına bağlı kalınarak sürdürüldü ve tüm taleplerimiz kabul edilip hakların uygulanacağına dair SHP milletvekillerinin tanıklığında söz ve güvence verilince eyleme son verildi.

Evet, kararlı, sonuç alıcı, bilinçli, örgütlü ve programlı direnişimiz sonucu insanlık onuru bir kez daha işkenceyi, baskıyı yenmiş; Aydın E Tipi Cezaevi'nde insanlığın, insanca yaşamın, devrimci bilinç, birlik ve dayanışmanın, yiğitliğin, fedakarlığın, ölümüne bir kavganın bayrağı direniş şehitlerimiz H. Hüsnü EROĞLU ve M. YALÇINKAYA'nın şahsında, yürekle, bilinçle, devrimci coşku ve dayanıklılık, görkemli bir siyasal zaferle bütünleştirilerek direniş taçlandırılmıştır.

Her türlü baskının, işkencenin, hak gaspının, saldırı ve talanının dayanağı olan "1 Ağustos Genelgesi" geri püskürtülmekle kalmamış direnişimizle darmadağan edilerek ortadan kaldırılmış; direnişimizle iktidarın cezaevlerindeki baskı ve işkence uygulamalarını gizleme, kamuoyunu aldatma ve yanıltma tutumu deşifre edilerek, tutsakların insani, sosyal ve siyasal açıdan ülke ve dünya insanlarıyla kucaklaşmasını birlik ve dayanışma içerisine girmesini sağlamıştır.

Direnişimiz, bu sonuçlarla da sınırlı kalmayarak, iktidarın cezaevlerinde tutusaklara yönelik yeni baskı, işkence, sindirme politikalarını ve pratik uygulamalarını boşa çıkararak etkisizleştirmiş, cezaevlerinde baskı ve işkence politikasının genelleşmesinin önüne geçmiştir.

6 Temmuz direnişimiz daha birçok

sosyal ve siyasal sonuçlara yol açarken, bunu hazmedemeyen iktidar, anlaşmadan hemen sonra verdikleri sözleri tamamen yadsıyan pratik tutumlar sergilemiş, anlaşmaya bağlı kalmamış, hakları uygulamamıştır.

Neydi 5-6 saat süren ve anlaşmayla sonuçlanan görüşmelerde elde ettiğimiz haklar?

Bakanlığın da anlaşma masasında kabul ettiği, onayladığı haklarımız, kazanımlarımız şunlardı:

1- Açlık grevi nedeniyle verilmiş olan "üç aylık mektup ve ziyaret cezası" hiçbir biçimde uygulanmayacak. ("Şartlı tahliye hakkı," "üç yıldan az cezası kalanlara istemleri dahilinde ve tercihleri gözetilerek başka cezaevlerine sevk olma hakkı"; açlık grevinin bittiği günden itibaren -eylem nedeniyle verilmiş olan sözkonusu cezanın- geriye kalan sürenin uygulanmaması... kastedilmektedir).

2- Tüm açık görüşler, sabah saat 08.00'den akşam 17.30 saatleri arası olmak üzere, günboyu ve koğuşlarda yaptırılacak, koğuşlara ve günlere bölünmeksizin yasal olarak tanınmış bulunan görüş günleri süresi ve adadinin tamamının kullanılması uygulanacak.

3- Açlık grevi nedeniyle yaptırılmamış olan dört günlük kurban bayramı açık görüşü hakkı aynen korunarak, dört gün üstüste ve sabah 08.00, akşam 17.30 arasında koğuşlarda yaptırılmak üzere, koğuşlara ve günlere bölünmeksizin yaptırılacak.

4- Açık ve kapalı görüşlerde gelen ziyaretçiler anormal ve ahlakdışı arama yöntemlerine tabi tutulmayacak.

5- Kapalı görüş yerinin bugünkü yapısı korunarak, telefon vb. gibi sistemler aracılığıyla görüştürme yöntemlerine başvurulmayacak, doğal sesle konuşma ve görüntü netliği ihtiyacını -az çok- karşılayan mevcut uygulama devam ettirilecek.

6- Kapalı görüşler ondört günde bir çarşamba günleri olmak üzere, gelen ziyaretçilerin sayısal durumu ve ihtiyacı karşılaması olanakları gözetilerek; bir saatten az olmamak üzere (asgari 1 saat hakkı her şart altında geçerlidir) üst sınır açık bi şekilde uygulanacak.

7- Akrabalık sınırı olmaksızın kapalı ve açık görüşlere de gelen tüm ziyaretçiler (soyadı, akrabalık belgesi vb. engellemeler de dahil) ziyaretten men edilmeyip görüştürülecek.

8- Gelen ziyaretçilerin ihtiyaçlarını karşılamak üzere bekleme salonu, kantin hizmete konulacak, araba ihtiyaçlarının giderilebilmesi için de gerekli girişimlerde bulunulacak.

9- Kapalı ve açık görüşlerde ziyaretçilerce getirilen (kuru fasulye, bulgur, nohut, mercimek vb. şeyler hariç olmak üzere) tüm yiyecekler, çeşit ve miktar sınırlaması ve de diyetli-diyetsiz ayrımı yapılmaksızın içeri alınacak (koli ile gönderilenler de dahil olmak üzere).

10- Kapalı ve açık görüşlerde ziyaretçilerin getirdiği çay, kahve, kakao, oralet, tarçın, ıhlamur, adaçayı, salep, tütün vb. içecekler miktar sınırlaması olmaksızın içeri alınıp verilecek (koli ile gönderilenler de dahil).

11- Koğuşlara yerleşim şekli, tutuklu-hükümlü temsilcileri tarafından saptanıp idareye bildirilecek, idare tarafından yerleşim düzeni bu işleme göre yapılacak.

12- Tutuklu ve hükümlü temsilcileri ile idare arasında iletişim ve görüşmeler sürekli canlı ve açık tutulacak, karşılıklı diyalog yöntemleriyle cezaevinde var olan veya olabilecek sorunlara ve istemlere belli çözümler getirme doğrultusunda karşılıklı çabalar sarfedilecek, hemen her konuda muhatap olarak, cezaevi yönetimi, tutuklu-hükümlü temsilcilerini alacak.

13- Cezaevine yeni gelecek onların saç, sakal ve bıyıkları kesilmeyecek, soyundurma ve ahlakdışı arama yöntemine başvurulmayacak, dayak, tehdit vb. uygulamalara yönelinmeyecek, hemen tutuklu-hükümlü temsilcileriyle görüştürülüp, yasal prosedür (giriş kayıtları, dosya işlemleri vb.) yerine geldikten sonra onlar tarafından bildirilen yere yerleştirilecek.

14- Havalandırma süresi gündoğumu ve günbatımı esas alınarak bu süre boyu yaptırılacak (yaz mevsimi uygulması nedeniyle şimdiki, sabah 07.00 akşam arası şeklindedir), kış mesaisine girildiğinde sabah 07.00 aynen korunarak gün batımı saati esas alınacak.

15- Koğuşlararası misafirlik tarzındaki gidiş gelişler, mesai saati başlangıcı ve bitimi -yani sabah 08.00-akşam 17.30 arası- dahilinde belli saat ve sayı sınırlaması olmaksızın, görevlilerin bilgisi dahilinde serbest olarak uygulanacaktır (her gün için geçerlidir).

16- Koğuşlararası sportif ve kültürel faaliyetler tutuklu-hükümlü temsilcileri tarafından düzenlenecek, cezaevi idaresinin bilgisi dahilinde hiçbir kısıtlama ve engelleme olmaksızın serbestçe yerine getirilecek.

17- Sportif ve kültürel faaliyetler için gerekli olan top, voleybol, masa tenisi ve gerekli malzemeleri, basket potası gibi ihtiyaçlar her koğuşa tahsis edilmek üzere hemen alınacak (idare tarafından).

18- Mektuplaşma üzerinde hiçbir kısıtlama ve sınırlama olmayacak, dağıtım ve toplama işlemi günlük, aksaksız yürütülecek, mektupların fazla bekletilmeden postalanması, ulaştırılması sağlanacak.

19- Cezaevleri arası mektuplaşma serbest olacak.

20- Yurtiçi ve yurtdışı demokratik kurum ve kuruluşlarla yazışma ve görüşme serbest olacak.

21- Yerli ve yabancı basınla görüşme ve yazışma serbest olacak.

22- Mahkeme hakkında verilmiş olan yasaklama kararı bulunmayan tüm kitap, dergi vb. yayınlar içeri alınıp verilecek.

23- Eskişehir Cezaevi'nden gelen-gelecek olan tüm kitap, dergi vb. yayınlar eksiksiz olarak sahiplerine teslim edilecek.

24- Koğuş ve yemekhane kapıları TV kapanış saatine kadar açık tutulacak.

25- Her koğuşa renkli TV verilecek.

26- Tutuklu ve hükümlülere ait TV'ler kendilerine teslim edilecek.

27- Radyo, teyp, daktilo, wolkmen kullanımını (teyplerin ses kaydı iptal edilmek kaydıyla) serbest olacak, buna uygun olarak da radyo, teyp, daktilo ve wolkmen hemen sahiplerine verilecek, elektrik ocağı sorunu süreç içinde çözümlenecek.

28- Yemeklerin kalite, miktar ve çeşitleri arttırılacak, yeterli beslenme sağlayabilecek düzeye getirilecek.

29- Saptanan iaşe bedelinin tamamının iaşeye harcanması işleminde bir kuşku ve şaibenin olmaması için iaşe tabelasının hazırlanması tutuklu-hükümlü temsilcisiyle birlikte yapılacak ve hazırlanan tabelanın aynen ve saptanmaya uygun olarak çıkarılması, temiz, sağlıklı pişirilmesi ve adaletli dağıtımın sağlanmasına nezaret etme göreviyle yükümlü olarak tutuklu ve hükümlü temsilcisinin belirlediği bir tutuklu sürekli mutfakta bulunacak.

30- Cezaevi mutfağı istenen zaman ve saatte tutuklu ve hükümlülerin kullanımına sürekli açık tutulacak, bu konuda hiçbir pratik engel çıkarılmayacak, görevlilerin bilgisi dahilinde gerekli kolaylık gösterilecek.

31- Dışarıdan gelecek her türlü elbise, valiz, çanta, çarşaf, nevresim, örtü, kilim, halı, battaniye, tabak, kaşık, bidon, kavanoz, sürahi, cam su bardağı, çay bardağı, fincan, demlik, tencere, çatal, tepsi, tava, piknik masası, sehpa, askı vb. kullanım malzemeleri içeri alınıp verilecek, şu an tutuklu ve hükümlülerin eşyaları arasında bulunan bütün eşyalar eksiksiz hemen kendilerine verilecek.

32- İdare tarafından tutuklu ve hükümlülerin elbise dolabı, yemek masası ve sandalyesi, tabak, kaşık, bardak, sürahi ve istemleri dahilinde nevresim, çarşaf, yastık yüzü ve battaniye ihtiyaçları karşılanacak.

33- Tutuklu ve hükümlülere para dağıtım limiti 50.000 TL olarak uygulanacak.

34- Koğuşlara sürekli olarak soğuk su akıtılacak, ayrıca günün belli saatlerinde düzenli olarak sıcak su akıtılması sağlanacak.

35- Tutuklu ve hükümlülerin en az haftada bir defa cezaevi banyosundan faydalanması için gerekli banyo çizelgesi çıkarılıp aksaksız uygulamaya konulacak (her koğuşun gün ve saatlerini belirleyen çizelge).

36- Tutuklu ve hükümlülerin fotoğraf çekme ihtiyaçları anında karşılanacak, fiyatlar makul ve indirimli, fotoğraflar en kısa zamanda negatifleriyle birlikte kendilerine teslim edilecek.

37- Cezaevi kantininde her türlü yiyecek ve içecek maddeleri bulundurulacak, fiyatlar yüksek tutulmayıp imkan dahilinde ucuz satış sağlanacak, ihtiyaçlar günlük ve anında karşılanacak, kantin aracılığıyla dışardan alınacak malzemeler için ise haftanın en az üç günü olmak üzere, tesbit edilen günlerde listeler saptanıp aynı süreler içerisinde ihtiyaçlar periyodik ve düzenli olarak karşılanacak, çeşitler üzerinde yasaklama veya kısıtlamalar olmayacak.

38- Tutkal, cilt bezi, zımba, tel zımba, küçük makas, maket bıçağı vb. el işi malzemelerin alımı ve kullanımı serbest olacak (şu an eşyalar içerisinde bulunan her türlü malzemeler de eksiksiz ve hemen sahiplerine verilecek).

39- Tutuklu ve hükümlülerin çamaşırını yıkaması için cezevinin çamaşırhanesi hemen hizmete sokulacak, idarece yıkatılacak olan çamaşırların dışında diğer çamaşırlarını yıkayabilmesi için tutuklu ve hükümlülerin çamaşırhaneden faydalanma gün ve saatlerini belirten (koğuş koğuş belirtilmiş olarak) çizelge çıkarılıp buna uygun işlevi sağlanacak.

40- Sünger, yatak ve yastıklar yerine pamuklu yatak ve yastıklar verilecek (şu anda var olanların hepsinin toplatılıp pamukluların verilmesi işlemine başlanacak, eşyalar içerisinde bulunan pamuklu veya yünlü yatak, yastık ve yorganlar da sahiplerine verilecek).

41- İdare düzenli olarak koğuşların deterjan, sabun, süpürge, çöp bidonu vb. temizlik malzemeleri ihtiyaçları karşılanacak (şu an bu temelde varolan eksiklikler de hemen tesbit edilip telafi yoluna gidilecek).

42- Koğuşlara florasan lamba takılması, şu an için -idare bütçe sorununu aştığından dolayı- ancak tutuklu ve hükümlülerin kendisi tarafından yerine getirilecek (genel olarak kaydı yaptırılması için bakanlık nezdinde gerekli temaslara girişilecek).

43- Elektronik olmamak koşuluyla her türlü müzik enstrümanı içeri alınıp verilecek (şu an eşyalar içerisinde bulunan ve bu tür esntrümanlar da hemen verilecek).

44- Satranç vb. şeyler içeri alınıp verilecek (şu an eşyalar içerisinde olanlar sahiplerine verilecek).

45- Aydın E Tipi Cezaevi'ne girildiğinde ilk anda tutuklu ve hükümlülerin üzerinden alınmış olan para, çakmak, sigara, ayakkabı, kazak, gömlek, pantolon, çeket, palto, mont, parka, tespih, yüzük, adres ve not defterleri, fotoğraf, albüm vb. eşyalar eksiksiz olarak sahiplerine hemen verilecek ve ayrıca sonradan Eskişehir Cezaevi'nden gönderilen tüm eşyaların da aranması yapılarak eksiksiz olarak kendilerine tekrar teslim edilecek.

46- Tutuklu ve hükümlüler tarafından getirilmek üzere buzdolabı içeri alınıp kendilerine verilecek.

47- Avukatların müvekkilleriyle görüşmeleri bir arada, yüzyüze ve açık olarak, belli bir şeye tabi tutulmaksızın yaptırılacak, görüşmede görevli bulunmayacak.

48- Tutuklu ve hükümlüler kendi ana dilleriyle konuşabilecek (ziyaret, telefon, görüşme vb. dahil).

49- Cezaevinde biri diş doktoru olmak üzere, iki doktor sürekli ve düzenli olarak bulundurulacak.

50- Tutuklu ve hükümlülerin her türlü tedavileri idare tarafından ve aksaksız yerine getirilecek, diş çekme ve dolgu parasız karşılanacak, ilaç masraflarının tümü -idareye tanzim edilen fon ihtiyaca cevap verdiği sürece- hastanın kendisinden temin yoluna gidilmeyecek.

51- Hastanede hükümlü ve tutuklular için tahsis edilmiş bulunan yer, sağlığa uygun ve ihtiyaca cevap verir şekilde olacak ve hiçbir şekilde zincir ve kelepçeye vurma uygulaması yapılmayacak.

52- Hastaneye sevk edilmiş olan tutuklu ve hükümlüler bekletilmeden götürülecek, hastanede yatırıldığı süre içerisinde kantin, gazete, dergi vb. ihtiyaçlarının yanında diğer doğal hak ve ihtiyaçları da karşılanacak, bu konuda pratik engeller çıkarılmayacak.

53- Cezaevinde var olan revir, hasta tutuklu ve hükümlülerin gerekli tedavi, bakım ve iyileştirme koşullarını sağlayacak şekilde daha bir teşekküllü hale getirilip, gerekli donanım ve teçhizat eksiklikleri hemen giderilecek.

54- Diyet uygulaması gereken diyetli hükümlü ve tutuklulara kaldıklari koğuşlarda ve arkadaşlarından ayırmaksızın günlük diyetleri cezaevi mutfağından düzenli olarak karşılanacak.

55- Tutuklu ve hükümlülerin acil durumlarda aileleriyle telefon görüşme istemi idareye müracaatı çerçevesinde değerlendirmeye tabi tutulup uygun bir şekilde gerekli işlem yerine getirilecek (Adalet Bakanlığı tarafından merkezi olarak tüm cezaevlerini ankesörlü telefon sistemi yapma çalışmaları başlatılmış bulunduğundan, bu cezaevine de yaptırılması girişimleri mevcut olup, sistem yapılıncaya kadar cezaevi idaresi gerekli kolaylık ve iyiniyet yaklaşımlarını esirgemeyerek makul bir uygulama yapacak).

56- Tek tip elbise uygulaması gündeme getirilmeyecek.

57- 2 Ağustos 1989 gününden başlamak üzere Aydın E Tipi Cezaevi'nde maruz kaldığımız uygulamalar, işkence ve ölüm olayları hakkında gerekli soruşturmanın açılması yollu müracaat ve girişimler engellenmeyecek.

Evet tüm bu taleplerimiz, aktardığımız biçimiyle kabul edilip, bakanlığın da onayını alırken, Adalet Bakanı Oltan Sungurlu eylemin sonuçlandırılmasından hemen sonra ağız değiştirdi. Ve basına yanıltıcı, saptırıcı, aldatıcı demeçler vererek anlaşmayı inkar yoluna gittiği gibi, kendi onayını da kesinlikle reddetti. Adalet Bakanı insanca bir yaşamı ve bu koşullara onay vermeyi "suç" sayıyor, "küçültücü", "onur kırıcı" ve "prestij sarsıcı" olarak görüyordu!

İnsanca yaşam koşullarının sağlanmasının ve bunun kavagasını vermenin toplumumuzda ve insanlık aleminde onur sayılarak yüceltildiği, yüce değer olarak görüldüğü koşullarda Adalet Bakanı'nın kendini "suçlu ve tedirgin" hissetmesinin, komplekse düşmesinin; ısrarla ve inatla, insanca yaşam koşullarına, bu yönlü taleplerimize onay vermesini reddetmesinin başka ne anlamı olabilir?

"Tutuklularla kesinlikle anlaşma olmadı, açlık grevini kendileri bıraktılar."

"Kesinlikle tutuklulara taviz vermedik."

""Siyasal eylem yaptılar, hedeflerine varmış olacaklar ki kendileri bıraktılar!"

"Tutuklularla pazarlık yapılmadı, ben bildiğimi söyler bildiğimi yaparım" vb. gerçekten de inkarcı, kamuoyunu yanıltıcı açıklamalar yapıyor. İdari yetkililere de bu yönlü mesaj ve talimatlar veriyordu.

"4. Murat" lakabıyla tanınan Aydın Valisi, hastanede hasta arkadaşlarımızı ziyaret ederken; "sorunlarımızla ilgileneceği" sözü verilmesine rağmen eylem sonrası benzer bir tavır sergiliyordu. Hastanede, *"Sorunlarınızı çözeriz; hakkınızı alırsınız"* demesine rağmen, daha sonra *"Tutuklulara taviz verilmedi"* açıklaması ilginçtir.

Cezaevi idaresinin yaklaşımı daha da ilginçtir:

Açlık grevi sonuçlandıktan sonra hücrelerden koğuşlara alındık. İdare, bizlerle olan diyalogunu kesti ve havalandırma dışında taleplerimizin hiçbiri uygulanmadı. Verilen sözler ve güvenceler çiğnendi, bağlı kalınmadı. Tümümüz bitkin, halsiz ve ölümcül hastalıklara yakalanmış durumda olmamıza rağmen tedavi uygulanmadı, düzenli sağlıklı bir diyet çıkarılmadı.

Kas erimesi, felç, kan kusan, komada olan arkadaşlarımız olmasına rağmen kollarından serumlar çekilerek, ağır hasta yatağından kaldırılarak, hiçbir yetkisi olmadığı halde hastane güvenlik görevlisi tarafından hastaneden çıkarıldılar ve hastane hızla boşaltıldı. Aynı uygulama revirde de yapıldı. hasta arkadaşlara doktor kontrolü yapılmadı. Tüm arkadaşlar ölüme terkedildi. Bugün sağlıksız ve bakımsız koşullarda, her an yeni ölümler olabilir, bu beklenti içindeyiz.

Ardından basına açıklama yapıldı, cezaevi savcısı tarafından *"Aydın Cezaevi'nde her şey normal, hastanede son hastalar da taburcu edildi, alınan olağanüstü güvenlik önlemleri kaldırıldı"* denildi.

Bugün cezaevinde bizler kadar ailelerimiz ve kamuoyu da tedirgin ve belli bir beklenti içerisinde; idari güçler, ağır hastalara rağmen hastaneleri boşaltarak kamuoyunu yanıltmaya, cezaevinde durumu "normal" göstermeye çalışıyor ve bu yolla kamuoyundaki tepki, tedirginlik ve beklentileri yatıştırmaya ve gidermeye çalışıyorlar.

Cezaevi yetkilileri ile sürekli görüşme haklarımızı uygulatma taleplerinde bulunmamıza rağmen şu ana kadar en ufak bir yanıt almış değiliz. Tam bir sağır, vurdumduymaz, umursamaz tutumu sergiliyor, temsilcilerimizin koğuşları gezme, koğuşları düzenleme, yerleştirme yetkilerini kabul ettikleri halde buna bile bağlı kalmadılar ve koğuş düzenlemesi yapmadılar. Haklarımız uygulanmadığı gibi, birçok sorunlarla karşı karşıyayız da.

Koğuşlar düzensiz ve pislik içinde. Hastalara ilaç verilmiyor ve hiçbir ciddi tedavi uygulanmıyor. Kapalı görüş yaptırılmadığı gibi, açık görüş hakkımız da gaspedilmek, sınırlandırılmak isteniyor. Hiçbir konuda anlaşmaya, verilen sözlere bağlı kalınmıyor. Cezaevinde eski kural ve uygulamalar halen geçerliliğini koruyor. E.Ö.T.C'ne de 22 Haziran

Devamı 23. sayfada

Aydın E Tipi Cezaevi'nde işkence...

Baştarafı 22. sayfada

.aldırısıyla talan edilip yağmalanan, -el konulan eşyalarımızdan geri ka- .an bölümünün bir kısmı da burada .gasp ve talan edildi, bizlere ve- .ilmedi. Eşyalarımızın çoğuna el .konulmuş durumda, geri kalan bö- .ümü ise kayıp! Cezaevi girişinde .üzerimizden parçalanarak aldıkları .eşyalarımızı da vermediler. Eskişehir'den para naklimiz henüz .yapılmış değil. Bu nedenle ekonomik .güçlükler çekiyoruz. Eşyalarımız gibi .kitaplarımız da verilmedi. Valiz ve .çantalarımızın tümüne el konuldu.

Cezaevi idaresiyle görüşebilmek .çin bir gün yemek protestosu yaptık .ve dilekçe verdik, buna rağmen biz- .lerle görüşülmedi.

Ve şu anda bir grup işkenceci gardiyandan başka hiçbir yetkili ile görüşme olanağı bulamamaktayız.

İktidar ve idari güçler bizlere karşı bilinçli bir cezalandırma, hakları uygulatmama, en azından sürece bırakma politikası izliyorlar. Açlık grevi .çinde kıramadıkları direnişimizi, aç- .lık grevi sonrası kazanımlarımızı uygulamamakla, pratik olarak aynı sonuca gitmeye çalışıyorlar.

İktidar ve cezaevi yetkililerinin sorunlarımıza ve görüşme istemlerimize karşı bu yaklaşımlarıyla sonuç alabileceklerini düşünmeleri ve bundan aldıkları "cesaretle" bunu süreklileştirmeleri ham hayaldır, yanılgıdır.

Sorumlu güçler, anlaşmaya bağlı kalarak haklarımızı zaman kaybetmeden uygulamaya koymalı, tutuklu temsilciliği ile ilişki kurmalı ve işlerlik kazandırmalıdırlar.

Bizler direnişi, şehitlerimizin kanı ve kemikleri üzerinde temellendirdik, yücelttik ve kazandık. Bu direnişte yoldaşlarımızın kanı, bilinci, onuru vardır ve bu direniş sakat kalan, işkence gören, yaralanan, açlık çeken ama hep direnen kararlı arkadaşlarımızın onurlu yiğit haykırışlarıyla yürütülmüş, kabul ettirilmiştir. Ve bu direnişte ailelerimizin desteği, açlık kokan nefesi, gözyaşları, umutlu bekleyişleri, acıları ve sevinçleri vardır. Ve bu direniş, insanlığın görkemli akışı, destek ve ilgisiyle imzalanmıştır.

Ve bu direniş; insanlığın manevi gücü, onur simgemizdir. Direnişin kazanımlarını korumak ve uygulatmak, yeni canlar, acılar, zorluklar, sakatlıklar, baskılar, sürgün ve işkenceler pahasına da olsa elde edeceğimiz mutlak bir sonuçtur.

Bizler, bakanlığı ve idari güçleri anlaşmaya bağlı kalmaya, verilen sözleri tutmaya çağırıyoruz. Aksi durumda yetkililer, Aydın E Tipi Cezaevi'nde daha etkin ve üst boyutlu direnişlerin sarsıntılarını yaşayacaklardır.

Bu gerçek bilinmelidir.

Baskı ve işkenceler altında yılmadan, her ne pahasına olursa olsun şehitler vererek, hasta ve sakat kalacak, acı çekerek, ama kararlı direnişlerle elde ettiğimiz haklarımızı koruyacağız ve yaşatacağız! Onurlu kişilik ve yaşantımızın ayaklar altına alınıp ezilmesine, gasp, talan ve yağma edilmesine asla izin vermeyeceğiz. Gerektiğinde de bir kez daha, on kez daha öleceğiz!

Tüm devrimci-demokrat yurtsever, kendisine insanım diyen herkesi Aydın Cezaevi'nde yükselteceğimiz insanlık kavgasına destek olmaya çağırıyoruz!

22 Haziran 1989 günü "tünel" bahanesiyle haklarımız gaspedildi. E.Ö.T.C'nde talan ve yağma gerçekleştirildi. 6 Temmuz'da gaspedilen haklarımızın geri alınması için açlık grevine başladık. Direnişimiz zorla kırılmak istendi. Aydın E Tipi Cezaevi'ne sürgün edildik; burada yoğun bir baskı ve işkencelerle karşılaştık; bu işkencelerde 2 yiğit arkadaşımız şehit verirken, birçok arkadaşımız da yaralandı, sakat kaldı.

Tüm baskı ve işkencelere rağmen direnişimiz kırılamadı ve haklarımız kabul edildi. Ancak uygulanmadı. Adalet Bakanlığı ve idari güçler bugün de haklarımızı uygulatmamada "kararlı" ve ısrarlı görünüyorlar. Biz devrimci tutsaklar, can ve kan pahasına elde ettiğimiz haklarımızın tekrardan gaspedilmesine kayıtsız kalmayacak izin vermeyeceğiz ve kazanımlarımızı elde etmek için ölmekten çekinmeyeceğiz.

Bugün cezaevinde iktidar; açıktan açığa haklarımızı diğer cezaevlerinde uygulanmasına rağmen, uygulamayarak insanlığı, insan haklarını hedefliyor; onurlu yaşamı, kölece, rezilce bir yaşama dönüştürmek, tutsaklara kendi kişilik ve siyasal kimliklerini unutturmak itiyor.

Bugün bizlere yeni direnişlere girmekten başka seçenek bırakılmıyor. Ancak gönüllü ve kararlı, insanlık ve onur savaşçıları olarak insanlığı, onuru savunacağız, devrimci-yurtsever olarak bundan çekinmeyeceğiz ve direneceğiz.

Direnişimiz, salt cezaevleri ve cezaevlerinde tutsak edilenleri etkilemekle sınırlı kalmıyor, tüm toplum güçlerini temelden etkiliyor ve sarsıyor. Direnişimiz, insanlığın gelecek kavgası, umudu ve özlemidir. Mücadelemiz insanlık onurunun, baskı ve işkenceye başkaldırısı, isyanıdır. Bu kavga, kendine "insanım, devrimciyim, demokratım, yurtseverim" diyen herkesin kavgasıdır. Haklarımızın uygulanması, idari güçlerin anlaşmaya bağlı kalması, direnişi, çeşitli biçimlerde süreklileştirmenin yanısıra, kamuoyunun etkin-aktif desteğine, dayanışma gösterilerine yakınlığına bağlıdır. Bu nedenle kendine insanım diyen herkesi cezaevinde yükselteceğimiz direnişlere omuz vermeye, haklarımızın uygulanması için bakanlık ve idari güçlere baskı yapmaya çağırıyoruz.

Onurlu direnişimize destek veren herkesi selamlarız!

-İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!
-Ya insanca yaşam ya ölüm!
-Direnmek yaşamaktır!
-Hüseyin Hüsnü EROĞLU ve Mehmet YALÇINKAYA yoldaşların mücadelesi, direnişin, onurun, kararlılığın simgesidir!

Siyasi Temsilcilik Kurumu adına
ŞÜKRÜ GÖKTAŞ, ABİDİN POLAT, RIZA DOĞAN

PKK'yi terörist ilan etmek için, Palme suikasti...

Baştarafı 11. sayfada

kamptan birlikte kaçıp, Şam'daki İsveç Konsolosluğu'na sığınacak, orada *"Biz PKK'den kaçtık, iltica etmek istiyoruz"* diyecektik. **SÄPO** da devreye girip bizi alacak, İsveç'e geçirdikten sonra, ben ve o kişi bir evde birlikte kalacaktık. **Anderson** ve **Yan Eric** cinayeti işleyeceğimiz zaman, olaya yakın bir yerde olacaklardı. Ve bizi polis arabasıyla kaçırıp, gizli bir yere yerleştireceklerdi. Orada bir taksi şoförü de ayarlanacaktı tanık olarak. Basında, *"Olay yerinde iki karakafa* (Kürt anlamında) *görüldü"* biçiminde yayın yapılacaktı. Şoför de, *"Ben olay günü böyle iki şahısı getirip, falan eve bıraktım"* biçiminde ifade verecekti. Polis evi basacak ve bizim, kampta çekilmiş fotoğraflarımızı yakalayacaktı. Daha sonra ortaya çıkacak ki, biz kamptan kaçan adamlarız; ve *"aslında kamptan kaçma, PKK'nin bir oyunundan, bir senaryosundan başka bir şey değil"* iddiası ortaya atılacaktı. Böylelikle, cinayet PKK'nin üzerine yüklenmiş olacaktı.

A. K: Yani bu kez robot resim falan yok, işi sağlama bağlıyorsunuz?

F. A: Evet, kamptaki fotoğrafları bunun için çekecektik.

A. K: Peki bu kampta buluşacağın, daha önce gönderilen adam kim?

F. A: Bu, **M. Emin** adında biri. Ben kişi olarak onu tanımıyordum. Bana fotoğrafı gösterilmişti. Kampa gelmeden önce, yırtıp atacaktım.

A. K: M. Emin dediğiniz şahıs, burada görüştüğümüz Vakkas mıydı?

F. A: Evet, onun esas ismini burada öğrendim.

A. K: Evet, devam edelim...

F. A: Beni Finlandiya'ya göndereceklerdi. **M. Emin** de bir başka ülkeye gönderilecekti; hangi ülkeye gönderileceğini bilmiyordum. Bu işin karşılığında 6 milyon alacaktık. Ben Finlandiya'da çingene kimliğiyle ikamet edecektim. Çingeneler tüm İskandinav ülkelerinde serbest dolaşıyorlar. Ayrıca estetik ameliyat olup, tip de değiştirecektim.

A. K: Niye estetik ameliyat olacaktın?

F. A: Faaliyetimi sürdürmek için. Deşifre olacağım, açığa çıkacağım diye bunu giderecektik. Böylelikle, "Bu iki şahıs kaçtı, yakalanmadı, PKK'nin yanındadırlar" propagandası da yapılacaktı. Evet, plan bu şekildeydi. Bu senaryoya göre, **Mahsum Korkmaz Akademisi**'ne geldim.

A. K: Buraya geçmeden evvel bir soru soralım: Olof Palme olayıyla ilgili anlatımlarınızda bir robot resimden söz etmiştiniz. Bunun altındaki amacı açıklar mısınız?

F. A: Bunun amacı, robot resimi PKK'li **Cemil Bayık**'a benzetmekti. Böylelikle cinayeti direkt ona yükleyecektik.

A. K: Demek ki, o dönemde Hürriyet gazetesinde, Cemil Bayık hakkında yapılan propaganda bu planın bir parçası oluyor, öyle değil mi?

F. A: Aynen öyle.

A. K: Fotoğraf çekme planınız daha iyi anlaşılıyor şimdi.

F. A: Tabii tabii. Bir de, mesela benim İsveç polis dosyalarında azılı PKK militanı olarak adım geçiyor. Yani işi sağlama bağlıyoruz.

A. K: Peki devam edelim; kampa gelişinizi anlatır mısınız?

F. A: Almanya'dan Köln üzeri geldim. Şam'da bir gece kaldım. Ondan sonra kampa geldik normal olarak. Ben daha çok **M. Emin**'i arıyorum. Tabii göremedim kendisini. Ondördüncü gün müydü, onbeşinci gün müydü, ben hatırlamıyorum şu anda, yakalandım. Soruşturmaya alındım ve gerçeği söylemekten başka çare min olmadığını görünce de, gerçeği olduğu gibi söyledim.

A. K: Siz Parti ortamına geliyorsunuz ve on-onbeş günlük bir süre içinde yakalanıyorsunuz. Bunu neye bağlıyorsunuz; nasıl açık verdiniz?

F. A: Net bilmiyorum ama, herhalde istihbarat alındı. Çünkü Partinin de istihbaratı var. Demek ki İsveç'teki ilişkilerimi tesbit etmiş. Mümkündür bu.

A. K: Oradan diyorsunuz. Peki kampta tesbit edilme olasılığı var mı?

F. A: Pek ihtimal vermiyorum, normal davranmaya çalışıyordum. Gerçi, koğuşta bazı bulunanların disiplinine ters düşen davranışlarım oluyordu ama, yine de bilmiyorum. Belki bu da beni ele vermiş olabilir.

A. K: Peki bunlar senin hangi yanını ele verecek ki?

F.A. Ben kendimi devrimci olarak tanıtıyorum ama, bu davranışlarım benim devrimci bir yaşantıya sahip olmadığımı gösteriyor.

A. K: Peki, yakalanırım korkusu var mıydı sende?

F. A: Şimdi, İsveç'te çok rahat çalışıyordum. Ama buraya geldim burası zor bir ortam. Öyle disiplinli ve kontrollü bir alan ki, çalışmak çok zor oluyor. Bu beni adeta yıktı, kendime güvenim sarsıldı.

A. K: Şimdi siz yakalandıktan sonra, size yönelik herhangi bir zor uygulandı mı?

F. A: Yok, zor uygulanmadı.

A. K: Peki neden faaliyetini bu kadar geniş açıkladın, PKK'den korkmadın mı? "Ben konuşursam, bu kadar faaliyetim karşısında beni vururlar, cezalandırılırım" diye korkmadın mı?

F. A: Aksine, PKK'nin beni yakalaması, "benim durumum açığa çıktı" kuşkusunu doğurdu ve "ben doğruyu söylemesem, yalan söylersem beni vururlar" düşüncesini geliştirdi.

A. K: Yani "gerçeği söylersem, bana kimse dokunmaz" tarzında güven mi geldi, demek istiyorsunuz?

F. A: Evet, bu güveni bana gösterilen yaklaşımdan aldım. Gerçeği böyle ortaya koymak en doğrusudur.

A. K: Peki bu kadar ajan faaliyet, bu kadar PKK karşıtı mücadele neden? Siz de Kürtsünüz, üstelik Diyarbakır gibi yurtsever-demokrat özlü bir bölgemizdensiniz. Bu kadar düşmanca bir faaliyetin nedenleri nelerdir? Hiç düşünmediniz mi, "PKK nedir, neyin mücadelesini veriyor" diye.

F. A: Ben zaten ilkin para karşılığında bu işe girişmiştim. İsveç'e geldikten sonra da, içinde bulunduğum çevre tamamen anti-PKK mücadele çevresiydi. Hep PKK'yi kötü gösterme, PKK'nin aslında Kürdistan davasına zarar verdiği, kadın-çocuk öldürdüğü biçiminde propaganda yapılıyordu. Bir yerde, paranın yanında, buna inanmıştım da. İçinde bulunduğum çevrede, bana yardımcı olabilecek dürüst, namuslu insan da yoktu. Tamamen bir fantezi dünyasındaydım.

A. K: Peki Parti ortamına geldikten sonraki izlenimlerinizle daha önceki bilgileriniz arasında ne gibi farklar tesbit ettiniz?

F. A: Tamamen farklı bir durumla karşılaştım. Buradaki insanların tümünün her dakika, her saniye devrimi düşündüğünü, Kürdistan'ı düşündüğünü, her yönüyle bunu yaşadıklarını gördüm. Gizliden gizliye, içine girmiş olduğum tavırdan utanç duydum. Aslında, açıklamalarımın samimi olmasında bunun etkisi de büyüktür.

A. K: Sizce Türk devleti ve uluslararası istihbarat örgütleri, neden insanları bu şekilde harcamaktadırlar. Ve bunun karşısındaki duygu ve düşünceleriniz nelerdir?

F. A: Aslında anlaşılırdır, şöyle anlatabilirim: Türkiye'nin Kürdistan'ı kaybetme korkusu, emperyalist güçlerin de Türkiye'deki çıkarları, bu istihbarat örgütlerinin insanları kullanmaya sevkediyor. Reformist milliyetçilerin de, bunlarla ilişkileri açık ki, birtakım kırıntılar alma isteminden kaynaklanıyor. Ben de uzun bir süre bunların arasında çalıştım. Şu andaki pişmanlığımı ve bu güçlere karşı kinimi anlatamam. Anlatılmaz duygular içindeyim.

A. K: Siz ve sizin gibi ajan unsurlara, "PKK şudur, PKK budur" biçiminde alabildiğine küçültücü propagandalar yapılıyordu. Geldiniz, gördünüz ve çok kısa bir süre içinde yakalandınız. Bu, sizde ne gibi bir durum yarattı?

F. A: Bu, PKK'nin gücünü gerçek anlamda bana kavrattı. Ne kadar geniş ve güçlü çalıştığını kendim de gördüm. "Bir-iki terörist eylem yapıyor" diye bildiğim örgütün gücünü çok iyi gördüm. Aleyhteki yalan propagandanın amacını da anlamış oldum.

A. K: Peki sizi böyle kullananlar şimdi sizin için kılını kıpırdatmıyor, ve yine sizi insanlığa kazanmaya çalışan PKK'dir, buna ne diyorsunuz?

F. A: Onlar için biz kullanıldık, bittik. Bu işlerin sonu böyledir. Dediğiniz gibi, onlardan yardım bekler bir tavrım yok. Ben, esas olarak şu anda PKK'nin insafına ve onun anlayışına sığınmış durumdayım. Bana ceza verirse de haklıdır. Ama, beni vatanıma ve halkıma kazanmasını istiyorum. Bana ancak sahip çıkacak olan PKK'dir, PKK önderliğidir.

A. K: Yani onca karşıt mücadele sürdürdükten sonra sahip çıkılmayı bekliyorsunuz.

F. A: Evet, ancak onlar bana sahip çıkar, beni insanlaştırır.

A. K: Peki, senin gibi ajan unsurlara ileteceğin bir mesaj var mı?

F. A: Evet, şunu diyorum: İçine düştükleri konum, yol, insanca bir yol değildir. Birtakım kişisel çıkarlar için, kendisinin geçici yaşamı için kimse buna girmesin. Gelsinler, insanlığı görsünler; PKK'nin insanlarımız için, insanlık için nasıl çaba sarfettiğini görsünler ve bu işten vazgeçsinler. Çağrım budur. Suçlarını itiraf etsinler ve PKK'nin kendilerini olgun, dürüst, namuslu insanlar yapmasına çalışsınlar. Zararın neresinden dönülse kardır.

Devrimi zafere götürecek...

Baştarafı 17. sayfada

çözümlemeleri ortaya koymaya çalışacağız. Bütün bunları yaparken, sorunları çok geriden takip etme ya da günün çok uzağına düşme gibi bir yanılgıdan kaçınacağız. Tamamen somut olan, ve gelişen yönü ileri çıkaracağız. Yine, kavramlara takılarak oda boğulma, demagoji ve polemiklere girme, kaçınacağımız yönler olacaktır. Yani, halklarımızın devrimlerini geliştiren yönlerin en büyük teşvikçisi olmayı temel alırken, buna ters düşen anlayış ve tutumları da kesinlikle mahkum edeceğiz.

Bu temelde mücadele edenlerle sonuna kadar birlikte olacağımızı belirtirken sözlerimizi PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaştan alacağımız bir alıntıyla bağlıyoruz: *"Silahlı mücadeleye can ve kan verenleri, gerillaya umut bağlayanları analım! Bugün onların umutlarının bir gerçek halini aldığını belirteyim. Onlara saygıda kusur etmeyenlerin, işte; gerçekten bunda bir emniyet duymaları gerektiğini vurgulayayım. Bu yüzden atılan bu ilk adımlar boşa gitmemiştir. O söylenen sözler şimdi yücelmiştir. Bu, yalnız PKK'nin değildir! Diyorum ki, bu işe emek verenlerin hepsinin çabalarının soylu bir birikimidir."*

Aydın E Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutuklularca kaleme alınan duyuruyu yayınlıyoruz.

İNSANLIĞA
AYDIN E TİPİ CEZAEVİ'NDE İŞKENCE VE ÖLÜM TEZGAHLARI KURULUYOR, DEVRİMCİ TUTSAKLAR KATLEDİLİYOR!

Siyasi iktidar, cezaevlerinde uzun-kesintisiz direnişlerle can ve kan pahasına biz tutsakların elde ettiği insani sosyal haklara, insanca yaşama, insanlık onuru ve kişiliğine karşı baskı, sindirme ve işkenceye dayalı saldırılarını sürdürüyor, hergün, heran insanlık suçu işliyor; cezaevlerinde insanlığı ve insan haklarını mahkum etmek, insanlığın, onurlu yaşamın özgürlük tutkusunun boy veren, onur ve direnç haykırışlarıyla insanlığı kucaklayan tutkularını söndürmek, köreltmek istiyor; kendi çağ ve insanlık dışı uygulamalarını boyun eğici, aşağılayıcı kurallarını "temel yaşam tarzı" olarak uygulamaya çalışıyor ve bunun için cezaevlerinde baskı ve işkenceyi doruğa çıkarmaktan, talan ve yağmadan, sürgünlerden, tutsakları katletmekten çekinmiyor, biz tutsaklara; **insanlığın, onurun, saygınlığın teslim alınarak mahkum edildiği** "vahşet koşulları"nı yaşatmaya çalışıyor.

Siyasi iktidar, cezaevlerindeki insanlıkdışı uygulamaları meşrulaştırmak ve süreklileştirmenin "yasal" dayanağı olan, her yönüyle anti-sosyal, anti-insani bir nitelik taşıyan, ancak cezaevi direnişleri ve **kamuoyunun, ilerici insanlığın tepkileriyle uygulama alanı bulamayan**, direnişlerle, baskıcı, gaspcı, işkenceci yüzü teşhir edilip deşifre edilen "1 Ağustos Genelgesi"ni uygulamaya çalışıyor; cezaevlerinde "1 Ağustos Genelgesi" ne dayalı olarak haklarımıza ve kazanımlarımıza dönük yeni saldırılara yöneliyor ve bu saldırıları kılıflamak, gizlemek için kamuoyunu aldatıcı, yanıltıcı tutumlar sergiliyor; idari güçler, hile ve komplolara dayalı çeşitli provokatif saldırılar düzenliyor, "tünel" vb. bahanelerle bunları gerçekleştirerek çok yönlü yürüttüğü saldırıların zeminini güçlendiriyor.

Siyasi iktidar; cezaevlerinde insanca bir yaşam kavgası veren biz tutsakların siyasal kişilikler olarak ülke ve dünya sorunlarını düşünmemize, **insanlıkla bağ kurmamıza, insani-sosyal-siyasal yeteneklerimizi** halkımıza taşırmamıza, halk ve toplum değerleriyle içiçe yaşamamıza yaşama savaşımıza tahammül edemiyor ve bu yönlü çabalarımızı, yaşama ve yaşatma savaşımızı süreklileştiren baskı yöntemleriyle boğmaya, ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Siyasi iktidar; cezaevlerinde yükselen insanlık sesini terör ve baskı uygulamalarıyla bastırmaya, topluma empoze etmeye çalıştığı sosyal-siyasal şekillenişin prototipini cezaevlerinde yaratmaya, biz tutsakları halkımızın ve insanlığın güven ve gelecek unsuru olmaktan çıkarmaya çalışıyor. Cezaevlerinde gelenekselleşen "direniş", "insanca yaşam", "özgürlük" ve "gelecek" kavramlarını siyasal niteliğinden boşaltarak halkımızın demokrasi ve özgürlük tutku ve arayışlarıyla bütünleşmesini bu kavgada somut bir güven ve cesaret unsuru olmasını engellemeyi hedefliyor. Cezaevlerindeki biz tutsakları toplumda değer gören, ilgi ve saygı uyandıran, toplumu siyasal ve ulusal talepleri doğrultusunda harekete geçiren, etkileyen siyasal bir güç olmaktan çıkarmaya, çağdışı, kalıplar içinde tutarak etkisizleştirmeye çalışıyor, bunun uğraşını veriyor.

Kısacası; iktidar, biz tutsaklara karşı bilinçli, örgütlü bir tüketme savaşı -çok yönlü özel bir savaş- yürütüyor, özel baskı ve yönelimleriyle siyasal ve fiili imhamızı hedefliyor, ciddi planlar-programlar yapıyor ve uyguluyor, uygulamaya çalışıyor.

Toplu sürgün uygulamalarıyla, fiili saldırılarla cezaevlerinde direnişlerle elde edilen hakları gasp ediyor; insanca yaşam koşullarının sağlanması için yapılan açlık grevlerini baskı ve işkenceyle kırmaya, cezaevlerinde yükselen direnişleri tek tek bastırarak dağıtmaya çalışıyor. Açlık grevi vb. direnişlere karşı en baskıcı tutumu takınıyor, insani-sosyal taleplere karşı bile bu baskıcı, talancı ve gaspcı tutumunu çıkararak insanlık suçu işliyor.

İktidar, basın gücünü kullanarak kamuoyunun hedeflediği cezaevlerine karşı koşullandırmaya çalışıyor!

Cezaevlerinde, insanlıkdışı uygulamalara, baskı ve işkenceyle yaratılan koşullara karşı görkemli-onurlu direnişler geliştirildi. Bu direnişlerde "insanca bir yaşam" için; onlarca tutsak can verdi, sakat kaldı, ölümcül hastalıklara yakalandı. Tutsaklar bu direnişlerde can ve kan pahasına elde ettikleri kazanımlarını, iktidarın baskıcı -gaspcı uygulama ve saldırılarına karşı korudu, korumasını bildi.

Birçok cezaevinde olduğu gibi, E.Ö.T.C'nde (Eskişehir Özel Tip Cezaevi) de iktidar, biz tutsakların birçok açlık grevi ve sürekli bir direnişle elde ettiği insani-sosyal hakla**rımıza, sosyal yaşam birliğimize, siyasal varlığımıza karşı yoğun** ve çok yönlü bir saldırı başlattı. Tutsaklara dönük özel rehabilitasyon kurumu olarak açılan ve teslim alınıp kişiliksizleştirmede çok yönlü saldırı**ları hedefleyen E.Ö.T.C'nde iktidarın "eritme ve kişiliksizleştirme"** politikaları direnişlerle boşa çıkarıldı. İktidarın "özel tip" politikası deşifre edildi.

E.Ö.T.C 'nde sergilediğimiz ve sonuç aldığımız onurlu direnişler iktidarın mevcut fiili yönetim, kısıtlama ve baskı uygulamalarını boşa çıkartıp cezaevinin siyasi konumu ve etkisini yükseltti ve cezaevi direnişini kamuoyuna maletti.

E.Ö.T.C'nde iktidarın dayattığı uygulamalara ve hak gasplarına karşı yükselttiğimiz 17 Ekim ve 9 Şubat direnişleriyle asgari insani-sosyal haklarımızı elde ettik ve insanca bir yaşamı, koşullara egemen kıldık.

Ancak, onurlu ve insanca yaşamın koşullarını değil, baskı ve işkenceye dayalı insanlıkdışı, kölece ve düşkünce bir "yaşam"ı siyasal tükenmişlik, yılmışlık ve onursuzluğu dayatan iktidar ve onun cezaevi yöneticileri, cezaevinde insanlığın bu onurlu yükselişine ve onurlu sesine karşı insanlığını en üst perdeden konuşturdu; rahatsızlığını çeşitli yönelim, gaspetmenin yollarını ararken, dışarıda ailelerimize karşı baskı, tehdit, gözaltı, işkence ve tutuklamalarla saldırılarını arttırdı. Bununla da yetinmedi; basını devreye sokarak, "Cezaevlerinde kurtarılmış bölgeler", "Örgüt cezaevinden yönetiliyor", "Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde tutuklular üniversite öğrencilerini eğitiyor" vb. gerçek olmayan, özünde cezaevlerine saldırı ve kazanılmış hakların gaspını içeren saldırıların zeminini güçlendirdiler. Ve kamuoyu nezdinde saldırılara haklılık kazandırmaya, kamuoyunu yanlarına almaya ve yönlendirmeye çalıştılar; mevcut konumun gereği, E.Ö.T.C'ni saldırının özel hedefi olarak seçtiler.

İnsanca yaşam koşullarının direnişle elde edildiği; baskıcı, imhacı ve gaspcı "1 Ağustos Genelgesi"nin geri püskürtüldüğü, onurun, direnişin dayanışmanın yaşam tarzı haline getirildiği; direnişlerle "özel statü"nün deşifre edilerek, özel baskı politikalarının boşa çıkarıldığı E.Ö.T.C'nde direniş kırılmalıydı; iktidar bunu önüne koymuş, basın, yönlendirmeleriyle de bunu hedeflemişti.

Basına verilen "haber" ve demeçlerle, siyasal-insani onur, kimlik ve kişiliğimiz rencide edilmeye, kamuoyunda oluşturduğu sıcak ilgi ve sempati soğutulmaya çalışılarak, kimliğimize adi, aşağılanmış, dışlanmış bir biçim verilmeye çalışılırken, savcılık, polis ve ilgili bakanlık, basında açtığı bu teşhir, tecrit ve karalama kampanyasını doruklandırdı ve 22 Haziran saldırısıyla sonuca gitmeye çalıştı.

22 Haziran Saldırısı: Direnişlerle püskürtülen "1 Ağustos Genelgesi"ne serum verilmek isteniyor!

Cezaevi direnişleri ve kamuoyunun etkin aktif desteği ile "1 Ağustos Genelgesi" uygulanabilir olmaktan çıkarılmış; baskıcı özü deşifre edilerek, siyasal iktidarı oldukça zorlayan direnişler, yeni hak kazanımlarına yol açmış, cezaevleri sorunu yoğun ve yaygın Ekim eylemliliğiyle iç ve dış kamuoyunun temel gündemi haline gelmişti.

İktidarın cezaevlerine dönük toplu ve genel saldırı taktiği, genel eylemlilikle boşa çıkartılarak geri püs**kürtülmüş, iktidar bu genel saldırı karşısında genel bir direnişle karşı**laşmıştı. Tüm cezaevlerini yaklaşık olarak aynı zamanda hedeflemesi, eylemin yayılarak genelleşmesine, genelleşerek güçlenmesine yol açmıştı.

Bundan çeşitli sonuçlar çıkaran iktidar ve cezaevi yönetici birimleri, cezaevlerine genel toplu bir saldırı yerine "tek tek cezaevlerini hedefleme, özelden genele yayılma" taktiğine başvurdular. Böylece direnişi ve direniş güçlerini bölerek, direnişler, hedeflenen cezaeviyle sınırlı kalacak, genel etkin bir kamuoyu desteği oluşmadan "kaşla göz" arasında direnişler kırılacak, haklar gaspedilecek, "1 Ağustos Genelgesi" özelden genele uygulanmaya konacaktı.

Yöntem açıktı: "Yasal" idari girişim sonuç vermeyince, baskı, işkence, sürgün, tecrit gündeme getirilecek, direniş zorla, zor yoluyla kırılarak "genelge" uygulanacak, insanlığın, onurun, geleceğin sesi bu şekilde susturulacak, böylece de "cezaevleri sorunu" bitirilerek, cezaevleri "başağrısı" olmaktan, "siyasal muhalif" olmaktan çıkarılacaktı.

Bu politikanın önce, yaklaşık olarak Nazilli E Tipi, Bayrampaşa, Erzincan cezaevlerinde uygulandı, di**renişler kırılmaya çalışıldı, kimi yerde belli sonuçlara varıldı.**

İktidar büyük ciddi hesaplar içine girdi. E.Ö.T.C, direnişin odağı durumundaydı. Bu yapısıyla cezaevlerini etkiler bir nitelik taşıyordu; burada biçimlenen bir yapı kolaylıkla genelleşecekti. E.Ö.T.C, iktidar ve bakanlık açısından anahtar bir rol oynuyordu. E.Ö.T.C 'nde uygulanan baskı, talan ve gasp politikası, cezaevlerindeki genel sonucu belirler bir nitelik taşıyordu. Bu açıdan 22 Haziran saldırısı ani bir tepki değil, iktidar güçlerince merkezi olarak hazırlanmış, planlanmış, özünde genel bir saldırıyı, saldırıyı genelleştirmeyi hedefleyen "1 Ağustos Genelgesi"ni uygulamayı dayatmanın sonuç ve anlamının "olmazsa olmaz" koşulu sayan bilinçli, örgütlü bir saldırıydı.

22 Haziran günü birinci kısımda çıkan "tünel" bahane edilerek yüzlerce asker ve gardiyan eşliğinde saldırıya geçildi. Tüm alt katlar boşaltıldı. "Arama" adı altında tam bir talan ve yağma gerçekleştirildi. Tüm eşyalarımıza el kondu, çoğu kırılıp döküldü, kitaplarımız yırtıldı, radyo, daktilolarımız kırıldı, giysilerimiz ayaklar altında çiğnendi. Tam bir barbarlık örneği sergilendi. Talan ve yağma tarihsel misyonlarına yakışır tarzda sergilendi. Eşyalarımız yağmalanıp talan edilirken; radyo, teyp, daktilo, ocak, ısıtıcı, resim malzemeleri vb. eşyalarımıza el kondu. Tüm sosyal, insani ve siyasal haklarımız gaspedildi. Cezaevinde tüm haklar uygulamadan kaldırıldı. Havalandırmaya çıkarılmadık. Dörder kişilik koğuşlara 7-8 kişi doldurulduk. Baskı, talan ve yağma ortamında, insani-sosyal haklardan soyutlandırılmış bir yaşama kelepçelendik. Tehdit edildik, provokasyon ortamlarına çekilmek istendik. Operasyonu yöneten Elazığ "1800 Evler"de işkenceci olarak görev yapmış, tutukevinde faşistlere silah sağlamış binbaşı Zafer Nakışoğlu, "Artık ben geldim, elimden çekeceğiniz var" vb. diyerek tam bir terör havası estirdi ve tüm operasyon boyunca saldırı ve katliam zeminini zorladı. Ancak oyuna gelmedik. Eğer E.Ö.T.C'nde büyük bir katliam meydana gelmemişse; saldırılar, yapılan talan, yağma ve hak gasplarıyla sınırlı kalmışsa, bu, idari güçlerin bizleri imha etmek istememelerinden değil, bizlerin, biz tutsakların provokasyona gelmemiş olmasındandır. Bilinçli, soğukkanlı tutumumuz, yöneticilerin bizlere dönük olası bir katliamını önlemiştir.

Operasyon ve arama sonrası, başta Cumhuriyet Savcısı İbrahim Hakkıoğlu olmak üzere tüm idareciler bizlerle diyalogu kestiler. Sorunlarımıza ve mevcut duruma karşı tam bir vurdumduymaz, umursamaz tutum içine girdiler ve bu süre içinde diyalog girişimlerimizi yanıtsız bırakırlarken, havalandırma saatinin gün boyundan 2 saate indirildiğini, açık görüşe akrabalık sınırlaması getirildiğini; bundan böyle mektup yazmanın da şarta bağlanarak iyi hal gösterenlerin haftada dört, iyi halli olmayanların ise ancak iki mektup yazabileceklerini, bunun da iki sayfayı geçemeyeceğini bildirdiler.

Kabul etmemiz olası değildi. Dayatılan insanlıkdışı bir uygulama olduğu kadar, canla ve binbir zorlukla elde ettiğimiz haklarımızın gaspıydı. Evet, uzun yıllar direnerek, acı çekerek, ölüler vererek elde ettiğimiz haklarımıza bir çırpıda el konulmuştu ve buna boyun eğmemiz, itaat etmemiz isteniyordu. İstenen teslimiyetti, ihanetti. İstenen insanlık suçuydu ve boynumuza esaret tasması asılmak; beynimize, düşüncelerimize, ellerimize pranga vurulmak isteniyordu.

Mevcut durumu kabullenmek; korkunç bir boyun eğiş, anıya sadakatsizlik direniş şehitlerine saygısızlıktı.

Ancak iktidar ve yetkili güçleri, bu sonucu yaratmada ısrarlıydılar. Tüm iyi niyetli girişim ve çabalarımıza rağmen haklarımız geri verilmedi, girişimlerimiz sonuçsuz kaldı. Her defasında cezaevi yetkililerinin verdiği tek cevap, *"Bundan sonra 1 Ağustos Genelgesi uygulanacak"* oldu.

Evet, "tünel" ile gerçekleştirilen saldırı, "1 Ağustos Genelgesi"nin hayat suyu olmuştu. "1 Ağustos Genelgesi" için uygun zemin bulunmuştu: Genelge dayatılmalı, direniş kırılmalıydı!

İnsanca yaşamın, temel siyasal, sosyal, toplumsal değerlerle içiçe yaşamanın ölçütü direnmektir. Bu temel yaşamsal ilkeden vazgeçmek, siyasal-insani öz yoksunluğu olduğu kadar, onursuzca bir yaşamı kabullenmektir de. Direnişte yenilmek, kavgayı kaybetmektir.

İşkenceyle insanlık onuru arasındaki mücadele öz ve biçim olarak siyasal ve sınıfsal bir nitelik taşır. Mücadelede elde edilen ya da edilecek olan sonucun bu denli geniş, derin ve anlamlı oluşu, sorun karşısında sorumluluk duyan güçleri daha duyarlı kılar, hassaslaştırır. Bizler bu duyarlılıkla hareket ettik, ancak ilgililerin sorunlarımız karşısındaki duyarsız ve umursamaz tutumu, insanlığa karşı bizim ödevlerimiz bizleri yeni bir açlık grevi direnişiyle karşı karşıya getirdi.

"Ya insanca yaşam, ya ölüm" şiarının biçimlendiği koşul, yaşam tarzımızda ve bu yaşam tarzımız, insanlığımız, gelecek düşüncemiz bizlere bu şiarı eylemleştirmeyi dayatıyordu.

Tüm girişim ve diyalog çabalarımız sonuçsuz kalınca, gaspedilen haklarımızı geri almak, cezaevinde insanca yaşam koşullarını yaratmak gibi insani-sosyal taleplerimiz doğrultusunda 6 Temmuz günü süresiz açlık grevine başladık. Kurtuluş 29 Haziran, Dev-Yol 3 Temmuz'da açlık grevine ayrı bir programla başlamışlardı; özünde aynı talepleri içeriyordu: 22 Haziran öncesi hakları elde etmek.

Başta Adalet Bakanı, savcılık ve cezaevi müdürü, açlık grevi öncesi olduğu gibi açlık grevi içinde de mevcut tutumunu sürdürdü, bizlerle diyaloga girmedi ve sorunlarımızın çözümüne yanaşmadı. Bu açlık grevini kırma, mevcut baskı ve talan statüsünü kurumlaştırmak; bu yolla saldırıları yoğunlaştırıp genelleştirme polikasının ve arayışlarının sonucuydu. Adalet Bakanı daha açlık grevinin ilk günlerinden itibaren, *"Bunların amacı farklı, dışarıdan emir alıyorlar, siyasi eylem yapıyorlar; aralarında birkaç fedai seçmişler, bunlara 'ölün' demişler. Taviz vermeyiz"* vb. diyerek direnişimizin insani-sosyal boyutunu saptırmaya, mevcut baskı ve saldırılarını gizlemeye, kamuoyunu yanıltarak direnişimizi yalnızlaştırmaya, etkisizleştirmeye çalıştı.

Oysa Adalet Bakanı, eylemin siyasal bir eylem olmayıp saldırı ve talan uygulamalarına, "1 Ağustos Genelgesi", onun çağ ve insanlıkdışı sonuçlarına karşı tamamen haklı, **zorunlu ve meşru bir direniş, bir hak arayışı olduğunu çok iyi biliyordu.** Ancak, salt siyasal kimlik ve kişiliğimize karşı değil, insanlık onuru ve sosyal yaşantımıza karşı, ona düşman bir tutum içinde olan, bunun için insanların ölümünü bile göze almaktan kaçınmayan Adalet Bakanı; yalan, aldatma, hile üzerine kurduğu ve gerçekleştirmek için her yolu

Devamı 20. sayfada